

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Segon període

Sèrie P - Número 13
24 d'abril de 2013

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 9, primera reunió

SUMARI

Dossier

Pregunta

al Govern sobre les polítiques de lloguer social i fons social d'habitatge (tram. 310-00052/10) p. 3

Pregunta

al Govern sobre les previsions, les orientacions i les disposicions de treball amb relació a la tendència de l'ocupació (tram. 310-00051/10) p. 5

Pregunta

al Govern sobre els compromisos econòmics de l'Estat respecte a la promoció i el desenvolupament de l'esport d'elit (tram. 310-00054/10) p. 6

Pregunta

al Govern sobre la implantació d'un impost sobre els habitatges desocupats (tram. 310-00055/10) p. 7

Pregunta

al Govern sobre el compromís del Ministeri de Foment de desdoblament el tram gironí de la N-II (tram. 310-00057/10) p. 8

Pregunta

al Govern sobre el balanç de l'atenció sanitària del 2012 (tram. 310-00058/10) p. 9

Pregunta

al Govern sobre la indústria automobilística (tram. 310-00059/10) p. 10

Pregunta

al Govern sobre la destinació dels recursos disponibles del Departament de Cultura (tram. 310-00047/10) p. 11

Pregunta

al Govern sobre la situació de les universitats (tram. 310-00048/10) p. 12

Pregunta

al Govern sobre el compliment de les resolucions judicials sobre el bilingüisme en el sistema educatiu (tram. 310-00049/10) p. 13

Pregunta

al Govern sobre la presentació dels pressupostos del 2013 (tram. 310-00050/10) p. 14

Pregunta

al Govern sobre les mesures previstes davant els problemes de gestió de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, de Barcelona (tram. 310-00056/10) p. 15

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les sancions als activistes de la campanya «No vull pagar» i sobre la perspectiva de canvi del model urbanístic (tram. 317-00032/10) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els avenços per a l'economia i l'ocupació aconseguits en el darrer viatge a Brussel·les (tram. 317-00029/10) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la recuperació del lloguer forçós (tram. 317-00033/10) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a crear ocupació, combatre la desocupació juvenil i afavorir la recuperació econòmica (tram. 317-00031/10) p. 20

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el fet que el Govern generi desconcert i dubtes en moments en què es reclamen certeses (tram. 317-00030/10) p. 22

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la possibilitat de crear un banc públic que fomenti el desenvolupament i l'activitat econòmica (tram. 317-00034/10) p. 23

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els objectius i continguts de la darrera visita a les institucions europees (tram. 317-00035/10) p. 24

→

Situació

de compatibilitat diputats (tram. 234-00010/10 i 234-00011/10) p. 25

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) p. 25

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei orgànica 7/1980, de llibertat religiosa (tram. 270-00003/10) p. 26

Interpel·lació

al Govern sobre la situació i les perspectives del sector primari (tram. 300-00028/10) p. 37

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 300-00030/10) p. 42

Projecte

de Llei d'accessibilitat (debat de totalitat) (tram. 200-00002/10) p. 48

Interpel·lació

al Govern sobre la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 300-00026/10) p. 61

Interpel·lació

al Govern sobre la creació d'ocupació i la lluita contra l'atur (tram. 300-00027/10) p. 66

Interpel·lació

al Govern sobre la situació del món local i la seva capacitat de prestació de serveis (tram. 300-00029/10) p. 72

Interpel·lació

al Govern sobre les participacions preferents (tram. 300-00031/10) p. 77

Interpel·lació

al Govern sobre la política comercial (tram. 300-00032/10) p. 82

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 9.1

La sessió s'obre a les deu del matí i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.

2. Situació de compatibilitat de diputats (tram. 234-00010/10 i 234-00011/10). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 59, 104).

3. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).

4. Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei orgànica 7/1980, de llibertat religiosa (tram. 270-00003/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 36, 95).

5. Projecte de Llei d'accessibilitat (tram. 200-00002/10). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 36, 13).

6. Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2012 (tram. 360-00003/10). Síndic de Greuges. Presentació de l'informe (informe: BOPC 32, 3).

7. Interpel·lació al Govern sobre la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 300-00026/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre la creació d'ocupació i la lluita contra l'atur (tram. 300-00027/10). Marc Vidal i Pou, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 300-00030/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre les participacions preferents (tram. 300-00031/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre la política comercial (tram. 300-00032/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre la situació del món local i la seva capacitat de prestació de serveis (tram. 300-00029/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre la situació i les perspectives del sector primari (tram. 300-00028/10). Dionís Guiteras i Rubio, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'inclusió social i d'eradicació de la pobresa (tram. 302-00020/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els efectes de la sentència del Tribunal de Justícia de la

Unió Europea relativa als desnonaments per execució hipotecària (tram. 302-00021/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els processos de concertació amb els agents econòmics, socials i polítics amb relació a la situació de Catalunya i les possibles sortides de la crisi (tram. 302-00022/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política de foment de l'emprenedoria i de suport a la petita i mitjana empresa (tram. 302-00023/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el cost de l'accés a les targetes sanitàries i la sostenibilitat del sistema sanitari (tram. 302-00024/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el procés de privatització d'Aigües Ter Llobregat (tram. 302-00025/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, comença la sessió.

Hi ha una petició per part del Govern d'alteració de l'ordre del dia, de manera que les interpellacions al Govern sobre la situació i les perspectives del sector primari i sobre les polítiques d'habitatge, que en aquest moment tenen els números 13 i 9, puguin ser substanciades per aquest ordre a continuació del quart punt de l'ordre del dia.

I, així mateix, que la interpel·lació al Govern sobre la situació del món local pugui ser substanciada a continuació del punt vuitè; ara té el número 12. S'ha informat d'aquesta sol·licitud el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i el Grup Parlamentari Socialista, titulars respectivament de les interpellacions ja esmentades.

Algun problema, o s'aprova per assentiment? *(Pausa.)*
D'acord.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier. D'acord amb l'article 84 del Reglament, els comunico que, per a aquesta sessió plenària, la diputada senyora Georgina Rieradevall, del Grup Mixt, ha delegat el seu vot, per motius de maternitat, en el portaveu del seu grup, senyor David Fernández. I també que les diputades il·lustres senyora Alicia Alegret i il·lustre senyora Eva García, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, han delegat ambdues el seu vot, per motius de maternitat, en el portaveu del seu grup, l'il·lustre senyor Josep Enric Millo.

Pregunta

al Govern sobre les polítiques de lloguer social i fons social d'habitatge (tram. 310-00052/10)

Passem, doncs, al primer punt de l'ordre del dia, que és les preguntes al Govern.

La primera pregunta és sobre les polítiques de lloguer social i fons social d'habitatge. La formula l'honorable senyor Salvador Milà, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, senyora presidenta. Bon dia, conseller. Ara que ja el Partit Popular ha desvirtuat totalment la llei de dació en pagament i ha deixat desprotegides més del 85 per cent de les famílies afectades de desnonaments hipotecaris; ara que el Fondo Social de Vivienda del Ministerio de Fomento, dotat només amb 5.891 habitatges, que són menys del 3 per cent de tots els habitatges que retenen bancs i caixes intervinguts i sols han llogat cinc-cents –poc més de cinc-cents– d'aquests habitatges; ara que s'han retirat les ajudes al lloguer –o aquesta és la intenció del Govern de l'Estat–, per part del Govern de la Generalitat què pensen fer?, quines mesures pensen adoptar de veritat perquè no tinguem a Catalunya 85.000 cases sense gent i només l'any passat, més de 25.244 persones que perden l'habitatge per diferents desnonaments?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable diputat, bé, efectivament, el Govern de Catalunya estem compromesos amb les polítiques socials d'habitatge, i en aquest sentit, com sap, i com hem tingut ocasió d'explicar en el Parlament, estem determinats a afavorir un canvi de model. La nostra aposta és afavorir i estimular totes les polítiques de lloguer i, per tant, el Govern de Catalunya treballarà amb moltes mesures, sempre de forma concertada, per fer possible que el mercat de lloguer sigui el nostre principal aliat.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Senyor conseller, sigui una mica més precís, o una mica més valent. O és que no li deixen dir exactament si pensen tirar endavant la mesura de l'impost sobre els pisos buits de promotores i constructors i bancs?, o quines són les mesures que pensa fer perquè aquest banc d'habitatges buits realment es posi en lloguer?

Vostè sap perfectament que no n'hi ha prou, amb la concertació. Cal prendre mesures com, per exemple, li pregunto clarament: per què no deroga d'una vegada la llei de promoció de l'activitat econòmica –la famosa llei òmnibus–, i retornem a una mesura que Catalunya té i que altres comunitats autònomes estan imi-

tant, que és el lloguer forçós en aquells municipis on hi ha una demanda acreditada d'habitatge..., que es puguin destinar, aquests habitatges d'entitats bancàries i de promotores, a cobrir aquestes necessitats? O per què no creem ja el fons social català d'habitatge i demanem que tots aquests habitatges que estan en mans de la Sareb vinguin a Catalunya i hi incorporem aquells que obtindrem a partir del lloguer forçós?

Amb l'impost no n'hi ha prou, senyor conseller. Primer, perquè sap que trobarà resistències per part, fins i tot, del seu propi coalitzat i Govern, però sobretot també perquè no aconseguirà que aquesta gent pagui ni aquests impostos: no paguen ni la comunitat d'escala! L'única mesura efectiva és obligar el lloguer forçós d'aquests habitatges; allà on faci falta, i sobre les entitats que els retenen de forma indeguda. Això és el que ara està fent Canàries, el que està fent Andalusia... Jo crec que Catalunya el que ha de fer és deixar-se de dogmatismes ideològics que els van portar a vostès precipitadament a prescindir d'aquesta mesura, que si no haguessin derogat ara ja ens permetria disposar de molts habitatges que la gent necessita.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable diputat, bé, dogmatismes ben pocs; pragmatisme sempre, eh?, i realisme sempre.

Jo li vull recordar que algunes de les mesures que ara vostè posa com a exemple, quan van tenir ocasió d'implementar-les es van traduir en resultat zero, eh? M'expliqui vostè quants expedients finalment d'expropiació van permetre resoldre problemes reals objectius. Resultat: zero. Per tant, les polítiques que farem estaran fetes des de cap apriorisme ideològic. Això sí, tenint molt clar que és la nostra voluntat, la nostra vocació garantida constitucionalment, de respectar el dret a la propietat, a l'hora de comprometre'ns socialment en un tema que ens requereix mesures urgents.

N'hem explicat al Parlament moltes, jo els les he explicat detalladament en comissió, els les he explicat fins i tot en seu parlamentària, aquí al plenari: protegir, en primer lloc, les persones en risc de desnonament –ho hem fet i ho seguirem fent–, protegir les persones que ja han patit desnonament, també impulsar un pla de xoc per dinamitzar l'accés a l'habitatge –un pla de xoc que ha donat els seus fruits, els seus resultats objectius– i, a més a més, mesures d'estímul del mercat de lloguer.

Pensi una cosa, vostè ho sap perfectament perquè hem tingut ocasió de discutir-ho: ahir, a nivell d'institucions europees, ens confirmen que hi ha uns nous vents, uns nous vents que segur que protegiran molt més el consumidor. El fet que protegeixin molt més el consumidor els nous vents i les noves directives que fa-

ran en matèria hipotecària segur que encara precipitarà més el canvi de model i farà que l'accés al crèdit sigui més difícil i, per tant, ens permetrà estimular de veritat el mercat de lloguer.

La mesura que hem plantejat com a hipòtesi de treball, que s'està treballant a nivell de grups parlamentaris, i que estic convençut que donarà el seus fruits, és un estímul més. És un estímul que, de fet, compensa la dificultat que ara tenim de continuar recolzant les polítiques de promoció de construcció d'habitatge, les polítiques que s'han fet en els darrers anys i que, com vostè apuntava, el Govern de l'Estat ha estat a punt de posar en risc. Afortunadament, això no ha estat així i aquestes polítiques s'han preservat, però al costat de la dificultat que tenim ara de promoure habitatge de construcció crec que hem d'incorporar mesures d'estímul, amb realisme, amb pragmatisme però respectuosos amb la propietat privada i conscients de la dificultat...

La presidenta

Senyor conseller...

Pregunta

al Govern sobre les previsions, les orientacions i les disposicions de treball amb relació a la tendència de l'ocupació (tram. 310-00051/10)

La pregunta següent és sobre les previsions, les orientacions i les disposicions de treball amb relació a la tendència de l'ocupació. La formula el senyor Quim Arrufat, del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia a tothom. Bé, com tots saben, l'atur al país s'ha incrementat notablement els darrers anys. Al País Valencià ja puja més enllà dels 600.000 aturats, a les Illes Balears més enllà dels 150.000, i a Catalunya la població desocupada s'estima al voltant dels 880.000 habitants.

Més enllà, a més a més, de l'atur, hi ha una majoria social que comença a viure amb treballs precaris que li permeten tan sols sobreviure i portar el que podríem dir vides de misèria i angoixa, i el que veiem diàriament en els telenotícies són acomiadaments massius en el sector privat i el públic. Ja sabem que el Servei d'Ocupació de Catalunya està en una situació més que precària, que sembla i apunta al fet que cada vegada menys gent rep la formació que hauria de rebre, i que fa gairebé impossible l'orientació laboral.

Preguntem al Govern, justament, quines polítiques per incrementar l'ocupació, per fer una ocupació viable, té pensat dur a terme.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Felip Puig i Godes)

Gràcies, presidenta. Moltes gràcies, senyor diputat. Certament, les dades de l'atur, tant pel que fa a l'enquesta de població activa com pel que fa a l'atur registrat a Catalunya, són dades cruixents i molt preocupants. Estem en aquests moments en uns nivells històrics des d'una perspectiva de la gent que no té accés al món del treball i que estem convençuts –estic convençut que aquesta cambra comparteix–, és la principal mesura per a la integració i, per tant, per a la cohesió social del nostre país.

Els darrers mesos l'increment més moderat de les xifres d'atur ens permet ser moderadament i molt modestament optimistes pel que fa a l'evolució de l'atur els propers mesos, però som conscients que l'entorn continua sent un entorn de greus dificultats econòmiques. És per això que el Govern destina tota la seva obsessió i la seva tasca quotidiana a intentar controlar i, d'alguna manera, també combatre aquesta desocupació i totes les polítiques necessàries per impulsar l'activitat econòmica del país.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Miri, des de fora del Govern, l'aposta que interpretem nosaltres que està fent el Govern per crear ocupació o per crear economia i crear ocupació..., l'entenem que bàsicament s'està centrant a promoure el turisme, l'aposta per Llorets de Mar, per Eurovegas, per Barcelona Worlds, que ja veurem si acabarem veient instal·lats al nostre país –desitgem que no–, i per convertir Catalunya, el Principat, en una gran plataforma logística dedicada al transport de mercaderies.

Li preguntem, en concret, si aquestes dues són les úniques apostes que tenen per crear ocupació més o menys de forma intensiva o hi ha alguna altra aposta més sostenible, més raonada i més racional que no fii tot el futur del país als inversors estrangers i al gran capital.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Sí, la resposta és: sí, tenim altres prioritats i objectius compartits també amb alguns dels que vostè ha anomenat. És evident, si em permet, i a tall, d'alguna manera, doncs, molt enumeratiu, és obvi el primer propòsit, consolidar els comptes públics, això és una prioritat, però també avançar cap a la simplificació administrativa. Les empreses necessiten major facilitat per poder iniciar i per poder mantenir i per poder adaptar els seus negocis; l'aposta per la internacionalització, per la innovació, per l'adaptació

de les empreses a l'entorn en què ens movem forma part dels propòsits de l'Agència per a la Competitivitat de Catalunya –ACCIÓ–; també la promoció dels centres de promoció de negoci a l'estranger, dels centres de promoció turística; treballem intensament per salvar el teixit industrial del país, per definir un nou pla industrial –identificació de clústers– que reactivi la nostra clara vocació industrial per ajudar l'exportació, per captar inversions estrangeres a Catalunya –som la regió continental europea que més inversió va rebre l'any passat–, per promoure el turisme, que és una part fonamental, també, del nostre projecte de país, per impulsar un nou model de formació professional, per reestructurar el SOC, per ajudar les pimes, per facilitar l'accés al finançament de les empreses en la mesura de les nostres possibilitats, per garantir la concertació i el diàleg dels agents econòmics i socials i per allò també que representa aconseguir un nou model d'hisenda pública, un nou model energètic, un nou model –el nostre– comercial, avançar cap a la hisenda pròpia, defensar la nostra acció exterior i gestionar les nostres infraestructures. Per cert, aquestes sis mesures, allò que s'anomena «avançar cap a la transició nacional».

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els compromisos econòmics de l'Estat respecte a la promoció i el desenvolupament de l'esport d'elit.

Pregunta

al Govern sobre els compromisos econòmics de l'Estat respecte a la promoció i el desenvolupament de l'esport d'elit (tram. 310-00054/10)

Formula la pregunta l'il·lustríssim senyor Albert Donés, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Albert Donés i Antequera

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, a l'Estat espanyol hi ha quatre centres d'alt rendiment: dos a Madrid, un a Sierra Nevada i el de Sant Cugat del Vallès. L'Estat en paga tres de forma íntegra i, evidentment, són els tres primers. El CAR de Sant Cugat, en canvi, només rep el 50 per cent de finançament per part de l'Estat. Ara bé, com acostuma a fer l'Estat amb Catalunya, no compleix amb la seva part i, segons sembla, Catalunya ha estat assumint la part de l'Estat que no ha fet efectiva. Per tant, ens agradaria saber quin és el deute real de l'Estat espanyol i les federacions espanyoles acumulat amb el CAR de Sant Cugat i com repercutiran aquests deutes en la gestió i en els serveis que presta el CAR de Sant Cugat.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Francesc Homs i Molist)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, en aquests moments, respecte a l'any 2011, el deute és de 5 milions –5,4 milions– d'euros per part del Govern espanyol, de l'Estat, i per a aquest 2013 les coses no estan garantides, però se situaria a l'entorn dels 2,5 milions d'euros, eh? Aquesta és la situació. Òbviament, aquesta falta, diguem-ne, de lleialtat institucional –diguem-ho així–, doncs, certament, com vostè apuntava en la seva pregunta, l'ha cobert la Generalitat de Catalunya en la mesura de les pròpies possibilitats.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Albert Donés i Antequera

Gràcies, presidenta. El centre d'alt rendiment de Sant Cugat del Vallès és considerat la joia de la corona de les instal·lacions esportives catalanes. Ara bé, tenim entès també que hi ha federacions esportives al nostre país que tenen certa dificultat per accedir a les instal·lacions per entrenar-hi i preparar les competicions internacionals en què participen, com, per exemple, la de futbol sala, i ens agradaria saber quin criteri se segueix a l'hora de decidir quines federacions poden entrar-hi i quines no. Paradoxalment, les federacions espanyoles sí que hi poden entrenar sense cap tipus de problema, tot i que l'Estat espanyol no compleix amb les seves obligacions de pagar la quota que li toca. A causa d'aquest fet, la Generalitat de Catalunya ha estat i està assumint la part proporcional perquè el CAR no hagi de tancar les seves portes. Si és així, ens agradaria saber què pensa fer per trencar amb aquesta paradoxa.

I, per altra banda, a causa també d'aquests incompliments crònics de l'Estat espanyol, sumat al crític dèficit que patim la Generalitat i el Govern, la Generalitat haurà de continuar ajustant les seves partides i, com tot sembla indicar, Esports partirà una retallada pressupostària considerable, al voltant del 50 per cent. I ens agradaria saber com pensa gestionar el Govern –la Generalitat– els recursos destinats a l'àmbit de l'esport.

Des del Grup d'Esquerra Republicana, entenem i demanem que no es faci servir un criteri lineal, com s'ha fet fins ara, a l'hora de repartir els recursos, i ens agradaria que els recursos aquests anessin destinats a les entitats esportives catalanes, que s'assignessin en funció de la tasca social que fan, del treball en la base formativa i de la capacitat de mancomunar serveis que fan federacions i entitats petites, i es tinguin en especial consideració aquelles que fan l'esforç de competir internacionalment sota la senyera catalana i que pateixen tot un seguit de greuges...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

La pregunta següent és sobre la implantació d'un impost sobre els habitatges desocupats... (*Veus de fons.*) Té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs. Disculpi.

El conseller de la Presidència

Moltes gràcies, senyora presidenta. Respecte al que em plantejava, les dues qüestions, per dir-ho sintèticament, de les que em plantejava, la primera amb relació als criteris per accedir al centre d'alt rendiment –el CAR–, l'accés està reservat a les federacions que tenen programes d'alt rendiment i a esportistes amb un determinat nivell esportiu, d'acord amb els paràmetres de la federació corresponent. Aquest és el primer criteri. Són les federacions les que solliciten l'estada dels esportistes, i no els esportistes. El nivell dels esportistes ha de complir uns requisits que varien, òbviament, en funció de l'esport, l'edat de l'esportista, etcètera, que estan establerts a la normativa tècnica de cada federació, normativa que és aprovada, finalment, pel Consell Català de l'Esport. Això comporta que actualment –perquè en tinguin una idea precisa– hi ha 291 esportistes en aquests moments en el CAR, 82 dels quals provenen de nou federacions espanyoles, i 209 de vint-i-tres federacions catalanes; aquesta és també la proporció, no?

Amb relació a la qüestió més pressupostària, veurem com queda el pressupost d'aquest 2013. Com sap vostè, no està encara, doncs, acordat o presentat. En qualsevol cas, jo li vull fer notar dues qüestions, mol breument. La primera, que si agafa el que va ser el 2011 i el 2012, amb relació a Esports i respecte al conjunt del Departament de Presidència, on hi ha també Comunicació i on hi ha també Exteriors, Esports és el que va patir menys reducció, per si això li dóna indicació d'alguna cosa, no? En qualsevol cas, també li vull fer notar, perquè no ens despitèssim des d'aquest punt de vista, que això va ser en part possible perquè hi havien uns romanents disponibles, que ara no hi seran, perquè es varen consumir particularment el 2012; veurem, per tant, com acaba el pressupost en la seva confecció, però la determinació del departament és, doncs, de mantenir-ho en la prioritat que havia estat fins ara.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la implantació d'un impost sobre els habitatges desocupats.

Pregunta

al Govern sobre la implantació d'un impost sobre els habitatges desocupats (tram. 310-00055/10)

La formula l'il·lustre senyor Pere Aragonès, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pere Aragonès i García

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Honorable conseller, l'acord de legislatura, l'acord d'estabili-

tat parlamentària entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana inclou la implementació de mesures impositives i fiscals que incentivin la posada al mercat de lloguer dels habitatges desocupats. Aquesta voluntat expressada conjuntament per aquests dos grups parlamentaris respon a dos aspectes que marquen molt la vida de moltes i moltes persones. Primer, el nombre d'habitatges buits a Catalunya; parlem de 79.000 habitatges buits a Catalunya d'un total de prop de 450.000 habitatges desocupats, i l'augment dels desnonaments, que produeix que hi hagi gent sense casa, però cases sense gent. Cal solucionar-ho tant a nivell processal com de protecció de drets dels consumidors –i demà hi ha una moció al respecte presentada pel nostre grup–, però també cal augmentar l'oferta d'habitatge de lloguer a preus assumibles per les persones que es troben en aquesta situació.

Hi ha hagut treballs previs aquests darrers mesos entre els dos grups parlamentaris i el Govern per tirar endavant aquesta proposta; dilluns el conseller va anunciar-ne alguns aspectes, però creiem que és imprescindible que precisem com, quan i quin serà l'abast d'aquesta mesura, que creiem que és urgent i que esperem que s'implanti aviat.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, honorable presidenta. Il·lustre diputat, bé, en línia de la pregunta immediatament anterior, el Govern de Catalunya ha fet moltes polítiques amb relació a l'habitatge i a les polítiques socials d'habitatge, però podem arribar a convenir que n'hem de fer més. És evident que a Andalusia s'han pres decisions difícils –en dubtem, sincerament, de la seva eficàcia–; a Canàries acaben d'anunciar que en prendran de noves també en la mateixa direcció –també dubtem de la seva eficàcia–, i vostès ja fa temps que van anunciar que una de les possibles mesures per estimular o posar en major circulació el parc d'habitatges buits és gravar els habitatges que es troben en aquests moments buits.

És segur que és insostenible que tinguem en aquests moments un parc d'habitatges de vuitanta mil que es trobin nous i buits, bàsicament en mans d'entitats financeres i d'empreses constructores, i que, al mateix temps, constatem que hi ha més de vint-i-cinc mil persones que han patit desnonaments. És evident que aquest decalatge l'hem de corregir. Aquesta figura impositiva que vostès han plantejat des de fa molt de temps, efectivament, al Govern l'estem estudiant i ara s'ha de concertar –uns i altres– la seva implementació amb els detalls que en el segon torn li concretaré.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, presidenta. Bé, nosaltres creiem que aquest impost és urgent i és urgent en el sentit que ha de servir per incentivar la posada al mercat d'aquests habitatges. De fet, l'èxit seria que la recaptació fos zero, perquè voldria dir que tots els habitatges afectats estarien, doncs, ocupats i posats a disposició en el mercat de lloguer.

Des del nostre grup parlamentari entenem que l'abast no ha de ser només dels habitatges nous, sinó també dels habitatges d'execucions hipotecàries, procedents d'execucions hipotecàries i que es troben buits, que, a més, estan en zones d'especial demanda. Creiem que és urgent i, per tant, que s'ha d'impulsar amb la màxima celeritat. La Llei de mesures pot ser una bona oportunitat; depenem d'altres aspectes de debat del calendari pressupostari; en aquest cas, creiem que hauríem d'anar, si no, per un procediment específic i creiem que el tipus impositiu ha de ser raonable, però ha de ser prou alt perquè realment sigui un incentiu i no surti a compte tenir l'habitatge buit. Com dèiem, l'èxit d'aquesta proposta és que aquest impost es posi en marxa i que la recaptació sigui zero; per tant, que a tots aquests habitatges que en aquests moments es troben desocupats hi visqui gent i puguin, doncs, estar ocupats per persones.

La presidenta

Senyor diputat... Per respondre té la paraula l'honorable senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies. Començo com vostè ha acabat: cap vocació recaptatòria. Aquesta és una proposta que ha d'estimular el mercat de lloguer i que, per tant, ha de gravar aquell habitatge que per circumstàncies ics es continuï trobant desocupat durant més de dos anys, eh? Per tant, una primera acotació.

Segona acotació. En la hipòtesi que hem posat sobre la taula perquè vostès la treballin en l'àmbit parlamentari i d'acord amb el Govern, d'acord amb la Direcció General de Tributs, com em consta que estan fent, nosaltres som partidaris de gravar persones jurídiques, no persones físiques, eh? Cap ciutadà de Catalunya, cap persona física ha de veure gravat el seu habitatge buit. En canvi, sí que considerem que les persones jurídiques, en aquest cas empreses constructors que tinguin un estoc d'habitatge important o les entitats bancàries, que fins ara han estat vistes per la ciutadania com a part del problema i no com a part de la solució en matèria d'habitatge, s'hi han d'implantar i poden ser gravades.

L'experiència ens confirma que és important incorporar algunes exempcions: habitatges en protecció oficial, habitatges que es decidís que es poguessin posar en mans del món local o de l'administració en general per fer possible ampliar al mercat la borsa d'habitatges de lloguer i habitatges situats en municipis on no hi hagi demanda acreditada. No tindria cap sentit que gravessin, eh?, que imposéssim un impost en algun

habitatge que es trobi en un municipi on no hi ha una demanda acreditada. En tot cas, els insto a negociar, els insto a discutir, i aquesta és una mesura més en el marc de l'àmplia bateria de mesures...

La presidenta

Senyor conseller...

Pregunta

al Govern sobre el compromís del
Ministeri de Foment de desdoblament del tram
gironí de la N-II (tram. 310-00057/10)

La pregunta següent és sobre el compromís del Ministeri de Foment de desdoblament del tram gironí de la nacional II. La formula la il·lustríssima senyora Maria Dolors Rovirola, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Maria Dolors Rovirola i Coromí

Gràcies, presidenta. Conseller, encara no fa quatre mesos que vostè va prendre possessió del seu càrrec i a les comarques gironines ja respirem molt més tranquils. (*Remor de veus.*) El drama de la nacional II sembla que es va acabant. Des del passat dia 19, fa cinc dies, ja no hi transiten camions de gran tonatge per l'acord a què s'ha arribat, segur, després de dures negociacions amb els agents implicats –Abertis, transportistes, sector restauració, etcètera– desviant aquest trànsit per l'autopista AP-7 amb unes bonificacions del 50 per cent per als camions que fan els recorreguts locals i comarcals o del 35 per cent per als que fan tot el recorregut de Maçanet a la Jonquera. Felicitats! En tan poc temps ha aconseguit desencallar, en part, una preocupació molt gran per al territori, i no hem d'oblidar, però, que s'ha cobrat moltes vides, massa.

Aquest tram de la nacional II és la carretera de la península Ibèrica amb més accidents mortals, però aquest fet tan greu sembla que no ha preocupat gaire el seu responsable, el Ministeri de Foment, tant amb els governs del PSOE com del PP. El projecte de desdoblament de la nacional II per les comarques gironines es va prometre l'any 1993 i, fins avui, grans incompliments, conflictes, despropòsits del Govern espanyol. I després de vint anys, conseller, sols vuit quilòmetres desdoblats, vuit quilòmetres, quatre anys d'obres, entre Caldes i Riudellots; quan a Espanya en menys temps, en set anys, s'han desdoblats 45.000 quilòmetres. Ara, però, sembla que tenim una bona notícia: Foment licita la redacció del projecte de desdoblament de la nacional II al seu pas per les comarques gironines pel mètode alemany.

Ens en podem fiar, conseller? No serà un altre dels altres incompliments de l'Estat? Quina valoració fa del desviament dels camions aquests dies? I quin és el capteniment del Govern de la Generalitat amb relació al compromís del Ministeri de Foment de desdoblament de la nacional II al pas per les comarques gironines?

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, honorable presidenta. Il·lustre diputada, bé, jo crec que en aquest cas la felicitació ha de ser compartida per molts agents. El Govern de Catalunya i la conselleria, evidentment, ens hi hem implicat; sabem que aquesta segurament era la carretera amb major sinistralitat que teníem al país i la segona del conjunt de l'Estat i que, per tant, havíem d'implementar mesures urgents. Mesures urgents que han donat el seu resultat immediat, positiu, i que han estat possibles gràcies, en primer lloc, a la comprensió del sector del transport; el sector del transport, un sector ja molt castigat, però al qual hem intentat persuadir que aquestes eren unes mesures excepcionals i acotades en el temps. Crec que el projecte que hem de continuar mantenint, com han fet tots els diputats del territori, els alcaldes del territori, la societat civil gironina, el conjunt del país, és reivindicar el desdoblament d'aquesta infraestructura, que necessita amb urgència ser desdoblada; això sí, de forma concertada.

Ens en podem fiar, vostè pregunta? Bé, aquesta és una pregunta que necessàriament suposa una resposta subjectiva. Nosaltres vam dir al Ministeri de Foment, quan vam començar aquesta legislatura, que precisament la seva presumpció de bondat tindria a veure amb la capacitat a curt d'implementar aquesta mesura d'eliminació dels camions de gran tonatge, de quatre eixos o més, de la carretera. Això s'ha complert; per tant, hem començat bé. En aquests moments està en licitació la redacció dels projectes executius, i, a més a més, nosaltres els hem posat sobre la taula alternatives de finançament, com va ser en el seu moment el desdoblament de l'eix Transversal, de la C-25, que creiem que podrien precipitar els fets. En aquest sentit, jo no tinc cap motiu per posar en dubte la meua presumpció de bondat cap al ministeri, i estic convençut que només si tots anem a la una, concertats –el Govern d'Espanya, el Govern de Catalunya, la societat civil–, podrà sortir bé.

Em demanava la valoració immediata del que ha passat. Doncs, la veritat és que la mesura ha superat en expectatives el que havíem previst. En aquests moments m'expliquen que, el primer dia que es va tancar la carretera als camions de gran tonatge, quatre mil camions van ser desplaçats ja des de la nacional cap a l'autopista; n'havíem previst uns 2.500. Fixin-se vostès, eh? –perquè a vegades costa d'explicar–, el que suposava per als veïns de Bàscara que tinguessin quatre mil camions de gran tonatge passant per sota el balcó de casa cada dia, no? Això ho hem eliminat i, per tant, això beneficiarà les aportacions econòmiques del Ministeri de Foment i del Govern de la Generalitat, en la mesura que Abertis veurà com s'incrementen, malgrat les bonificacions, el volum total del trànsit i, per tant, el que es recapta.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el balanç de l'atenció sanitària del 2012.

Pregunta

al Govern sobre el balanç de l'atenció sanitària del 2012 (tram. 310-00058/10)

La formula l'il·lustre senyor Pere Vila, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Pere Vila i Fulcarà

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, bon dia. Honorable conseller, la setmana passada vàreu presentar a la Comissió de Salut del Parlament el balanç de l'atenció mèdica i sanitària corresponent a l'any 2012. Es tracta d'aquest compromís adquirit pel Govern de retre comptes semestralment dels resultats de l'atenció sanitària a la població i poder fer-ne balanç. Vàrem poder debatre-ho en comissió àmpliament, però, vist l'alt nombre de resultats i indicadors presentats, ens agradaria que en poguéssiu treure algunes conclusions i explicar-les avui en el Ple.

Durant aquests anys de crisi i ja des de l'any 2010, s'han demanat al sector sanitari esforços importants: als professionals, a les farmàcies, al conjunt del sector, i també als ciutadans. Som conscients que, gràcies a aquests esforços, i també a la política del departament, s'està aconseguint preservar el nostre sistema sanitari d'aquesta difícil situació que estem vivint. A través d'aquest Pla de salut de Catalunya, que el Govern va aprovar i presentar al Parlament l'any passat, s'està reformant el sistema sanitari i reordenant el model assistencial, per donar resposta a les noves necessitats de la població d'una manera més eficient i fent especial èmfasi en col·lectius com el dels malalts crònics.

Ens consta també que s'està treballant per fer el sistema més obert i participatiu, reforçant els elements per donar comptes dels resultats al conjunt de la ciutadania, i això és farà a través de la Central de Resultats, que identifica per primera vegada els resultats sanitaris i econòmics, centre per centre, amb l'Observatori de Salut de Catalunya, amb el Consell Consultiu de Pacients de Catalunya, creat l'any passat, i amb la presentació semestral en la Comissió de Salut del Parlament del balanç de l'atenció sanitària.

Per tant, per tot això, conseller, ens agradaria que avui ens poguéssiu parlar aquí en el Ple, precisament, d'aquest balanç i de quines conclusions principals se'n poden treure.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, presidenta. Diputat, bé, com vostè deia, l'impacte de la realitat econòmica i financera en els princi-

pis de l'any 2011 tenia com a conseqüència una limitació dels recursos disponibles per a la Generalitat i una limitació, també, de la seva capacitat d'endeutament. Davant d'això, el Govern va acordar preservar en tot moment el sistema nacional de salut de Catalunya i les prestacions a què tenien dret els ciutadans. I això ho va fer posant en marxa unes mesures de gestió immediates i unes mesures més a mitjà i llarg termini, de reformes del nostre sistema.

Jo he anat rendint comptes temporalment, cada sis mesos, dels resultats d'aquestes mesures de gestió i de la implementació de les reformes estructurals, i hem de dir que els resultats generals, que els propers dies tindrem regió sanitària per regió sanitària, són bastant conseqüents amb aquesta voluntat del Govern de preservar el sistema sanitari públic com a sistema nacional de salut i les prestacions dels ciutadans. És a dir que tot això, a més a més, no solament ho recollim nosaltres des del punt de vista de l'aportació de cada un dels centres sanitaris, sinó que també ho recull l'opinió dels ciutadans usuaris del sistema sanitari, a través de les enquestes del CEO, com de l'enquesta Plaensa, que és una enquesta pròpia del sistema sanitari, del CatSalut en aquest cas.

Aquests resultats no han estat uns resultats fàcils, ni continuarà sent fàcil mantenir aquests resultats. Això, que ha suposat un enorme esforç, com vostè deia, ha tingut una aportació indispensable i alhora necessària; si no, no hauríem arribat a mantenir aquesta situació de resultats: primer, com vostè deia molt bé, impacte directe en les condicions i retribucions dels professionals sanitaris; segon, impacte directe també en totes aquelles empreses proveïdores de béns i de serveis sanitaris al sector públic de salut; també disminució important de la factura farmacèutica, i també endarreriment en totes i cada una de les inversions previstes.

El nostre sistema sanitari, tots sabem que requereix des de fa molts anys reformes estructurals profundes. Tenim un sistema en què la gestió del centre sanitari és altament eficient, però el conjunt del sistema requereix reformes que facin que el sistema sigui eficient, i no solament dels centres sanitaris.

Per tant, en aquesta direcció crec que va la moció del Parlament de Catalunya que ens insta –i així ho farem els propers dies– a convocar una comissió per un pacte sanitari que permeti definitivament sortir de la confrontació permanent entre oposició i Govern en el tema sanitari, que crec que no es mereixen els ciutadans de Catalunya, ni tampoc es mereixen...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Salut

...els nostres professionals.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la indústria automobilística.

Pregunta

al Govern sobre la indústria
automobilística (tram. 310-00059/10)

La formula l'il·lustre senyor Àlex Moga, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Àlex Moga i Vidal

Gràcies, senyora presidenta. Deputats e deputades, bon dia a tots i a totes. Gairebé hi ha unanimitat en el món econòmic, acadèmic i empresarial que la reactivació econòmica passa necessàriament per l'impuls i recuperació del sector industrial. De fet, els països que més bé estan resistint l'actual crisi econòmica són aquells que tenen un sector industrial molt important en la seva economia, i altres països, en els quals la indústria havia perdut pes, estan fent esforços per recuperar aquesta activitat industrial.

El sector industrial és un sector que genera valor a la nostra economia. Un sector industrial desenvolupa al seu entorn la necessitat d'una intensa activitat de recerca i desenvolupament, l'aplicació efectiva de les innovacions en els processos productius, demanda d'una mà d'obra qualificada, la internacionalització de l'economia, i afavoreix la cohesió territorial.

Catalunya té una bona base industrial. En destaquen sectors com l'energètic, el químic, l'agroalimentari i el tèxtil, entre d'altres, malgrat la situació de crisi; una estructura diversificada que és necessari potenciar.

Però estratègicament hi ha un sector que també destaca: el de la indústria de l'automoció; un sector important al nostre país per la mà d'obra que ocupa, les empreses que el conformen –fabricants, indústria auxiliar i xarxa comercial–, les activitats de recerca i desenvolupament que representen per al conjunt del país i la seva internacionalització.

Gràcies als esforços i sacrificis de treballadors i empreses, amb la mediació del Govern de la Generalitat, el sector de l'automoció ha guanyat competitivitat els darrers anys, un guany que ha permès la consolidació de les plantes de Nissan i SEAT, amb la captació de nous models i noves inversions.

Tenint en compte el caràcter estratègic del sector de l'automòbil per a Catalunya, quines mesures, conseller, pensa adoptar el Govern de Catalunya per a la dinamització i desenvolupament dels sectors de l'automoció a Catalunya?

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Moltes gràcies, senyor diputat. És evident, i no podia ser d'una altra manera, que el Govern comparteix aquesta anàlisi sobre la importància del sector industrial com a element clau per a la re-

activació econòmica del país. Catalunya ha estat i ha de ser i pot ser una potència industrial competitiva i eficient, en el marc d'aquesta nova economia globalitzada que estem construint. I aquesta bona base industrial que hem d'ajudar a consolidar i projectar avui és referent en molts sectors industrials: els que vostè ha anomenat –el químic, l'energètic, l'agroalimentari i el tèxtil–, però també en ciències de la salut, en serveis auxiliars industrials molt importants, en noves tecnologies de la informació...

El sector industrial de l'automòbil, en concret, és un sector estratègic, no només pel volum –genera més de 14.000 milions d'euros de facturació, més de set mil llocs de treball, dels quals una tercera part són indirectes–, sinó que també representa una aportació molt important a l'exportació, amb un 80 per cent de la seva producció, en aquests moments, projectant-se fora de Catalunya.

La indústria de l'automoció constitueix un sistema industrial amb aquests dos grans fabricants, Nissan i SEAT, però també un nodrit grup d'empreses de sistemes, de components de referència mundial, fabricants d'instal·lacions i de maquinàries, cinc centres tecnològics i de disseny –Nissan, Renault, SEAT, Volkswagen, Volvo–, departaments de recerca universitària i un centre referent internacional en disseny, enginyeria, assaig i homologacions, com és l'Idiada; a més, també una important xarxa de concessionaris i una indústria derivada important en l'àmbit de les carrosseries, de les motos o de vehicles especials.

Li haig de dir que estem en aquests moments construint un nou centre de formació per a l'automoció a Catalunya a Martorell, que també serà objecte en aquest cas de referència industrial a nivell europeu.

I deixi'm destacar que, en el cas dels fabricants de vehicles, SEAT és l'únic fabricant integral de vehicles de l'Estat espanyol, des del disseny fins a la fabricació, i que compta amb un centre tècnic propi amb més de mil enginyers; o que Nissan ha rebut fa poc temps l'encàrrec a la planta de Barcelona d'un nou vehicle utilitari.

Pot anar més enllà, aquest sector? Creiem que sí. I, a part de tot allò que està impulsant el Govern, com he dit abans, per tenir més instruments per poder donar resposta a les nostres indústries, creiem que el mateix sector, a través de més cooperació, de més sinergies, de més visió a llarg termini, de més obertura a l'exterior, de més formació, pot avançar.

En aquest sentit, ja li dic que això no ho impulsarà en primera instància el Govern, sinó el mateix sector, amb un rol de suport de l'Administració. I crec que, després d'un temps necessari de maduració, li anuncio que les empreses líders del sector estan disposades a fer un pas endavant...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

Acabo... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre la destinació dels recursos disponibles del Departament de Cultura.

Pregunta

al Govern sobre la destinació dels recursos disponibles del Departament de Cultura (tram. 310-00047/10)

La formula l'il·lustre senyor Joan Ignasi Elena, del Grup Parlamentari Socialista.

Joan Ignasi Elena Garcia

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, les retallades generalitzades de serveis públics, algunes per necessitat, d'altres –moltes– per ideologia, afecten la cultura de forma rellevant. Davant d'això, sentim anuncis de nous projectes mentre els existents equipaments pateixen, o anuncis també de grans acords amb l'Ajuntament de Barcelona o contractes que ens preocupen especialment.

Davant d'això, demanem quin és el capteniment del Govern amb relació a la disponibilitat dels recursos del Departament de Cultura.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Ferran Mascarell, conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Ferran Mascarell i Canalda)

Sí, senyora presidenta... Senyor diputat, retallades per necessitat, retallades per ideologia... Bé, em consten les primeres; les segones, francament, no les conec.

Respecte a les primeres, les de necessitat, doncs bé, es corresponen amb els criteris generals, que vostè coneix bé, sobre la situació del nostre país en l'àmbit de l'economia, en l'àmbit de les finances de la Generalitat. Nosaltres en aquest context, doncs, bàsicament el que hem intentat és seguir afavorint aquelles línies d'acció en l'àmbit cultural que tenen a veure amb el foment de la creativitat i les empreses culturals, aquest clúster de pràcticament tretze mil empreses culturals que té el nostre país i que, a la manera d'entendre d'Europa, equivalen aproximadament al cinquè clúster creatiu europeu.

Dediquem recursos –un 20 per cent– als grans equipaments nacionals. Dediquem recursos al patrimoni, una de les grans riqueses del nostre país. Dediquem recursos a la llengua. Dediquem recursos a l'associacionisme i a tot el que és cultura popular. I tot això, diguem-ne, crec que amb una gestió –ho dic amb modèstia– francament correcta.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Joan Ignasi Elena Garcia

Gràcies, conseller; presidenta, gràcies. Crec que cometen tres greus errors en la seva gestió, que millorarien els problemes que també considero de caràcter ideològic –inclouen algunes de les retallades.

En primer lloc, vendre fum sense més criteri que obtenir fotografies més o menys impactants. El cas més rellevant és el vaporós anunci dels pavellons de l'esplanada de Montjuïc, sense saber què és, ni qui ho paga, ni qui paga l'equipament, ni qui paga –és més greu– el manteniment, mentre s'ofeguen institucions culturals existents o renunciïn i dimiteixen de les seves obligacions a L'Auditori, al Macba, al Teatre Lliure o al Mercat de les Flors.

El segon error són les retallades lineals, perquè són una mala pràctica política, són una pràctica política de mal governant. Prioritzin, que això és el que diferencia la política de la mera comptabilitat i la política de la retòrica.

I prioritzin bé, perquè, si no, acaba passant el tercer dels errors, que és la manca d'exemplaritat. Quan no es paguen els deutes de 2012, quan no es treuen convocatòries perquè no existeix pressupost, o s'ofega el sector, no és raonable –és el mínim que es pot dir– que des de Presidència es tregui només per a la conceptualització dels actes de commemoració de 1714 un concurs per valor d'1 milió d'euros. Que no existeixi personal per poder-ho fer des de la mateixa Administració? Què és el que pensen fer? Que ho ha de fer també, això, una consultora internacional?

O tampoc té sentit pagar 120.000 euros a una persona perquè organitzi els actes de l'Any Espriu.

No té sentit perquè això són coses que irriteren el sector, que provoquen ràbia, que provoquen indignació i el que menys podem admetre, que és la frustració de molta gent.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Ferran Mascarell.

El conseller de Cultura

Senyor diputat, esperava una altra intervenció. (*Remor de veus.*) Esperava una altra intervenció perquè la veritat és que no és així com farem progressar el sector cultural del nostre país.

Miri, vostè sap quin és el pressupost del Museu del Louvre? Me'l pot dir? (*Remor de veus.*) Dos-cents vint-i-tants milions d'euros. Sap quin és aproximadament el pressupost que ha administrat la Generalitat de Catalunya amb tots els governs que han passat per la conselleria? Aproximadament, una mica més. Sap quin és el pressupost del Museu del Prado? Me'l pot dir? Aproximadament el mateix que dediquem a tots els equipaments nacionals de Catalunya.

No parli, no s'expressi en els termes d'aiguabarreig que s'ha expressat, perquè això no ajuda per re. El que estem fent amb els recursos que tenim, que són pocs, certament, són pocs... I és el Govern el primer a denunciar-ho i així expressar-ho. Són pocs, entre altres coses, perquè el Govern de Catalunya té certes dificultats, com vostès saben, des del punt de vista de l'ofec de la seva economia. Són pocs perquè l'Estat ha abandonat les institucions culturals del nostre país; en els dos últims anys aproximadament ha disminuït un 66 per cent la seva aportació a la cultura del nostre país.

Davant de tot això, estem fent una política que al meu entendre és la més correcta i encertada.

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Cultura

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació de les universitats.

Pregunta

al Govern sobre la situació de les universitats (tram. 310-00048/10)

La formula l'honorable senyora Marina Geli, del Grup Parlamentari del Partit Socialista.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. President de la Generalitat, conseller... Si estiguéssim d'acord amb quelcom bàsic, que és que la revisió del model econòmic és la prioritat, hauríem també d'estar d'acord a «mimar» les estructures d'estat que ja tenim, entre elles la universitat pública de Catalunya.

I, honorable conseller, vostè, que és un acadèmic reconegut internacionalment... Què està passant? Quin és el futur de la universitat pública de Catalunya? Vint per cent de retallades lineals els dos últims anys, els preus de les matrícules més cars d'Espanya.

Però, amb independència d'això, potser el més greu, conseller, decebedor: s'està trencant el fil de la confiança; tossuderia intensiva a desprestigiari el sector públic.

Com sortirem de la crisi si no és amb talent? Com sortirem de la crisi sense veure que el coneixement de l'educació superior és l'únic que ens farà sortir...? Cap a on va? I per què han canviat? La reunió abans de les eleccions amb els rectors de les públiques que fessin un pressupost de continuïtat... Què ha passat en aquests mesos, honorable conseller?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement
(Andreu Mas-Colell)

Senyora presidenta... Com totes les institucions, les universitats catalanes pateixen la crisi. Com totes les institucions públiques, les universitats públiques catalanes pateixen les restriccions fiscals. Malauradament, no hi ha excepcions.

En aquests temps difícils la política de la Generalitat s'ha orientat per dos principis: un, mantenir l'equitat en l'accés; dos, mantenir la qualitat.

L'equitat en l'accés l'hem mantinguda a través d'una política de beques que mai Catalunya havia tingut; insuficient, però que esperem que vagi creixent amb el temps a mesura que les disponibilitats ho permetin. Hem de monitoritzar molt de prop els efectes sobre l'accés. Però puc dir que aquest any el nombre d'estudiants de grau és el mateix que l'any passat. Creiem que la política de beques graduada i que anirem perfeccionant pels nivells de renda està funcionant.

I pel que fa a la qualitat, no amagaré que aquesta ha estat una de les raons per a una política de preus que ha permès generar recursos que han permès esmorteir, esmorteir i suavitzar l'efecte de les retallades sobre les universitats.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

D'acord, temps difícils. Però en els temps difícils, monòleg o diàleg?, concertació o desconfiança? Unitat? La mateixa unitat que reclamava ahir el president Mas pel dret a decidir? Per què no parlem del present? Per què no ha fet un pla de finançament de les universitats?

Perquè potser vostè..., espero –espero–, conseller, que vostè no vulgui passar a la història per haver malmès trenta anys de pèrdua d'equitat, precisament, i de qualitat del sistema universitari. Vostè, que va fer una conselleria que es diu «Economia i Coneixement», que vam fiar en vostè..., molta gent. Doncs, decebedor.

El nostre partit, el Grup Socialista, li ha ofert tres pactes d'educació superior. Un, fa dos anys en el debat d'investidura: malmès. Segon, jo mateixa aquí en el plenari i en comissió. Tercer, intensivament, en una comissió de reformes, perquè el que no serem nosaltres és còmplices d'una reconversió encoberta sota la paraula «reformes», mentre no hi hagi un pla de finançament en temps difícils.

Lideratge, unitat i concertació.

Gràcies, conseller.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Confiança... I parlarem tot el que calgui parlar. Pel que fa a confiança, jo vull posar èmfasi que en aquest moment el que ens toca a tots és expressar confiança i recolzar els equips dirigents de les universitats –rectors i consells socials–, en uns moments molts difícils de la travessa universitària. Estan treballant amb intensitat, estan treballant bé i es troben sols.

I en aquests moments vull expressar que no s'hi han de sentir, sols, que el Govern de la Generalitat està amb ells i està darrere d'ells, i fa i els ajudarà en tot el que faci falta. I crec que això hem de fer-ho tots: governs i oposició, i els diferents partits.

Confiança, doncs, en els rectors i els consells socials de les universitats en aquests moments.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el compliment de les resolucions judicials sobre el bilingüisme en el sistema educatiu.

Pregunta

al Govern sobre el compliment de les resolucions judicials sobre el bilingüisme en el sistema educatiu (tram. 310-00049/10)

La formula la il·lustre senyora María José García Cuevas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Honorable *consellera* de Ensenyament, ¿va usted a permitir la burla al Estatut y al Tribunal Superior de Justicia de Cataluña que supone que se mantenga la atención individualizada a los niños que han pedido enseñanza bilingüe y que la única lengua vehicular en la clase de estos niños siga siendo el catalán?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Senyora presidenta... Senyora diputada, ahir vàrem celebrar Sant Jordi, dia de la llengua, de la literatura, de la convivència. I, sincerament, vaig pensar: «Veient com es viu aquesta festa, segurament em retiraran la pregunta.» Però no, no he tingut tanta sort.

Sincerament, crec que la festa d'ahir és una manifestació més de convivència i de cap problema lingüístic a Catalunya, més enllà de qüestions particulars, que vostès volen elevar a categoria.

Nosaltres continuarem fent el que hem fet sempre: defensar la bondat del nostre model, ratificat per una llei del Parlament de Catalunya.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias. Mire, *consellera*, usted no dice la verdad y ha tergiversado la realidad: ni son diecisiete familias ni piden la enseñanza exclusiva en castellano; estas familias no piden que se cambie el modelo, sino que se cumpla la ley, el modelo estatutario de la Ley de política lingüística del 98, que es la conjunción lingüística.

Usted no está cumpliendo la ley. La inmersión obligatoria y excluyente no es legal en Cataluña. Y lo que es una vergüenza pública es que algún ciudadano tenga que reclamárselo. Ni una sola familia tendría que ir a los tribunales para que usted cumpla la ley. ¿Verdad que nadie tiene que pedirles que cobren ustedes los impuestos?

El Tribunal Superior de Justicia de Cataluña confirma la concesión de medidas cautelares a los padres que solicitan enseñanza bilingüe, porque entiende razonable presumir que les asiste la razón y trata de impedir que se produzca un daño o un perjuicio irreparable y acreditado a un menor. Literalmente lo tiene usted, esto, en el fundamento jurídico primero del auto de 8 de enero.

Todos los argumentos y argucias que usted intentó para no cumplir este auto se los desmontó el propio tribunal con la interlocutoria de 6 de marzo, que confirmó, primero, que el castellano está excluido del sistema –fundamento jurídico 6–; segundo, que ustedes no pueden seguir aplicando la atención individualizada en castellano de acuerdo con la jurisprudencia del Supremo –fundamento jurídico 2–; tercero, que se debe aplicar la conjunción lingüística a toda la clase, por mandato del tribunal y porque no existe el derecho a recibir la enseñanza en una sola lengua, sea catalán o sea castellano –fundamento jurídico 3–, y, cuarto, que no se discute la bondad o no del sistema, de la inmersión, sino la exclusión del castellano, que es lo que a usted se le obliga a corregir –fundamento jurídico 6.

Mire, la ley y lo que dicen los tribunales está todo muy claro. Sin embargo, ayer conocimos la resolución de su departamento de cumplimiento de estas medidas cautelares, de 17 de abril, que resuelve pedir a los centros que continúen con la atención individualizada y con la inmersión lingüística. Esto, *consellera*, es una burla, es un escándalo, una burla deshonesto y desleal al estado de derecho.

Rectifique, cumpla el Estatut y acabe ya con este espectáculo, que es impropio, que es de gobernantes que se creen por encima de la ley y de los tribunales.

¿Qué más tienen que hacer los ciudadanos para que ustedes cumplan la ley, cumplan el Estatut, cumplan la Ley de política lingüística, cumplan los autos de los tribunales?

Gracias.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Senyora presidenta... Senyora diputada, jo li agrairia que retirés allò que no dic la veritat. No, sincerament, perquè... (*veus de fons*), sí, sincerament, perquè vostè sap que això no és cert.

Jo li podria dir que el que vostè ha dit és seleccionat amb pines i fins i tot interpretat. Però jo respecto el que vostè acaba de dir.

Però, miri, vostè sap, com tothom sap, que el castellà no està exclòs del sistema educatiu a Catalunya. És que això és una evidència tan gran... Fins i tot presentem els resultats del domini de les dues llengües en equivalència.

Aquí l'espectacle, si em permet l'expressió, l'ofereix el grup parlamentari català, del Parlament a Catalunya, que va molt més enllà que el mateix grup parlamentari del PP a Madrid. Quan a l'octubre del 2009 van presentar recurs a la LEC, encapçalat pel senyor Trillo, no van presentar recurs al contingut del règim lingüístic. Vostès deuen saber què ha passat després d'aquí, perquè la situació és absolutament la mateixa.

Jo estic donant compliment a la llei, i la llei diu que el tractament individualitzat és una estratègia prevista en els primers ensenyaments. I vostè sap, perquè el Suprem ho ha ratificat..., i, si no, miri la sentència ferma del Suprem. No em parli d'interlocutòries, parli de sentències fermes. I la sentència ferma del Suprem, en el seu *auto* final, a la seva conclusió final, diu perfectament que el model que estem aplicant és correcte i és bo i té un fonament jurídic, i no defallirem en la seva defensa. Però, sincerament –sincerament–, no parlin d'allò que vostès saben que no és veritat però que han interpretat i s'han muntat aquí un imaginari que, a base de repetir-lo, algú es pot desinformar i creure-s'ho.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la presentació dels pressupostos del 2013.

Pregunta

al Govern sobre la presentació dels pressupostos del 2013 (tram. 310-00050/10)

La formula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, són les onze del matí del 24 d'abril de 2013 i Catalunya continuem sent l'única comunitat d'Espanya que no tenim pressupost. Això sí, el gabinet del conseller s'ha vist reforçat durant cinquanta dies amb un assessor especial: el secretari de Política Econòmica d'Esquerra Republicana de Catalunya. Quin ha estat l'objectiu de

la contractació d'aquest assessor efímer? Considera que els pressupostos no són estructura d'estat? O s'han adonat que construir un estat és molt costós?

Conseller, quan té previst presentar els pressupostos de la Generalitat per al 2013?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Serem l'única autonomia de l'Estat que no haurà de modificar els seus pressupostos. (*Aplaudiments.*)

La resposta a la seva pregunta ja la sap. Aquest any 2012, l'Estat a Catalunya ha fet el 17 per cent de l'ajust global de la despesa, tres vegades més que la població. És evident que això no podem fer-ho el 2013; celebrem que això s'hagi entès a totes les instàncies que han d'entendre aquestes coses, i, per tant, ara estem en un procés que ha de portar a una assignació de l'objectiu de despesa per a Catalunya que nosaltres reivindicuem que ha de ser almenys una tercera part de l'objectiu que quedi fixat per al conjunt espanyol.

Com sap, una part que s'arribi a fixar aquesta xifra depèn de la negociació i de la interacció entre l'Administració central, entre el Govern, i Europa. Tant al Govern com a Europa, ens agradaria que això anés més ràpid, però va al ritme que va.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, honorable conseller, per la resposta. Però, miri, conseller, la llei més important que pot fer un govern són precisament els pressupostos anuals. Els pressupostos són els que determinen les prioritats polítiques, i durant aquesta sessió de control crec que se n'ha parlat de diferents àmbits: des de l'àmbit cultural a l'àmbit universitari, ha tingut oportunitat de parlar-ne vostè mateix. Però l'absència de pressupostos el que fa pensar és que a aquest Govern no li acaba de venir de gust governar. De fet, constatem que hi han consellers, i fins i tot alguna consellera que acabem de sentir ara, que viuen permanentment en una novella.

Ja sabem que les condicions són difícils. Més difícil és la situació per als catalans, que no només pateixen la crisi, sinó que també patim un govern absent, més preocupat per la publicitat exterior que per la subsistència interior. De fet, aquest Govern encara no ha complert quatre mesos i al seu partit ja estan pensant en els candidats per a les properes eleccions.

L'acord amb Esquerra Republicana no presagiava res de bo. Part important de la responsabilitat de la situa-

ció econòmica i financera que vivim a Catalunya té el seu origen en un govern participat per Esquerra Republicana. Només una xifra: un deute en l'exercici 2010 de fins a 79.000 milions d'euros fins a l'any 2108 n'és l'herència. Què n'esperen, ara? Que els mateixos que ens han dut a aquesta situació es coresponsabilitzin de les mesures necessàries per sortir-ne? Cinquanta dies, els ha durat la il·lusió? Quant ens ha costat als catalans aquesta il·lusió?

Vostè sap perfectament que el desconcert no és bo per a l'economia, conseller. Ara no hi haurà pressupost. Ara a l'abril, ara al maig, ara quan Europa flexibilitzi els objectius de dèficit... Mentrestant, els seus socis no en volen saber res. Conseller, deixin de marejar...

La presidenta

Senyor diputat...

Santi Rodríguez i Serra

...la perdiu i assumeixin la responsabilitat de...

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

I tant, que ens ve de gust governar. Per què es pensa que demanem el dret a decidir? Perquè en volem molt més. (*Aplaudiments i remor de veus.*)

Miri, a mi m'emociona una mica el seu interès persistent a veure quan presentarem els pressupostos. En fi, és com quan a un acadèmic li diuen que estan esperant el proper llibre o alguna cosa així. Jo espero que vostè... Això m'illusiona, ens dóna forces i ens fa voler-ho fer de la millor manera possible. I espero que quan presentem el pressupost vostè s'abocarà a llegir-lo, a estudiar-lo, a analitzar-lo, a fer suggeriments constructius i potser fins i tot a votar-lo. El que seria una llàstima és que després de tant interès, tanta pressa, ni se'l llegís (*rialles*)...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...i decidís que votaria en contra...

La presidenta

Senyor conseller... (*Remor de veus i rialles.*)

Pregunta

al Govern sobre les mesures previstes davant els problemes de gestió de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, de Barcelona (tram. 310-00056/10)

La pregunta següent és sobre les mesures previstes davant els problemes de gestió de l'Hospital de la Santa

Creu i Sant Pau, de Barcelona. La formula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, hace un año el Departamento de Sanidad declaró que ponía bajo vigilancia la gestión del Hospital de Sant Pau debido al déficit que acumulaba. En estas fechas también se produjo un cambio en la gerencia del hospital y un cambio en la presidencia de la fundación. Después de un año de haber tomado estas medidas, hace pocas semanas las declaraciones del nuevo gerente, el señor Pomés, pedían, al menos públicamente, la intervención de la Generalitat en la gestión del hospital, por estar en una situación insostenible.

Ante esta situación, nos gustaría saber qué medidas piensa adoptar el Gobierno de la Generalitat para solventar la situación derivada de los problemas en la gestión del Hospital de la Santa Creu i Sant Pau.

Gracias.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputat, miri, l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau és necessari per als ciutadans de Barcelona i és necessari per a Catalunya. Per tant, la impossibilitat històrica d'aquest hospital, malgrat tots els esforços a tots els governs d'afegir recursos per a la seva viabilitat, ha fet que en aquest moment ens plantejem la imperativa necessitat, hi insisteixo, d'arribar definitivament a acords i no estar en una dinàmica permanent de judicialització de les relacions entre els representants dels treballadors i el patronat de la institució. Per cert, entre parèntesis, el doctor Pomés és el president del patronat; no n'és el gerent, no té responsabilitats executives.

Sí que dir-los que la voluntat ferma del Govern de la Generalitat és que aquest hospital sigui viable, i, per tant, demana el patronat, del qual forma part la Generalitat, la intervenció de l'òrgan competent en aquesta matèria, que és el Protectorat de Fundacions.

La presidenta

Per pregaruntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

José Manuel Villegas Pérez

Sí, señor *conseller*, la gestión del Hospital de Sant Pau está rodeada de una serie de situaciones al menos preocupantes. Por un lado, irregularidades en la gestión, que se están investigando en sede judicial y que también investigaremos en sede parlamentaria, en la comisión de investigación que se está iniciando en estos días. Por otro lado, la ya mencionada solicitud,

por lo menos en los medios de comunicación, de intervención por parte de, efectivamente, el presidente de la fundación. Por otra parte, ayer o anteayer, en estos días, la dimisión del nuevo gerente, que fue nombrado hace un año, el señor Xavier Corbella. Y finalmente otro dato, que es, pues, la existencia de la fundación privada, creada a partir de..., bueno, cuando se creó, a partir del año 91, la división entre lo que es la gestión sanitaria con la fundación, que tiene el patrimonio inmobiliario de Sant Pau; en esta fundación, digamos, patrimonial, para entendernos, sabemos que hay alrededor de mil inmuebles, y toda esta riqueza y lo que se genera, los ingresos que se generan en esta gestión, no están revirtiendo en la gestión sanitaria. Mientras, por otro lado, nos encontramos con que, efectivamente, año tras año se invierte gran cantidad de dinero público en intentar reflotar o por lo menos mantener el Hospital de Sant Pau, por la gran importancia que efectivamente tiene este hospital en el ámbito sanitario catalán.

La pregunta vuelve a ser la misma: ¿qué medidas concretas se piensan adoptar para conseguir por fin una gestión eficiente? Y si se piensan tomar medidas para que todos los recursos...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

José Manuel Villegas Pérez

...y riquezas que tiene el Hospital de Sant Pau reviertan en la gestión sanitaria.

Gracias.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller Salut

Gràcies, presidenta. Il·lustre diputat, miri, l'Hospital de Sant Pau té més de sis-cents anys d'història; és un centre referent de la nostra sanitat a Catalunya i a nivell internacional. Nosaltres creiem que no és perdurable en el temps un hospital que, si vostè repassa l'hemeroteca des de les transferències a Catalunya, viu permanentment en crisis que s'acaben sempre resolent injectant-hi més diners públics.

És cert que vostè fa una afirmació de separació de dues entitats. Escolti'm, això és com és, i també he de dir-li –i ho veurem a les comissions d'investigació– que la qüestió de fons del déficit de l'Hospital de Sant Pau no és l'aportació o no-aportació de rendiments del patrimoni, que es fan adequadament i en funció del que diuen els estatuts de les respectives fundacions. Per tant, la causa de fons no és aquesta, després de tants anys.

Per tant, nosaltres volem que sigui l'òrgan competent que permeti legitimar cada una de les actuacions de l'òrgan de govern i l'òrgan de gestió de l'hospital, que

permeti que suri aquest hospital. El que no és possible és que cada una de les actuacions que són d'aplicació a tot el conjunt del sistema sanitari, com deia abans, en la intervenció anterior, que han fet possible la seva sostenibilitat, la sostenibilitat del conjunt, no siguin d'aplicació en l'Hospital de Sant Pau. Sembla que l'Hospital de Sant Pau històricament ha de viure en una bombolla, a través de la qual sempre l'aportació dels altres, que en èpoques de creixement era possible, ha de fer surar l'hospital. En aquests moments és un època de decreixement, i perquè suri tothom ha de decreix. El que no pot ser és que uns creixin a expenses que decreixin molt més els altres.

Per tant, la voluntat és que es facin bé les coses, que es facin amb l'autoritat del Govern i amb l'autoritat de l'àmbit competent de l'Administració, que és el Protectorat de Fundacions, i tots creiem en aquests moments que la responsabilitat és col·lectiva, de sostenir aquest hospital. Són tan responsables...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Salut

...els professionals dels centres com els seus representants, els gestors...

La presidenta

Passem ara a les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les sancions als activistes de la campanya «No vull pagar» i sobre la perspectiva de canvi del model urbanístic (tram. 317-00032/10)

La primera és sobre la situació política, i la formula el senyor David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Bon dia. Gràcies, presidenta. Bon dia, president. Li faré dues preguntes, si no li sap greu.

Una, per ressons de l'últim plenari, perquè li vam preguntar per les 66.000 persones multades en la campanya de «No vull pagar» o «Ja hem pagat», i només li vaig demanar si era possible un marc de resolució, de diàleg i de solució col·lectiva. Amb un «sí» o amb un «no» ens conformaríem.

I la segona, que és la que pertoca avui... Amb el re-fons de les preguntes que hi ha hagut, prèvies, sobre el mercat de l'habitatge i alguna reflexió que ha fet el conseller Vila sobre l'eficàcia d'algunes mesures o no, el que és segur és que el que és eficaç i puntual és l'exclusió social i la desigualtat, però és veritat que hem viscut un tsunami urbanitzador, una fallera constructora i un embogiment especulatiu encara avui no apagat. Organismes internacionals poc sospitosos

d'estar a l'esquerra de Déu ja han dit que el preu de l'habitatge està inflat un 40 per cent. La xarxa d'economia solidària fa anys que constata que mai hi havia hagut una transferència de renda de les classes populars a rendes privades a través de l'explotació del dret a l'habitatge.

Però, en tot cas, respecte a aquest model de cases sense gent i gent sense cases –per cert, un lema que avui ha ressonat en aquesta cambra, però que va verbalitzar el moviment ocupa ara fa vint anys–, la pregunta és concreta i és sobre el canvi de model urbanístic, que avui tenim milers de sectors, desenes de consorcis i plans directors urbanístics que estan aturats, empantanegats, a mitges o cuejant. I la importància de la pregunta és si hi ha alguna perspectiva de canvi de model urbanístic, d'equilibri territorial, atès que moltes vegades vostè ha reconegut que els mercats produïen excessos i que efectivament calia un canvi de model territorial.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Fernández, en el tema de les multes, doncs, parlar, evidentment, es pot parlar sempre, i en aquest cas amb el col·lectiu d'afectats, també, a canvi que no es pretengui cometre il·legalitats.

Si es va actuar de la manera que es va actuar no va ser per caprici, no va ser perquè no s'entengués que hi havia una protesta organitzada i que tenia un cert fonament com a conseqüència del greuge que hi ha entre Catalunya i la resta de l'Estat espanyol. Es va actuar d'aquella manera perquè, des d'un punt de vista legal, calia actuar d'aquella manera. I ara això no ens ho podem treure de sobre simplement perquè ens agrada. D'això se n'ha de parlar d'una manera ordenada i organitzada.

I sobre el tema de les cases buides que vostè deia, em sembla que el conseller de Territori, el senyor Santi Vila, n'ha parlat a bastament. Nosaltres estem preocupats per aquest tema, és evident. És evident també que en una determinada època vostè deu recordar que en aquest país es van fer els ARE, que pretenien inundar d'habitatges nous tota una sèrie d'àrees on resulta que després hi havia excés d'habitatge –aquesta és la realitat. I ara la prioritat absoluta i total és intentar que tots aquests pisos –vuitanta mil nous, deia abans el conseller Vila–, que estan buits i que són nous, i que s'han fet aquests últims tres, quatre anys –cinc anys, a tot estirar–, que tots aquests pisos tinguin una utilitat social més enllà simplement d'estar buits i que no tinguin cap mena d'utilitat.

Això no és gens fàcil de resoldre des d'un punt de vista legal; hi ha tota mena, doncs, de contraposició de realitats, en aquest sentit, però ho estem estudiant a fons per intentar trobar la millor solució possible.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, president. Jo li repreguntaria, dit el que ha dit, si pensa fer alguna cosa amb aquests ARE, no?, com a exemple, o amb alguns consorcis oberts que encara estan com a l'expectativa que hi hagi una nova onada immobiliària, una nova febre de l'or —difícil, afortunadament—, que ens deixi una Catalunya més grisa i més cimentada, amb més desequilibris territorials i més desigualtats socials. Ho ha dit, que estaven aturats, i aquest grup, òbviament, ho celebra.

Però la pregunta seria que encara avui hi ha el dispositiu posat en el model antic de seguir especulant amb el territori. Avui hem vist com es ven un poble, també, del Priorat; el senyor Puig ha dit que fiàvem a la inversió estrangera, i a nosaltres ens preocupa que en el model territorial al final vegem un cartell penjat als mercats financers que posi «es ven país»; postdata: «a preu de saldo».

La presidenta

Senyor diputat... (*Pausa.*) Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Doncs, miri, concretament aquelles àrees de desenvolupament de nous habitatges on ja n'hi havien molts i que ara resulta que està tot pràcticament buit..., això s'està desprogramant. El que està fent el Govern és dir: «Tot allò que es va fer, que estava acordat en papers i moltes vegades no executat a la realitat, doncs, deixem-ho córrer.» I ho estem fent d'acord amb els ajuntaments, perquè això es va fer en el seu moment d'acord amb els ajuntaments, tirar aquells pisos endavant; ara s'ha d'intentar desmuntar això també d'acord amb els ajuntaments.

I li he de dir que en la majoria dels casos els mateixos municipis ja entenen que tot allò va ser una cosa forassenyada i que, per tant, s'ha de reconduir i que no cal programar nous habitatges per milers allà on resulta que n'hi ha milers encara avui per col·locar, perquè, com vostè deia molt bé, estan buits.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els avenços per a l'economia i l'ocupació aconseguits en el darrer viatge a Brussel·les (tram. 317-00029/10)

I la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Molt honorable president, quins avenços per a l'economia catalana, per a l'ocupació, per a la unió política i fiscal dintre d'Europa ha aconseguit amb el seu últim viatge a Brussel·les, senyor Mas?

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. La constatació que, gràcies a coses que s'han fet aquí entre sindicats, patrons, empreses i governs, en aquest moment som més competitius que l'economia belga, per exemple, per fabricar cotxes, perquè allà es tanquen fàbriques i aquí es fan cotxes nous.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Senyor Mas, al marge dels empresaris, jo li preguntava pel seu Govern, què ha aconseguit vostè. Per cert, el seu Govern: on tenen gent que es dedica a deslocalitzar empreses, a emportar-se comissions, i després acaben alguns imputats en alguns jutjats, eh?

Li recordo el que ha passat amb Yamaha, li recordo el que ha passat amb algunes empreses, i les comissions que algunes famílies i amics i coneguts del seu Govern s'han endut; més de 5 milions d'euros la família Pujol s'ha endut de deslocalitzar empreses de Catalunya. I, per tant, això que diu l'Agència Tributària, i no ho dic jo, és una cosa molt greu.

Per tant, vostè no crec que pugui treure massa pit de portar empreses, perquè el seu Govern ha fet el contrari: treure profit, fins i tot familiar, d'aquest tipus d'actuacions.

Però jo li preguntava pels avenços, senyor Mas. Perquè vostè en la roda de premsa que va fer i el que ha dit, precisament, és justament anar en la direcció contrària del que necessiten avui Espanya i Europa.

Vostè quan va anar a Brussel·les suposo que va veure un cartell molt gran que deia «Unió Europea», no «desunió», ni «separació», ni «divisió», ni «secessió»; deia «Unió Europea». I el que necessitem a Catalunya, senyor Mas, és col·laborar amb el conjunt d'Espanya i d'Europa per sortir d'aquesta crisi econòmica, política i institucional que vivim avui dia.

Vostè està col·laborant cada vegada que obre la boca, a Europa, a Catalunya, al conjunt d'Espanya..., aconsegueix generar incertesa sobre l'economia catalana, aconsegueix que la gent tingui por d'invertir a Catalunya; tot el contrari del que vostè diu, senyor Mas. L'economia catalana no aixeca el cap; cada cop mar-

xen més empreses o deixen de venir empreses a Catalunya, senyor Mas. I evidentment que hi ha internacionalització, sí, però aquí, a casa nostra, vénen menys empreses.

El president Tarradellas ja ho va dir, senyor Mas, es pot fer de tot en política menys el ridícul. I no podem anar a fer el ridícul, a parlar de *separació* a la Unió Europea; no podem dir-li a la Unió Europea el que vostè està fent. Els ha explicat als comissaris europeus el que està fent vostè a Espanya? Els ha explicat que vol construir una hisenda paral·lela per confiscar impostos i no contribuir a les lleis de l'estat membre, que és Espanya? Els ha explicat que vostès volen fer un referèndum sí o sí, és a dir, amb la llei o fora de la llei? Això ho ha explicat a la Unió Europea? Si vostè no és lleial ni amb l'estat membre a què pertany, com vol donar una imatge de Catalunya positiva, honesta i sincera a la Unió Europea?

Senyor Mas, el problema no és que vostès siguin independentistes, el problema és com governen o com no governen. Ha explicat a la Unió Europea que som l'única comunitat sense pressupostos? Aquesta és la imatge que dona Catalunya a Europa.

Senyor Mas, Catalunya és molt més que això. Els seus empresaris, els seus treballadors, la seva societat civil és molt més que la imatge que vostè està donant a la Unió Europea.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, jo em vaig trobar a la roda de premsa, quan vaig anar a Brussel·les –hi havia molts periodistes–, havent de respondre a una pregunta seva, que abans de conèixer els resultats del viatge vostè ja havia jutjat el viatge.

Per tant, és evident que el ridícul no es pot fer, però l'ignorant, tampoc, perquè és tan fútil fer el ridícul com demostrar una ignorància molt notable i molt remarcable, que desgraciadament és a la que vostè ens té acostumats darrerament. Perquè, si no fos..., si no demostrés tanta ignorància, hauria escoltat –segurament no devia estar prou atent– el que ha dit abans el conseller Puig, el conseller d'Empresa i Ocupació, que resulta que Catalunya, de totes les regions de tota l'Europa continental, l'any passat va ser la que va tenir més capacitat d'atracció de projectes d'inversió estrangera. Mira per on!

Resulta que aquest Govern incompetent, aquest país destrossat, aquest país que no va enlloc, etcètera, és capaç d'atraure l'atenció i la inversió de molta gent de fora que vol fer coses aquí. Entre d'altres, per exemple –no se n'ha parlat abans–, moltes empreses en el camp de les telecomunicacions i de la telefonia, gràcies al fet que Barcelona, en el seu moment, capital de Catalunya, en concurrència amb París, amb Munic i amb Milà, va guanyar aquella capitalitat, amb un go-

vern presidit per mi, si vostè m'ho..., i gràcies a una bona part de la feina que havia fet el Govern anterior i l'Ajuntament de Barcelona en els dos períodes.

Deixi'm dir-li també que quan vaig anar a Brussel·les vaig veure una altra cosa, a part d'això que vostè diu; vaig veure vint-i-set banderes. I si hagués anat vostè a Brussel·les fa uns anys, anteriors –suposo que de tant en tant hi devia anar–, n'hauria vist moltes menys, cosa que vol dir que es pot tenir Unió Europea –i això es demostra allà només que vostè aixequi una mica la vista– i al mateix temps respectar el dret a decidir dels pobles, no només del català, però també del poble de Catalunya, que no és un poble ni inferior ni menor als altres.

(Aplaudiments.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre la recuperació del lloguer
forçós (tram. 317-00033/10)

I la formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Senyor president, senyor Mas, tot sovint demana unitat, parla que els acompanyem, i jo li vull fer una pregunta i una proposta.

La pregunta és: per fer què? I el que sí que li proposo és que l'acompanyarem, per exemple, per recuperar el lloguer forçós.

I li vull preguntar si està disposat a recuperar el lloguer forçós, que l'acompanyem en definitiva per fer coses grans, importants, rellevants i de canvis substancials.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, per fer què, hem d'anar junts? Doncs, per aixecar aquest país, treure'l de la situació tan complicada que està, intentar mantenir al màxim possible les polítiques públiques, que vol dir els serveis públics, per tot això hem d'anar junts, per intentar recuperar l'economia, per intentar crear llocs de treball. Li sembla poc?

El que passa, que és molt difícil anar junts. Després, potser, en el torn de la meua segona intervenció, li podré comentar per què tinc aquesta impressió.

I segon, lloguer forçós? Digui'm vostè, en la seva resposta, els anys 2009 i 2010, quan estava aquesta me-

sura vigent, quants expedients es van resoldre de lloguer forçós a Catalunya, governant vostès.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Senyor Mas, vostè proposa que anem junts, però resulta que se'n va a Brussel·les, el Parlament aprova dir clarament que rebutgem les polítiques d'austeritat perquè suposen més desocupació, i vostè no en fa esment. Vostè proposa anar junts, sí, per anar apedaçant, sincerament li ho dic, per anar apedaçant.

I quan li fem propostes de fons, reestructurar el deute, pagar abans les entitats del tercer sector que els peatges a l'ombra, ni parlar-ne; recuperar les polítiques públiques d'aigua, ni parlar-ne. Demà tenim mobilitzacions a ensenyament: treure els concerts a les escoles d'elit, ni parlar-ne. Aquest és el problema de fons. El que ens proposa vostè és anar apedaçant.

Jo li preguntava sobre el lloguer forçós perquè és el primer que van fer: treure-ho. I sí, no es van resoldre aquests expedients perquè tot just es va aprovar i perquè vostè sap que en el Govern anterior no tothom estava d'acord amb aquesta mesura.

Però resulta que les condicions han canviat. I nosaltres el que avui li diem, li estem dient és: constitució d'un fons català d'habitatges d'emergència social, suspensió de desnonaments d'habitatges de titularitat pública o de gestió pública. Hi estem d'acord?

Perquè nosaltres donarem suport òbviament a l'impost sobre els habitatges buits, però creiem que el que cal és anar més enllà. I el que ens preocupa és que vostès no hi volen anar, no sé si per amor propi, que seria acceptar que es van equivocar, o per interessos, perquè avui el que no volen és tocar els interessos d'uns pocs per defensar els drets de la majoria.

Miri, senyor Mas, demà, mobilitzacions en educació; diumenge, mobilitzacions de salut, de funció pública i d'educació; el Primer de Maig, mobilitzacions en contra d'aquesta reforma laboral «disparatada» que vostès hi van donar suport i van liderar amb el Partit Popular.

Nosaltres creiem que avui no es tracta de continuar apedaçant. I seria trist –trist– que moltes energies de progrés el que fessin és donar-los la mà quan els proposen apedaçar. No, és hora de canviar-ho tot. Nosaltres, si volen vostès, ho canviem. Ara, tinc la impressió que amb vostès això és francament complicat. Per això entenem que cal obrir un nou escenari i per això crec que quan vostè diu «anem junts?» el que ens proposa és anar junts per continuar anant cap al mateix lloc...

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Herrera Torres

...cap a enllac, les retallades de sempre i el patiment de sempre.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, en primer lloc, deixi'm que el desmenteixi, perquè jo en algunes de les converses que vaig tenir a Brussel·les sí que vaig parlar de tot el que eren les polítiques d'austeritat, i no des d'ara, des de fa molt temps els estem advertint que aquestes polítiques d'austeritat soles no van enlloc.

Però també els estem explicant una altra cosa, que és que, quan ells donen més marge a l'Estat espanyol per complir amb els dèficits –i li estan donant més marge–, l'Estat espanyol, de manera fins ara injusta i deslleial, no reparteix aquests dèficits a tots els nivells d'administració. Això estic cansant i tip d'explicar-ho a tot arreu, també a Brussel·les i a moltes autoritats comunitàries. Per tant, no digui allò, senyor Herrera, que simplement no sap, perquè això és així i ho ha estat des de fa mesos.

Segona cosa que li volia dir: ha estat molt gràfica la seva resposta. La seva gran política de lloguer forçós, quina pràctica va tenir a la realitat? –perquè hem de parlar de la realitat, no dels discursos; els discursos se'ls emporta el vent. Ni un sol expedient resolt, senyor Herrera, dirigint Habitatge Iniciativa, ni un! Però quinze anys, ni un! Allò, zero, eh? Quinze anys! El 2009 i el 2010. El 2009 va ser l'any que més va créixer l'atur en aquest país. Hi havia centenars i centenars i centenars de desnonaments –centenars de desnonaments. Vostès, zero de lloguer forçós. I ara sí, grans discursos una altra vegada. Per fer nosaltres allò que vostès mateixos no van ser capaços de fer malgrat haver-ho liderat.

Què ens està demanant, senyor Herrera? Per allà on han passat ho han posat tot al límit de la subsistència de les polítiques públiques, es digui «l'habitatge» –que van deixar un munt de deutes per pagar–, es digui «la política d'aigua» –perquè van posar l'Agència Catalana de l'Aigua simplement en fallida. Han arrastat els comptes públics per allà on vostès han passat, senyor Herrera. (*Remor de veus.*) Aquest és el balanç de la seva gestió.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures per a crear ocupació, combatre la desocupació juvenil i afavorir la recuperació econòmica (tram. 317-00031/10)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, quina és la seva valoració de les mesures preses pel seu Govern en aquests cent divuit dies de la desena legislatura, per crear ocupació, per lluitar contra l'atur juvenil i per ajudar en la recuperació de l'economia? I quines són les seves propostes i el seu projecte de futur en aquest àmbit?

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, doncs, miri, el que hem fet és: política industrial –en majúscules–, captació d'inversió estrangera –en majúscules–, política turística –en majúscules– i, en aquests tres àmbits, amb resultats positius.

I hem fet una altra cosa, que és anar a Madrid a negociar amb el Govern espanyol que vostès dirigeixen, a veure si recuperem una mica de totes les retallades que van fer en les polítiques actives per a l'ocupació. Perquè l'any passat vostès també van arrasar amb les subvencions i els recursos en polítiques actives. Van disminuir les polítiques actives –que vol dir per formar gent per tenir feina–..., les van disminuir més d'un 50 per cent. A tot Espanya, certament; també a Catalunya. I ara estem intentant recuperar una mica el desastre que vostès van ocasionar.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies. Senyor president, jo ja sabia que per explicar la seva acció de govern acabaríem rebent el Govern d'Espanya. Això és evident i és la seva resposta més comuna. Però vull dir-li-ho: l'incentiu de la política turística no deu haver estat per mesures concretes que vostè hagi pres o per impuls de lleis, com la Llei del comerç o moltes altres? La política industrial no deu ser pels grans plans de política industrial que anuncien d'ençà de la darrera legislatura? I, per tant, les polítiques actives d'ocupació no deuen ser tampoc per l'ingrés tan ràpid que vostè fa de les cotitzacions dels treballadors, i el termini de temps que vostè ha trigat a pagar-los al Ministeri de Treball?, que si vol també en parlem i també ho diem als catalans, que això vostè s'ho calla; però encara la quantitat és molt més alta –molt més alta– i el Govern d'Espanya no ha dit res.

Per tant, senyor president, vostè el que no està fent és governar. En primer lloc, no presenta uns pressupostos. El seu conseller de la Presidència diu que per què ha de presentar uns pressupostos si això és un instrument de pressió. Avui el conseller, molt brillantment, ens diu que, «escolti'm», que «per què els hem de pre-

sentar, si els hauríem d'actualitzar?» No els presentin pas, no farà falta que els complim i que els executem. A final d'any complir el dèficit serà molt fàcil, per a vostès, perquè com que no haurem tingut pressupost aprovat...

Vostè creu que això és seriós? Vostè creu que això és un govern seriós? Vostè se'n va a Europa, senyor president, a demanar el seu somni, el seu somni de futur, el somni d'una Catalunya independent. I resulta que el senyor Duran li diu a vostè que deixi de somiar, que no vagi de somnàmbul i que el que faci són polítiques serioses i realistes (*veus de fons*) –sí senyors, paraules textuais que ha dit el senyor Duran, malgrat que els pesi a vostès–, i que faci polítiques realistes.

Senyor president, jo li demano polítiques realistes. Les polítiques realistes són: no desafiar permanentment el Govern d'Espanya, no presentar una hisenda pròpia al marge de la hisenda comuna, no cridar a la insubmissió fiscal dels catalans, i no generar incertesa a la política catalana i als sectors empresarials i familiars catalans.

Recuperi el seny, senyor Mas, perquè les seves metàfores marineres..., el seu rumb és un rumb de col·lisió. I ahir se'ns va posar poeta, senyor Mas: ara resulta que Catalunya és una rosa. Doncs miri, la rosa deu ser Catalunya, però el seu Govern comença a ser les espines d'aquesta rosa. I deixi de somiar, senyor president, toqui de peus a terra, opti per la Catalunya realista, treballi pels catalans, governi i prengui mesures per reduir l'atur, per fer créixer l'economia i no pas per fer constantment una política bel·licista, victimista i de queixa permanent.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Està clar que vostè d'economia, d'indústria i de turisme no en volia parlar: vostè volia parlar d'altres coses, que són les que li han sortit del cos a l'últim moment. I aquí és on veiem on està la seva prioritat. I la seva prioritat està en la bronca permanent, senyora Sánchez-Camacho. S'estan especialitzant en la bronca permanent.

Li diré més: tinc la sensació –i miri que el que ara li diré és difícil, eh?– que fins i tot tenim millor interlocució amb alguns ministeris del Govern espanyol que amb el Grup del Partit Popular a Catalunya; que ja és dir.

I a vostès, a més a més, els passa una cosa, que és... Diuen: «Tot el que va malament és culpa del Govern de Catalunya; tot el que va bé és gràcies al Govern espanyol. Tot el que va malament és culpa del Govern de Catalunya; de tot el que va bé, el Govern català no en té ni una sola responsabilitat.» I això, senyora Sánchez-Camacho, ja no s'ho creu ningú.

I ja que ens demanen realisme, doncs, realisme vol dir que no es poden aprovar els pressupostos de manera poc seriosa. Perquè, sap quin és el gran problema que té Espanya en aquest moment a Europa –i això es constata quan es va a Brussel·les i a tot arreu? Té un problema enorme de credibilitat; que no ve d'ara –que no ve d'ara–, que ja hi era abans. No és només del Govern del Partit Popular, però també és del Govern del Partit Popular. Té un problema enorme de credibilitat. Perquè es diuen que es faran coses que després no es fan. I n'estan cansats, d'aquests incompliments.

I el Govern de Catalunya, en aquest sentit, és el govern més seriós –el més seriós–, perquè el que diu és: «Si depèn del Govern espanyol» –i estan dient que donaran més marge a les autonomies– «si depèn del Govern espanyol dir-nos quin dèficit hem de poder fer, doncs que ens ho diguin d'una vegada i portarem els pressupostos immediatament.» Però el Govern espanyol està també, al seu torn, esperant què passa a nivell de la Unió Europea.

Per tant, senyora Sánchez-Camacho, tranquil·litat –ho deia l'altre dia– i bons aliments.

La presidenta

La pregunta següent la formula l'illustre senyor Pere Navarro.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el fet que el Govern generi desconcert i dubtes en moments en què es reclamen certeses (tram. 317-00030/10)

És sobre la situació política. El president del Grup Parlamentari Socialista.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, senyora Àlícia Sánchez-Camacho, no es barallin tant. Vostès van compartir una reforma laboral que ha portat aquest país als més alts nivells d'atur de la història.

Però, bé, senyor president, hem vist durant els darrers dies com alguns membres del seu executiu discrepaven obertament sobre com afrontar els temes més rellevants del seu programa de govern. I puc entendre que hi hagi discrepàncies en el si del Govern; el que no puc entendre és que vostè, en comptes d'aclarir quina és la posició del Govern en temes tan importants per al país, calli i permeti aquest espectacle.

President, quina opinió li mereix que el seu Govern generi desconcert quan necessitem estabilitat, i dubtes quan la gent reclama certeses?

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, aquesta incursió que ha fet en el tema del Partit Popular em podria portar, respecte a temes laborals, a recordar-li que quan vostès governaven a Espanya, fa un cert temps enrere i una mica més de temps enrere, van tenir un munt de vagues generals. I algunes relacionades amb reformes laborals que els socialistes van fer; a desgrat dels sindicats i a desgrat d'una part molt important de la població, i a desgrat d'una part molt important dels treballadors i de les treballadores. Per tant, el que fa al Partit Popular, senyor Navarro, no és nou: vostès ho havien fet abans.

I sobre el tema del desconcert, doncs, només dir-li una cosa: que, efectivament, en algun moment es pot produir alguna situació en la qual es pot fer entendre que hi ha confusió. Però li asseguro una cosa: hi han més ganes de crear aquesta confusió per determinats interessos creats, que no pas per l'actuació del mateix Govern.

La presidenta

Per pregar preguntar té la paraula l'illustre senyor Pere Navarro.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, presidenta. Bé, si vol parlem de temes concrets. M'agradaria saber si està vostè negociant el nou finançament per a Catalunya, amb quines bases i quines passes ha fet. M'agradaria saber, una vegada més, si presentarà els pressupostos, si vindran a aquesta cambra i si té majoria per aprovar-los. M'agradaria saber si, a part d'anunciar impostos –que vostè mateix al cap d'un minut posa en dubte, i el senyor Duran al cap de vint-i-quatre hores–, té alguna política fiscal per tirar endavant aquest país.

M'agradaria saber si en les properes setmanes ens trobarem amb algun altre nyap com el de la privatització de l'ATLL i del CAP de l'Escala. M'agradaria saber si, a part d'encarregar-li a un grup de persones un estudi sobre com serà aquesta Catalunya independent del futur, ha encarregat a algun conseller o a alguna consellera algun pla d'urgència per evitar que a Catalunya hi hagi casos de malnutrició infantil.

Seria fantàstic també, senyor president, saber quin conflicte té amb la plantilla dels Mossos d'Esquadra, els problemes de seguretat en alguns territoris del país, i per què no ha convocat encara la Junta de Seguretat des que vostè és president. M'agradaria saber, senyor president, quin dia farà un viatge fora de Catalunya per portar noves inversions al país, a Catalunya, i no per donar una imatge d'inestabilitat internacionalitzant el seu conflicte –el seu conflicte–, que, per cert, no és el principal problema, ni de lluny, dels catalans.

Senyor president, vostè es passa el dia demanant ajut, però és incapaç de dir-nos per a què, quan, com i amb qui. Li demano, senyor president, que em respongui. Però no faci com sempre: no digui que la culpa és dels altres. Vostè és el president, vostè és el responsable.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, veig que li agradaria saber moltes coses, però a mi m'agradaria saber, de totes aquestes, en un torn de dos minuts i mig, quina és la que li interessa més, perquè realment n'ha tret aquí, no sé si quinze o vint totes seguides; vol dir que no li interessa cap d'aquestes, en el fons. Perquè si li interessés alguna d'aquestes, n'hauria tret una i hauria preguntat per aquesta.

Anem a la primera que ha dit, almenys quedem-nos amb la primera. El tema del finançament autonòmic. Clar que n'estem parlant; veurem amb quin resultat. També en varem parlar vostè i jo amb el senyor Rubalcaba; veurem amb quin resultat. Veurem quina serà la posició del Partit Socialista a nivell estatal en el tema del finançament. Veurem si aquesta posició del Partit Socialista a nivell estatal és favorable a Catalunya o no. Ho veurem.

I veurem una altra cosa –i aquí els demano ajut, ja que en demanem sempre, segons vostè; li'n demanaré sobre una cosa específica–: m'agradaria saber quina és la posició de la Junta d'Andalusia en aquesta matèria, governada pel Partit Socialista. Perquè quan jo he parlat amb el senyor Griñán i he sentit expressar-se el senyor Griñán, veig que els interessos que defensa el senyor Griñán –del Partit Socialista; no només president de la Junta, sinó també del PSOE–..., resulta que són molt contraris i molt oposats als interessos de Catalunya. I m'agradaria saber a l'hora de la veritat, de tota aquesta dinàmica dintre del Partit Socialista, cap a on s'inclinarà la balança. I a mi m'agradaria molt que s'inclinés cap allà on voldria, suposo, el PSC, que és cap a un model de finançament que per a Catalunya sigui millor que el que vostès també varen fer l'última vegada quan governaven.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la possibilitat de crear un banc públic que fomenti el desenvolupament i l'activitat econòmica (tram. 317-00034/10)

I la formula l'honorable senyor Oriol Junqueras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Junqueras i Vies

Bon dia, senyora presidenta. Senyor president, faig una reflexió prèvia, que no m'hi vull resistir. Fa un moment el Joan Herrera demanava polítiques concretes en què podem anar units, i iniciava el torn el David

Fernàndez preguntant sobre els ARE, sobre les àrees residencials estratègiques. Poso l'exemple de Sant Vicenç dels Horts, on hi ha un exemple d'acció mancomunada que ha tirat enrere l'ARE de Sant Vicenç dels Horts, i que ha permès en aquest espai tirar endavant polítiques alternatives d'àmbit econòmic i social molt interessants, que espero que siguin inspiradores a molts altres municipis del país.

La pregunta al president. Aquí molts grups avui han tornat a dir, han tornat a proposar que estaven disposats a caminar conjuntament amb el Govern del país a l'hora de treure el país de la seva crisi econòmica i social. Hi han països europeus en els quals funcionen bancs públics –bancs públics–, per exemple a Alemanya, els *Ländesbanken* alemanys o les *Sparkassen* alemanyes, que tenen un paper molt rellevant a l'hora d'impulsar l'activitat econòmica, els projectes estratègics dels governs dels lands, etcètera. A Catalunya disposem d'un instrument, que és l'Institut Català de Finances. I nosaltres estem convençuts..., i així està recollit també en el Pacte d'estabilitat parlamentària, en concret en l'annex 2.2, entre les prioritats del Govern, la possibilitat de tirar endavant un banc de caràcter públic que sigui estimulador de l'activitat econòmica, que sigui estimulador dels grans projectes estratègics del país.

La pregunta, per tant, senyor president, és quines previsions té al voltant d'aquesta qüestió, de la possibilitat de desenvolupar aquest banc públic, amb aquest objectiu molt clar, centrat en l'àmbit del desenvolupament i de l'activitat econòmica, conscients també que, malauradament, la fitxa bancària continua depenent del Banc d'Espanya. Però quines previsions hi han sobre demanar-la, i com podem traslladar aquesta petició a l'àmbit europeu, en cas que el Banc d'Espanya ens denegui una eina tan important per al nostre país?

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Junqueras, efectivament, aquest és un dels punts d'acords de governabilitat durant aquesta legislatura. Efectivament, s'hi està treballant, en aquest àmbit. Permeti'm dir-li que en algunes de les coses que vostè deia, doncs, s'està fent amb més discreció, diguem-ho així, de la que segurament la resolució d'aquest tema permet, de fer grans comentaris públics; hi ha mals que com menys soroll tinguin, doncs, millor per curar-los.

I, dit això, també tenim un altre problema, en aquest sentit, que aquest sí que l'hi explicaré obertament, que és que per fer un banc públic amb tots els ets i uts es necessita capital, i en aquest moment el capital, des del punt de vista de les finances de la Generalitat, no s'hi pot posar immediatament. El que s'ha de fer és un disseny de tal manera que en el futur l'Institut Català de Finances amb tots els ets i uts d'una entitat financera com qualsevol altra, també de les públiques d'Eu-

ropa, cosa que no té en aquest moment, doncs, pugui tenir l'estructura de capital que li permeti després ser més eficaç en l'àmbit de l'ajuda, sobretot a les petites i mitjanes empreses, a les microempreses i als autònoms.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'honorable senyor Oriol Junqueras.

Oriol Junqueras i Vies

Atesa l'enorme importància que aquest tipus d'instrument tindria per a la nostra economia, per al nostre teixit productiu, per a les nostres petites i mitjanes empreses, també per al desenvolupament d'infraestructures estratègiques per al país, doncs, la nostra funció és recordar al Govern la importància d'aquesta eina, animar els grups de l'oposició a donar suport a una eina tan important, una eina que en molts llocs d'Europa funciona de forma molt efectiva, i buscar els instruments necessaris perquè aquesta eina, aquest banc públic, disposi d'accés a la recerca de capitals també en els mercats financers, o en el Banc Central Europeu, o en els altres àmbits en els quals puguin ajudar en el desenvolupament de la nostra economia.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. De fet, a Catalunya tenim una circumstància –en altres llocs de l'Estat espanyol també–, que és que un gran banc públic ja hi és, en aquest moment; el que passa és que en lloc de dir-se Institut Català de Finances es diu FROB, i això sí que és un gran banc públic, perquè resulta que a Catalunya aquest gran banc públic es va quedar, doncs, tot el que va ser la resultant, en aquest moment, de Catalunya Banc; el cent per cent de la propietat és pública de l'Estat espanyol.

Si les finances de la Generalitat haguessin tingut una millor salut de la que tenien en aquells moments decisius –parlo d'aquests dos últims anys–, doncs, potser des de Catalunya s'hauria pogut articular una operació en aquesta línia, i en aquest moment, en lloc de ser aquest gran banc públic de l'Estat espanyol, podria tenir una participació pública important per part de la Generalitat de Catalunya, però les finances públiques de Catalunya no ho varen permetre, desgraciadament. D'aquí la importància de tenir unes finances sanejades, perquè només així et pots plantejar en algun moment grans operacions: aquesta que dèiem, o simplement la de posar més diners a l'Institut Català de Finances perquè aquests diners donin més accés al crèdit ordinari i que aquest crèdit i aquests recursos es puguin repartir després en forma, també, de crèdits i d'aval entre el món de l'economia productiva de casa

nostra, que falta li fa en aquest moment, precisament, aquesta injecció financera.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els objectius i continguts de la darrera visita a les institucions europees (tram. 317-00035/10)

La formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, no hi ha dubte que el moment que viu Catalunya requereix, entre d'altres, el màxim de comprensió i de complicitats tant en l'ordre i a nivell intern com també a nivell extern. Són molts i molt grans els reptes que tenim per davant en el camp econòmic, en el camp social i també en el camp nacional, i encara són més grans les adversitats amb les quals hi hem de fer front. De la mateixa manera que algunes d'aquestes adversitats i alguns d'aquests reptes són compartits per moltes zones de molts països d'Europa, d'altres, per diverses circumstàncies i realitats, només ens hi toca fer front de manera molt particular a nosaltres a Catalunya.

Per això és bo i és molt aconsellable que tinguem veu i relació directa amb les institucions europees, perquè molts dels condicionants però també moltes de les solucions ens poden venir donades per les institucions europees, i és bo que ells tinguin un coneixement directe perquè ho puguin comprendre de la nostra realitat i de les nostres reivindicacions. Malament aniríem si ens haguéssim de refiar d'aquells que, per exemple, des del punt de vista econòmic han actuat amb la lògica d'«antes alemana que catalana», si ens haguéssim de fiar d'ells perquè poguessin defensar el nostre talent i les nostres potencialitats. O malament aniríem si ens haguéssim de refiar d'aquells que el seu concepte de sacrifici consisteix a collar i cargolar més els altres i no pas fer sacrificis ells mateixos, com ha demostrat a bastament el Govern espanyol.

Per això valorem molt positivament, i més en el context actual, que des de la seva presidència, doncs, ja s'hagi entrevistat gairebé amb la majoria de comissaris europeus. Cal, com mai, que Catalunya tingui veu directa i constant amb Europa i amb les seves institucions, que puguin escoltar quines són les preocupacions, però també les reivindicacions, però també les il·lusions i les ambicions del poble de Catalunya, que ho puguin escoltar directament de la veu del seu president i no pas que ho hagin d'escoltar de la veu d'aquells que justament al que es dediquen és a combatre aquestes il·lusions, aquestes reivindicacions, aquests desitjos del poble de Catalunya. És per això, president, que nosaltres li volem preguntar sobre els objectius i els contin-

guts de la seva darrera visita a les institucions europees justament aquesta mateixa setmana.

Moltes gràcies, presidenta; moltes gràcies, president.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Bé, els objectius, vaig tenir ocasió d'explicar-los en aquella convocatòria amb els mitjans de comunicació que es va fer a Brussel·les mateix. Vaig recordar que Catalunya té una interlocució directa en els més alts nivells amb la Comissió Europea mateixa. Jo mateix, independentment ment del que havien fet altres presidents de la Generalitat anteriorment, només en els dos últims anys he pogut tenir trobades bilaterals amb divuit membres dels vint-i-set de la Comissió Europea; això demostra fins a quin punt aquest grau d'interlocució directa, doncs, és operatiu, és intens, molt intens, i a més a més és permanent amb el pas del temps. I així ha de ser, perquè Catalunya, en aquesta línia de donar perfil al seu projecte propi de país, necessita aquesta interlocució directa, que algunes vegades pot ser pública i altres vegades ha de ser discreta, i s'entén que en el moment actual és bo fer-ho d'una manera i quan convé fer-ho també d'una altra.

Dit això, es va parlar, i a fons, amb tres comissaris de temes de llengua, de temes d'ensenyament, de temes d'universitat.; Catalunya en alguns sentits apareix com un model a dintre d'Europa. Per cert, la immersió lingüística està avalada per la Comissió Europea, cosa que no sempre es recorda per part d'aquells que fan discursos retrògrads, antics i rovellats en el nostre país (*remor de veus*), però resulta que a Europa la modernitat passa per aquí, per entendre'ns que aquestes polítiques són polítiques de cohesió. Es va parlar a fons, també, dels temes d'interior, dels temes de seguretat, de com la nostra policia, amb gairebé divuit mil efectius, pot ser una policia normalitzada en el context europeu. Els vàrem dir: «La nostra policia, els Mossos d'Esquadra, a Catalunya fan gairebé de tot i en canvi a determinades fonts d'informació no hi tenen accés, i el Govern espanyol algunes d'aquestes fonts d'informació ens les nega, encara avui per avui, tot i que en altres camps hi ha una millor col·laboració, en termes de seguretat.» Es va parlar a fons d'això, i es va parlar a fons, també, de temes d'energia, que tenen molt a veure directament amb la competitivitat del nostre país. A Europa, dels temes que més preocupen en aquest moment és el futur energètic del continent, i Catalunya aquí hi ha de tenir veu i hi ha de tenir vot, si pot ser, i a més a més hi ha de tenir opinió pròpia.

I vaig poder recordar una altra cosa, que és que segons com es facin les polítiques europees entorn de l'austeritat, ens hi estem jugant la cohesió social del país, i això ho dic a tot arreu: si es creuen determinades línies vermelles, ens juguem la cohesió social del país,

que és el bé més preuat i al qual no podem renunciar de cap de les maneres.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la situació de compatibilitat de diputats.

Situació

de compatibilitat diputats (tram.
234-00010/10 i 234-00011/10)

El secretari quart, l'illustre senyor David Companyon, donarà lectura al Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats, sobre la compatibilitat dels diputats Àngels Ponsa i Xavier Cima. Prego al secretari quart que procedeixi a la lectura del dictamen.

El secretari quart

Gràcies, presidenta.

«La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en la sessió tinguda el 9 d'abril de 2013, ha acordat establir el dictamen següent.

»Després d'estudiar la legislació vigent a Catalunya en matèria d'incompatibilitats dels diputats del Parlament de Catalunya i d'examinar les dades declarades per la diputada Àngels Ponsa i Roca i el diputat Xavier Cima i Ruiz relatives a les activitats professionals, laborals o empresarials que exerceixen i els càrrecs públics que ocupen, d'acord amb l'article 16.1.b del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat de la diputada Àngels Ponsa i Roca i del diputat Xavier Cima i Ruiz.

»Palau del Parlament, 9 d'abril de 2013.»

En nom de la Mesa, benvinguts.

La presidenta

Passem seguidament a la votació.

Es pot considerar aprovat el dictamen per assentiment? (*Pausa.*)

Doncs, queda aprovat el dictamen.

Passem al punt tercer de l'ordre del dia, que és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions.

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament)

Atès que la nova composició de les comissions està inclosa al dossier del Ple que ha estat distribuït als il·lustres diputats i diputades, els prego que se'ns eximeixi de la seva lectura.

(*Pausa.*)

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 7/1980, de llibertat religiosa (tram. 270-00003/10)

Complimentat així el que estableix l'article 41.2 del Reglament, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 7/1980, de llibertat religiosa. Presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la il·lustre senyora Carina Mejías. (*Pausa.*) Senyora Mejías, ja pot començar.

Carina Mejías Sánchez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Gràcies als diputats que es queden a la sala per parlar d'una qüestió tan important com són els drets i les llibertats fonamentals de les persones.

El nostre grup parlamentari ha portat aquest debat sobre les llibertats públiques al Parlament. Va ser objecte d'un intens debat fa dos anys, tot just fa dos anys, que va quedar interromput per la convocatòria de les noves eleccions, i que creiem que era important tornar a debatre sobre aquesta qüestió. I abans que algú, dels membres que intervindran per defensar les posicions dels seus grups, qüestionin l'oportunitat d'aquesta iniciativa de modificació de la Llei orgànica de llibertat religiosa, ja els avanço que des de Ciutadans considerem que la defensa dels drets i de les llibertats no és una qüestió ni de circumstàncies ni de conjuntures i que en tot moment és important defensar les nostres llibertats. Des del Grup Parlamentari de Ciutadans també vam presentar aquesta iniciativa l'anterior legislatura i també el debat que els plantejem no és, no volem que se'ns digui que és una qüestió sobre crítiques a l'islam, sinó que és un debat sobre la confiança en el nostre estat de dret i el nostre sistema de llibertats.

La iniciativa que avui defensem tracta de regular amb caràcter general l'ús del vel integral, fer-ho amb rang de llei, tal com així s'ha fet en altres indrets del món: la prohibició a la via pública i als edificis i als equipaments públics de les peces de roba que oculten completament la cara i que, per tant, impedeixen la identificació de l'individu i limiten la comunicació visual. Creiem que és important justificar aquesta prohibició a través de dues raons: la primera, una qüestió de seguretat i d'ordre públic, i la segona, per una qüestió tan important com és la igualtat de drets entre homes i dones, un dret principal i fonamental del nostre ordenament jurídic.

Des de Ciutadans creiem que les dones hem fet al llarg dels anys un gran esforç per aconseguir avançar en espais de llibertat, en la igualtat de drets entre homes i dones pel lliure desenvolupament de la nostra personalitat en tots els àmbits de la vida, i creiem que no podem permetre que dones que viuen en el nostre entorn, que conviuen amb nosaltres i que estan sotmeses al nostre sistema de llibertats i de drets es vegin vulnerades les seves llibertats amb l'excusa de la defensa de tradicions religioses o culturals que res tenen

a veure amb l'islam. No podem permetre l'avenç de posicions totalitàries i fanatitzades amb la idea que són costums religioses, quan en realitat el que està és en contra dels principis fonamentals del nostre ordenament jurídic i sobretot dels nostres principis democràtics.

D'aquesta manera ho expressa molt clarament la Wassyla Tamzali, algeriana, la directora responsable durant vint anys del Pla d'igualtat de la UNESCO. En el seu llibre *El burca com a excusa*, ella afirma el següent: «No hi ha ni un sol passatge de l'Alcorà que parli del burca. És tan sols un instrument de dominació.» Demana al Govern espanyol amb fermesa que no freni les iniciatives de la prohibició del burca perquè considera que és un instrument d'opressió, una presó de roba que es va començar a imposar amb l'arribada dels talibans. Des de Ciutadans creiem que sota cada burca hi ha una dona sotmesa, i que els drets humans i les llibertats estan molt per sobre de qualsevol costum religiós o cultural.

D'aquí que el que avui sollicitem sigui aquesta regulació amb caràcter orgànic, amb caràcter general, de la modificació de la Llei de llibertat religiosa, que data de l'any 80 i que necessita urgentment una actualització per tal de garantir aquesta igualtat de drets entre homes i dones que reconeixen la nostra Constitució, la Unió Europea i el nostre ordenament jurídic per a totes aquelles persones que conviuen amb nosaltres i en el nostre territori.

Catalunya ha estat pionera a reclamar aquesta regulació per tal de prohibir a la via pública l'ús del vel integral. Han estat molts els municipis de Catalunya que han demanat la regulació en aquest sentit. Reus –senyor Pellicer, que ara, en aquests moments, no hi és– va encapçalat una de les iniciatives; a Lleida, l'alcalde, el senyor Àngel Ros; a Tarragona, o localitats com el Vendrell, Cunit, han intentat prohibir el vel integral amb resolucions i amb regulacions de diferent sort. També s'ha plantejat el debat a Figueres, a Palafrugell, a Olot, a Roses. El cas més recent i el més rellevant ha estat la regulació duta a terme pel senyor Àngel Ros a l'Ajuntament de Lleida, amb l'ordenança municipal aprovada l'any 2010 i que després va ser recorreguda davant el Suprem. I és el mateix Tribunal Suprem el que ens diu que l'acord, també amb la resolució aprovada al Senat l'any 2010, és necessari establir una regulació de caràcter estatal sobre aquesta matèria, tal com han fet altres països del nostre entorn.

A França, on es va encetar un debat importantíssim, es va culminar amb la llei de prohibició del vel per considerar-lo un símbol de l'opressió de les dones i un estendard de l'islam fonamentalista. El president Sarkozy en aquell moment va dir: «El burca no es bienvenido en el territorio de la República Francesa, es un signo de sometimiento a la mujer. No podemos aceptar, ni lo haremos, mujeres prisioneras tras una pantalla, aisladas de toda la vida social, privadas de identidad. No es la idea que la República Francesa tiene de la dignidad de la mujer.» També està prohibit a Luxemburg, a Bèlgica, a Itàlia, on, aprofitant una llei de l'any 75 que prohibeix cobrir-se la cara amb un mocador o amb un casc en llocs públics, van aprofitar

per fer una regulació sobre aquesta qüestió, a Àustria, als Països Baixos, a Dinamarca els governs han ençetat aquest debat amb fermesa per tal de donar una solució legal integral a aquesta qüestió. I també alguns països musulmans, tímidament, a Egipte, Tunísia, el Marroc, hi han hagut intents de prohibir el burca, el vel integral. Així, per exemple, al Marroc la mateixa ministra d'Afers Socials, la Nouka Skalli, va dir: «El burca simbolitza l'opressió de les dones i no té res a veure amb l'islam.»

Tots ells han abordat el tema i per això considerem important abordar la regulació d'aquest tema de forma integral, mitjançant la reforma d'aquesta Llei de llibertat religiosa, i evitar regular-la poble per poble, amb regulacions i sorts diverses, per tal de garantir la seguretat jurídica i la referència que han de tenir els nostres municipis, amb un marc legal adequat per garantir la seva seguretat jurídica, però sobretot els drets i les llibertats de les dones que els tenen en risc de ser vulnerats.

No som només des de Ciutadans els que alcem la veu per tal de garantir la llibertat de les dones musulmanes que resideixen a Catalunya i reclamar aquesta regulació; altres veus de diversa orientació política ho han fet, algunes, presents en aquesta cambra. L'Àngel Ros, com deia abans, alcalde de Lleida i diputat, va emplaçar el Congrés i el Parlament de Catalunya a legislar sobre aquesta qüestió, per donar solució a la situació que es viu a molts barris de Lleida i ha lamentat seriosament que se suprimeixi l'ordenança que vetllava per la igualtat entre homes i dones i ha lamentat que la sentència del Tribunal Suprem posi per sobre el dret a la llibertat religiosa abans que la llibertat de la dona. Però no només ha estat l'Àngel Ros; la Marta Alòs, exdiputada de Convergència, en un article publicat al diari *e-Notícies* va comentar que la presència d'homes vestits amb barba tradicional de l'islam radical a barris de Lleida i noies joves amb els cabells coberts amb mocadors negres, i també dones que vesteixen el burca, una roba que les fa invisibles, sense oblidar l'aplicació en alguns llocs de la xaria, de la llei islàmica, s'ha incrementat notablement durant els últims anys als carrers i viles de Catalunya. «Aquesta és la societat que volem construir a Catalunya?», es preguntava l'exdiputada Marta Alòs.

Però també l'alcalde Reus, el Carles Pellicer, va impulsar una iniciativa en aquest sentit, i la va justificar, perquè considera que l'ús del vel pot dificultar la identificació i pot ocasionar problemes de seguretat, a més d'afirmar que cal garantir el respecte a la dignitat de les dones i als valors d'igualtat i convivència. I també una altra persona important al Partit Socialista, la Judit Alberich, exalcaldessa de Cunit i senadora, impulsora d'una altra iniciativa en aquest sentit, va aprovar el 2010 una moció per prohibir el burca i el nicab als edificis municipals per tal d'exigir la identificació total de les persones que accedeixin als equipaments municipals.

I ha estat finalment el llibre de la Pilar Rahola, *La república islàmica d'Espanya*, amb la qual jo no comparteixo cap mena de plantejament polític, però sí que va dedicar tot un capítol a parlar d'aquesta qüestió. La

Pilar Rahola, que és membre d'aquest anomenat Consell de Transició Nacional i, a més a més, la biògrafa del president, dedica tot un capítol, com dic, a parlar de com s'ha tractat el tema del vel integral. I diu, ella: «No puc escriure aquí les coses que m'han explicat dones musulmanes de zones perifèriques de Barcelona, perquè no n'he trobat cap ni una que vulgui posar el seu nom a un testimoni o a una cita. D'amagat, mil històries; negre sobre blanc, el silenci. Silenci per pors, per les pors dels menyspreus, dels aïllaments, la violència verbal. Us puc assegurar que m'han parlat de maltractament, d'imposició del vel, de casament de nenes, de carnisseries que no venen a les dones que no van tapades amb el vel, d'insults, de pressions familiars, de menysteniment a les nenes de mares occidentalitzades i pressions a les adolescents. Un dels grans errors» —diu ella— «del debat és considerar que aquesta és una qüestió cultural o religiosa quan en realitat no és ni una cosa ni l'altra.»

Senyores i senyors diputats, jo els demano el suport a aquesta iniciativa, i estic expectant per saber com ho argumentaran, després de la participació en algunes d'aquestes regulacions de membres destacats dels seus diferents partits polítics. El debat que els plantejgem, ja els he dit al principi que no és sobre l'islam i sobre les seves crítiques, sinó sobre la confiança en el nostre estat de dret, el respecte al nostre sistema de llibertats i de convivència. Amb confiança en aquesta democràcia i en el nostre dret a insistir en lleis que hem aconseguit amb gran esforç i hem avançat durant molts anys, espais de llibertat i d'igualtat, pel que els demano un vot favorable a aquesta iniciativa.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes a la totalitat té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, ens plantegen, creiem, des d'aquest grup, una mesura inútil, populista i demagògica. Inútil, perquè no creiem que sigui la via per fer que no hi hagi dones amb vel integral. Populista, perquè, sincerament, creiem que només busquen generar un titular fàcil; i demagògica, perquè el que fan és crear un problema on no hi és, especialitat, per cert, de Ciutadans, darrerament.

Una qüestió de forma prèvia. Ens plantegen, doncs, regular aquesta qüestió del burca i el nicab a partir d'un canvi en la Llei de llibertat religiosa. Home, una llei que no contempla cap altra cosmovisió que la religiosa; una llei que se sustenta en acords entre l'Estat espanyol i la Santa Seu de més que dubtosa constitucionalitat, que privilegien la confessió catòlica per damunt de qualsevol altra; una llei com aquesta, que es mereix ser substituïda completament per una altra que contempli la llibertat ideològica de pensament, de consciència, com diu l'article 16 de la Constitució es-

panyola, que vostès ens plantegin fer-hi un canvi només per un tema com aquest, minoritari, d'un problema que no existeix, com a mínim, permeti'ns dir-los que és una mica cínica.

Argumenten vostès una qüestió de seguretat ciutadana, d'identificació de les persones i de defensa dels drets de les dones, Bé, respecte a la seguretat ciutadana, és cert –suposo que vostès s'ho deuen haver mirat i ho coneixen perfectament– que la legislació ja inclou les pautes necessàries per fer possible la identificació de les persones i que, per tant, no caldria incloure aquest punt en aquesta llei. La Ley orgánica 1/1992, de 21 de febrer, sobre la protecció de la seguretat ciutadana, diu clarament que els agents i forces dels cossos de seguretat poden requerir, en l'exercici de les seves funcions, la identificació de les persones i fer les comprovacions necessàries. Per tant, no entenem aquesta justificació, aquest argument de la justificació de la seguretat ciutadana si la mateixa llei ja permet i ja preveu com facilitar aquesta identificació, quan convé, per l'exercici de les funcions dels cossos de seguretat. Per cert, si realment el motiu és de seguretat ciutadana i d'identificació per què no ens parlen de poder identificar qualsevol persona, porti el que porti d'indumentària que li tapi la cara –un passamuntanyes, un casc de motocicleta– i només ens centren el debat en el burca i el nicab? Per tant, estigmatitzant un col·lectiu determinat i no pas realment tractant el tema, si és que és el que els preocupa, de la identificació de les persones i de la seguretat ciutadana.

Segon motiu que al·leguen: el lliure desenvolupament de la personalitat individual o la defensa dels drets de les dones. Mirin, això tampoc justifica, al nostre parer, una prohibició generalitzada. Els ho diu una feminista d'una coalició feminista a qui no agrada gens ni el vel integral en les dones ni qualsevol altra expressió religiosa que relegui la dona o les seves llibertats, però que tenim clar que la via no és prohibir que es vesteixi el burca o el nicab als espais públics per eliminar el burca o el nicab al nostre país. No les ajudem d'aquesta forma; ben al contrari, les criminalitzem i les releguem a l'aïllament. Si el que volen, com volem nosaltres, és que les dones lliurement optin per no vestir un vel integral i que puguin apoderar-se, no és aquesta, la via. Aquesta només aconseguirà que no comparteixin l'espai o les instal·lacions públiques, dificultarà la tasca necessària dels serveis de mediació, serveis socials, serveis educatius, que són els que realment poden fer arribar a l'objectiu desitjat, creiem que compartit, que és que no hi hagi aquest vel integral.

Per cert, n'han parlat, vostès, d'això, amb els grups de dones musulmanes aquí o amb els grups que defensen els drets de les dones a l'islam? No amb les comunitats musulmanes, que habitualment els seus representants són homes, sinó amb les dones directament, més enllà de la cita que han fet d'una feminista d'aquest món, de fora. N'han parlat, amb les d'aquí? Però, bé, si no volen fer cas del que els diguin elles, si no volen fer cas del que els diuen una coalició feminista o una feminista individualment, com a mínim –i d'això, segur que en volen fer cas–, facin cas del que els diuen els tribunals. El Tribunal Suprem, que en la sentèn-

cia que ha anul·lat l'ordenança de Lleida recorda que el Consell d'Europa del juny de 2010 ja va recomanar als governs comunitaris que no es prohibeixin els usos d'aquesta vestimenta; i la mateixa sentència del Tribunal Suprem adverteix del risc que la prohibició produeixi efectes perversos de negar la integració als espais públics de la dona a la qual se suposa que es pretén protegir. Facin cas, com a mínim, del que els diu el Tribunal Suprem en aquesta sentència i que els argumenta exactament el mateix que nosaltres li dèiem: No és la via –no és la via.

Mirin, ens estan portant en aquest Parlament un debat creiem que totalment fora de lloc, inútil i populist. Fora de lloc, perquè l'ús del burca i del nicab és residual a Catalunya, són usats per una ínfima minoria d'una minoria. No en tenim dades, no n'hi ha, de quantes dones realment utilitzen el vel integral a Catalunya, però sí que tenim ulls –sí que tenim ulls. I mirin, si en algun lloc se'n veuen, precisament, serà potser al passeig de Gràcia de Barcelona o a certes botigues d'articles de luxe, en què no són pas dones que visquin aquí, sinó turistes riques que vénen de certs països com l'Aràbia Saudita. Prohibirem, en aquestes botigues de luxe, que s'hi entri amb burca o amb nicab? Si aquest és per a vostès el tema que realment preocupa a la ciutadania de Catalunya –tema absolutament residual, tema que per a vostès ha estat l'objecte de la primera lleu que portin en aquest Parlament–, els demano que escoltin una mica més el que realment els diu la gent.

Els deia que també és una proposta inútil al nostre parer, perquè per a gent com nosaltres, que en cap cas defensem l'ús d'aquestes indumentàries –tot al contrari–, creiem que atempten contra la llibertat de la dona i atempten contra la seva dignitat, aquestes indumentàries; però també tenim molt clar que la prohibició no facilita l'emancipació de les dones, sinó tot el contrari: les criminalitza, i només genera més perjudicis i més desigualtat social, les situa entre l'espasa de l'obligació i la paret de la prohibició. La prohibició podria ser un recurs en alguns casos per garantir drets, és cert, però hauria de ser l'últim, quan s'hagin esgotat totes les altres vies. I aquí encara n'hi ha moltes, de vies per esgotar.

Nosaltres estem convençudes i convençuts que la solució no és la prohibició, sinó la mediació, la conscienciació, el treball social en xarxa, a la societat, a les escoles, el treball per una veritable convivència intercultural, convivència en la diversitat, permetre que realment les dones puguin empoderar-se.

Però, sobretot, i els ho deia, també, aquest és un debat oportunista. Perquè els partits polítics que els darrers anys han promogut aquests debats han buscat alimentar el conflicte cultural i social per obtenir-ne rèdits partidistes, i fan seguidisme de partits extraparlamentaris xenòfobs. I a mi només se m'acut un motiu: buscar el titular fàcil.

Per cert, aquests mateixos partits són els que volen negar el dret a l'accés a la sanitat pública a les persones sense permís de residència, i per tant els serveis fonamentals i els drets fonamentals de tota persona en un estat social, i avançat, i de llibertats, senyora Mejías.

Ho veurem en aquest mateix Ple, com són vostès mateixos els que fan aquest discurs contradictori. I ho veurem amb aquest partit, que es reclama progressista, quan l'únic que són és populistes. Vostès ens evidencien i ens evidenciaran en aquest Ple la pitjor expressió del pitjor populisme que hi ha a Europa.

Gràcies.

La presidenta

Per defensar la següent esmena a la totalitat, en nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, el nostre grup parlamentari ha presentat una esmena a la totalitat a la proposta del Grup de Ciutadans de portar al Congrés dels Diputats una proposta de modificació de la Llei de llibertat religiosa pels següents motius.

En primer lloc, creiem que se'ns proposa una solució simplista, extremadament simplista, a un problema complex que afecta un nombre extremadament reduït de dones que viuen en el nostre país, si és que ens referim a l'ús forçós, obligat, del vel integral, que és el vestit que oculta completament la cara..., al que es refereix la proposta, en un aspecte, per cert, recollit en l'exposició de motius, però no en el text articulat; solució simplista perquè en pretendre, i ho cito literalment, «prohibir l'ús de vestits o accessoris de vestits que tapin completament la cara», que és el que diu la proposta de Ciutadans, prohibiríem l'ús de cascots integrals amb visera opaca, de disfresses, de màscares sanitàries, de passamuntanyes, de protectors facials de les forces de l'ordre i també de les utilitzades en pràctiques esportives, o fins i tot els encaputxats en les processons de Setmana Santa, els capgrossos, etcètera. És el problema de fer proteccions o prohibicions de caràcter general.

Des d'aquest punt de vista també creiem que és un error barrejar via pública i equipaments públics en una prohibició tan genèrica.

També des d'aquest punt de vista els recomanem, perquè resulta rellevant, llegir l'informe del Consell d'Estat de França sobre les possibilitats jurídiques de prohibir de forma general l'ús del vel integral, que va ser un debat, i és un debat, obert en aquell país.

Ens diu, aquest informe, una dada. Abans, la Marta Ribas ens deia: «No tenim dades, aquí.» Però sí que tenim dades franceses. A França es donen 2.000 casos entre 6 milions de dones musulmanes. És a dir, poc més d'un 0,03 per cent de la població d'aquesta religió.

L'informe assenyala que hi ha el risc d'estigmatitzar el conjunt de la ciutadania de confessió musulmana i que pot fins i tot tenir efectes contraproductius sobre la llibertat d'aquestes dones, que podrien ser aïllades, o provocar un efecte d'emulació com a mostra d'orgull identitari. Ja sabem que en el nostre país això de

l'orgull identitari és una moda bastant intensa, darrerament.

L'informe del Consell d'Estat francès assenyala que aquesta prohibició és molt fràgil jurídicament i difícilment aplicable. Ho diu en funció dels drets i llibertats establerts en la Constitució francesa, la Convenció europea dels drets humans i el dret de la Unió Europea. I diu l'informe –que jo crec que en aquest aspecte és absolutament rellevant, almenys ho ha estat per a nosaltres en el moment de pronunciar-nos sobre la seva proposta concreta– que la prohibició del vel no pot fonamentar-se en la laïcitat, sinó en tot cas en raons de seguretat, que obligarien a acotar molt l'abast de la norma i en cap cas recollir-la en una normativa de llibertat religiosa.

He parlat de França, i ho tenia preparat. O sigui, no és que respongui a la il·lustre diputada Carina Mejías, que ho faig amb molt de gust. Però és que de la dificultat de regular aquesta qüestió en tenim un exemple ben proper, que vostè ha mencionat. L'Ajuntament de Lleida, efectivament, va intentar regular aquesta qüestió. Si m'ho permet, de forma bastant més rigorosa, detallada i sensata que l'extremadament simplista que vostès ens proposen avui aquí. Contra aquest acord municipal s'hi va recórrer davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que va resoldre a favor de l'ajuntament. Però contra aquesta sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya s'hi va recórrer davant del Tribunal Suprem, que la va desestimar en molts dels seus extrems, precisament per entendre que no es respectaven prou bé els drets i llibertats fonamentals. Una sentència del passat 14 de febrer. Com aquell que diu, abans d'ahir.

Però el segon motiu, i per a nosaltres molt important, pel qual ens oposem a prendre en consideració la proposta del Grup de Ciutadans té a veure amb la llei que es pretén modificar. Creiem que una regulació d'aquestes característiques hauria de ser meditada en profunditat, treballada amb molt més rigor, i en cap cas hauria de ser un precepte de la Llei orgànica de llibertat religiosa. Parlem de drets de les dones, parlem de seguretat ciutadana, però no d'altres qüestions. Des del nostre punt de vista, seria un greu error i un flac favor a la convivència i la integració social que tots volem incorporar una prohibició genèrica d'aquestes característiques precisament a la Llei orgànica de llibertat religiosa.

Per tant, senyores i senyors diputats, hem presentat aquesta esmena a la totalitat, i demanem el seu vot, precisament per aturar aquesta tramitació d'una proposta que ens sembla simplista, que no resol els problemes i que pot caure en el vici d'estigmatitzar un conjunt de la població que hem de fer els màxims esforços per integrar.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Maria Glòria Renom.

M. Glòria Renom i Vallbona

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, Ramon Llull, segle XIII. Al començament del *Libre del gentil e los tres savis*, una de les pedres precioses del tresor de la literatura catalana medieval, presenta l'encontre dels tres savis de la següent manera: «Esdevenec-se que dementre que'l gentil anava per aquella via, tres savis s'encontraren a l'ixent d'una ciutat. La un era jueu e l'altre era crestià e l'altre sarraí. Com foren defora la ciutat, e la un viu l'altre, adoncs se saludaren, e amablement s'acolliren, e s'acompanyaren, e cascú demanà a l'altre de son estament, et de sa sanitat, ne qual era sa voluntat; e tots tres s'acordaren que s'anassen deportant per recrear l'ànima qui era treballada de l'estudi en què havien estat.»

Fa de mal creure que darrere d'aquesta bucòlica descripció no vagin existir en aquella època algunes circumstàncies socials que facin creïble l'extraordinari diàleg entre religions que aquell llibre de ficció enceta en aquest punt.

Avui, vuit segles més tard, vull posar en relleu, com un fet molt valorat, que la voluntat per assolir una bona convivència, amb respecte i diàleg, i una fluïda interrelació entre les diferents creences és una realitat reconeguda a casa nostra.

Feta aquesta breu introducció, des de Convergència i Unió volem destacar algunes consideracions per justificar la nostra esmena a la totalitat a la proposta de modificació de la Llei orgànica de llibertat religiosa presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans per tal de prohibir, a través d'aquesta llei, l'ús d'una vestimenta que ocult el rostre en els edificis i equipaments públics i en la via pública.

D'inici, volem posar en relleu que, dins de les situacions previstes en un conjunt més genèric de vestimentes i accessoris, el que fa referència a l'ús de certes peces de vestir pot reflectir una desigualtat entre homes i dones i pot arribar a constituir fins i tot una forma d'atemptar contra la dignitat de la persona. No obstant això, cal advertir que el principi fonamental de la dignitat de la persona ha d'emprar-se sempre amb molta cura, ja que pot tenir significats i continguts diferents, i molt especialment si es posa en relació amb la llibertat religiosa, ja que cal tenir en compte que una de les vessants de la llibertat religiosa és precisament l'obligació de respectar la lliure voluntat i elecció de tothom.

Per tant, feta aquesta consideració, aquest principi no podria justificar una prohibició general, en essencial en la mesura que qui porta una vestimenta que ocult el seu rostre pot fer-ho de forma voluntària. És a dir que –i aquest és un dels arguments que utilitzen sovint les persones que en són usuàries– l'ús de certes vestimentes els permet precisament això: els permet preservar la seva dignitat i llibertat religiosa.

Així, doncs, considerem que la prohibició de l'ús de vestimentes o altres peces que ocultin el rostre com una matèria lligada a qüestions o creences religioses, tal com Ciutadans ens proposa, amb l'addició d'un nou paràgraf per modificar aquesta Llei orgànica de

llibertat religiosa, podria ser considerada com un límit a la llibertat ideològica, i específicament a la llibertat religiosa, així com al dret a la pròpia imatge, o, fins i tot, també, a la llibertat d'expressió. Així, a l'igual que una prohibició de formes de vestir que dissimulin la faç basada en el principi de dignitat de la persona, si afecta casos en què l'ús sigui un acte voluntari..., com tampoc no constituiria un fonament vàlid per sancionar..., ho seria el principi d'igualtat entre home i dona. Naturalment, sens perjudici de l'actuació dels poders públics per promoure condicions reals d'igualtat a través de la mediació i a través de l'educació.

La interdicció, amb major o menor abast, i la regulació, si escau, de la dissimulació de la faç, de la identificació en llocs públics o en la via pública, considerem que només podria fonamentar-se en una concepció de l'ordre públic definit amb amplitud, a l'igual que el mateix espai públic..., com a plataformes d'exigència recíproques i de garantia dels drets fonamentals i de la vida en societat.

És a dir, els drets reconeguts al conjunt dels individus no són absoluts. I aquests drets troben límits, precisament, quan en llur exercici es confronten amb drets o llibertats d'altres individus que es troben en el mateix entorn.

És per aquests motius exposats que circumscriure la prohibició d'aquestes peces d'ocultació del rostre a motius religiosos, tal com se'ns proposa, en cap cas pot tenir un abast general, i aquesta prohibició limitaria la regulació a supòsits excepcionals i d'especial justificació en què fàcilment i amb molta probabilitat s'incidiria i es conculcaria aquesta llibertat fonamental.

El que resulta clar és que la fonamentació de qualsevol tipus de prohibició al respecte s'hauria de basar en raons estrictament de seguretat pública, per tal de no plantejar dubtes ni respecte a la Constitució ni respecte a l'Estatut de Catalunya.

És, per tant, per motius que tenen relació principalment amb la seguretat pública i la necessitat d'identificació de les persones que els qui tenen potestat reglamentària, el legislador i les autoritats administratives, poden adoptar l'opció de limitar i fins i tot prohibir puntualment la dissimulació voluntària de la cara, i també en l'espai públic, amb un abast més o menys ampli, però mai des del marc del dret fonamental de la llibertat religiosa.

Aquests, i no d'altres, han estat els motius que han donat la base suficient a alguns països europeus per legislar al respecte. Per exemple, a França; no m'hi entretindré, el diputat Iceta ho ha explicat molt bé: l'informe del Consell d'Estat, i també del treball de camp que varen fer molts diputats de diferents partits polítics de França durant sis mesos per tot el territori francès, un treball de camp interesantíssim també de llegir; per tant, no m'hi estendré, que vostè ho ha explicat molt bé. Però sí que França aprova la prohibició de l'ocultació del rostre –i ho llegeixo literalment– «en ares de l'ordre públic i la lluita contra el frau». Bèlgica veta l'ús de vestimentes que ocultin el rostre, amb una llei que argumenta –resumint-ho, i llegint-ho també i

traduint-ho literalment— que «per seguretat, tota persona s'ha de poder reconèixer en els llocs públics». Holanda també legisla per raons de seguretat pública i quan es posi en qüestió una identificació.

Així doncs, és per tots aquests motius expressats que votarem en contra de la reforma de la Llei de llibertat religiosa presentada i, per tant, a favor de la nostra esmena a la totalitat de la proposta de llei presentada.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per a un torn en contra té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora Ribas, parla vostè que nosaltres fem populisme presentant una proposta per regular una situació que es dona a pobles i viles de Catalunya. Doncs, seran populistes el senyor Àngel Ros, el senyor Pellicer, la Marta Alòs, la senyora Rahola, el Santi Vila —el conseller Santi Vila—, que també ho ha regulat al seu municipi, la senyora Parlon, que està aquí asseguda, que també va aprovar una moció al seu municipi. Aquí del que es tracta és que hi ha una absoluta dispersió normativa, cada poble i cada vila fa el que vol, i del que es tracta és de donar-los una referència jurídica, per donar-los allò que s'anomena seguretat jurídica. I crec que no fem cap mal obrint aquest debat i portant a terme un debat seriós per saber exactament on estan els límits, perquè del que estem parlant és de garantir drets i llibertats fonamentals.

Senyor Iceta, jo, la veritat és que no veig exactament per què hem de portar aquesta situació a l'anècdota. No és el mateix, no és discriminatori de drets portar un casc de motocicleta —no ho és. Portar un burca, sí. Aquesta és la diferència, aquí està la línia. La línia i la diferència estan en la discriminació, en la desigualtat de drets i llibertats d'aquestes dones, que estan sotmeses. I, a més a més, les feministes, com la senyora Ribas feia esment, el que diuen és que quan arriba l'imam al poble o la vila és quan es tapen; aquí és on hi ha la discriminació. I no és el mateix portar un casc, amb el qual també es poden cometre delictes i també pot ser objecte de regulació com a conseqüència d'una qüestió de seguretat, que portar un burca, perquè el que subjau a sota és una cosa molt diferent —molt diferent—: és la discriminació, l'opressió, el sotmetiment. I jo el que crec és que el que hem de fer és encetar aquest debat d'una manera seriosa, per tal de superar aquesta distància que hi ha entre diferències ideològiques.

I em referiré a una de les afirmacions que fa, precisament, la Wassyla Tamzali respecte als diferents posicionaments ideològics que han donat lloc al fet que no hi hagi una regulació en aquesta matèria aquí a Espanya, a diferència del que passa en altres llocs del món. Diu ella: «Entre el malismo de determinada derecha y el buenismo de determinada izquierda, crece el des-

amparo de las mujeres, el desconcierto, la ineficacia, la fragilidad social, los riesgos de conflicto, empeoran las enfermedades sociales y la democracia se debilita» —estem parlant de drets i de llibertats d'un estat democràtic. «La intolerancia aumenta, el miedo cabalga silente por la sociedad, reconocible pero no reconocido, como un amigo invisible, como ellas.»

Del que es tracta és d'evitar aquestes situacions, i per això creiem que és molt important obrir un debat per tal que el senyor Ros, quan pugui i vulgui regular el seu ajuntament, tingui un marc legal a què acollir-se; donar seguretat jurídica a molts alcaldes i regidors de les nostres viles que tenen aquesta situació present als carrers de les seves ciutats, i que puguin garantir la seguretat i la igualtat de drets entre homes i dones. Estem parlant de seguretat, però el que és més important és que estem parlant d'igualtat de drets i de llibertats.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per posicionar-se els altres grups parlamentaris, en primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, la diputada de Ciutadans que defensava aquesta proposta que avui sotmetem a votació comentava que l'objectiu —i cito paraules textuais seves— era «tractar de regular l'ús del vel integral», i comentava de fer un debat seriós. En tot cas, comencem per un debat seriós i analitzem què diu exactament la proposta de resolució que avui pretenen que aquesta cambra parlamentària voti.

Diu així —es tracta d'un article únic; per tant, és fàcil de llegir—, diu: «Con el fin de salvaguardar tanto la seguridad pública como el derecho fundamental al libre desarrollo de la personalidad individual, queda específicamente prohibido en la vía pública y edificios y equipamientos públicos el uso de atuendos o accesorios en la vestimenta que oculten completamente el rostro y, que por tanto, impidan la identificación visual del individuo y limiten su comunicación visual.» Diu exactament això.

Què representa, això? Doncs, home, jo la primera vegada que vaig llegir-ho em va venir a la memòria un ban que es va decretar a Madrid el 10 de març de 1766, per part d'una persona que es deia Leopoldo de Gregorio, que va ser conegut posteriorment per un motí que va acabar generant, i que deia una cosa més o menys semblant al que vostès ens proposen. I llegeixo de forma textual aquest ban; deia: «Quiero y mando que toda la gente civil, y sus domésticos y criados que no traigan librea de las que se usan, usen precisamente de capa corta, *redingot* o *capingot*, y de peluquín o de pelo propio y sombrero de tres picos, de forma» —i ho cito— «que de ningún modo vayan embozados ni oculten el rostro.» Aquesta mesura, que va acabar generant una revolta —aquest senyor va donar nom a un motí

anomenat «motí d'Esquilache», per altres motivacions però bona part d'aquestes—, és exactament el que avui el Grup de Ciutadans ens plantegen. Podríem afirmar que es tracta de la seva «proposició Esquilache».

Perquè ja em diran: si comencem a analitzar literalment la seva proposta —jo m'imagino un policia local, un mosso d'esquadra recurrent les ciutats i viles del nostre país—, imagino, per exemple, diferents supòsits que quedarien contemplats en la seva proposta de resolució i que acabarien generant situacions certament esperpèntiques. N'hi cito algunes. M'imagino, per exemple, l'alcalde de Besalú, aquí present, doncs, anant al darrere de les vespes o al darrere dels manies que es disfressen, que recorren els carrers de les nostres poblacions; o qualsevol altra població que hi hagi. M'imagino, per exemple, perseguint la policia local els diables del correfoc, o capgrossos, o els gegants. M'imagino també la policia demanant la identificació dels pares Noël que hi han, sovintegen als centres comercials d'aquest país. O m'imagino també demanant la identificació de les persones que van disfressades al Port Aventura o a molts altres llocs del país.

Això, ni més ni menys, és el que acabaria provocant el plantejament que ens proposa avui el Grup de Ciutadans, que, francament, em sembla un autèntic despropòsit, que lluny de ser o lluny de propiciar un debat seriós el que planteja simplement és un autèntic esperpent, un esperpent en el qual nosaltres, francament, no volem participar.

Però l'esperpent no només es produeix a la part resolutiva, que ja és prou greu, perquè és, en definitiva, la que acabariem explicant. També es produeix en la part expositiva. Vostè ha fet un debat, que podem comparar alguna de les coses que comentaven, però els textos diuen el que diuen, i voldria referenciar alguns equívocs que vostè planteja en la seva exposició de motius.

Vostè comenta, per exemple, i ho dic —ho repeteixo— citant literalment el que comenta en la part resolutiva, parla de multiculturalisme. Home, això, en la Catalunya d'avui, és un plantejament que no sosté ningú; és a dir, no el sostenen ni la majoria de països que fa anys probablement hi apostaven. Avui pel que aposta la majoria de la gent, entitats d'immigrants, entitats d'aquest país, ens municipals, en definitiva, tota la societat menys aquells que viuen en una altra galàxia, com per exemple el seu grup parlamentari, el que plantegen és interculturalitat. Que precisament del que parteix és d'un principi fonamental, i és que hi han cultures diverses, però tenim una sèrie de principis comuns, i un d'aquests principis comuns són els drets i les llibertats dels ciutadans. I, per tant, hauria estat bé, en definitiva, que vostès haguessin sostingut aquest principi, perquè és el que mou o el que hauria de moure una proposta de resolució que hauria de regular aquesta matèria. I és que l'element central del debat, l'element central del debat aquí són els drets de les dones i, en definitiva, un exemple clar del que és violència masclista.

Quin altre element apareix també sorprenent en la seva proposta de resolució, en la seva proposició?

Doncs, que en la seva exposició diuen: «l'ús del vel integral per part d'algunes dones, ja sigui per motius culturals o per motius religiosos». Això és no entendre absolutament res de la problemàtica. És més, el fet de proposar-nos, com proposa el seu grup parlamentari, que ho fem a través d'una modificació d'una llei de llibertat religiosa significa fer el joc als elements més integristes que circulen en aquest país. Per què? Perquè això no és un tema religiós, com vostè comentava; i em sembla paradoxal, precisament, que en la seva exposició de motius caigui en aquest parany. Això és, simplement, un cas de violència masclista, igual que succeeix amb l'ablació i igual com hi és en molts altres temes. I, per tant, a mi em sembla sorprenent —em sembla sorprenent—, senyora diputada, que vostè vagi en aquesta línia.

Però la qüestió no és només aquesta. La qüestió és que realment la seva proposta de resolució sembla només preocupada per un efecte —i en cito una altra part—..., diu: «la salvaguarda de la seguretat pública o los derechos consagrados en la Constitución española, relativos a la seguridad, la libertad y el respeto». I els drets de les dones? On són, els drets de les dones? (*Veus de fons.*) Contemplen vostès alguna referència en la seva exposició de motius referida als drets de les dones? O és que es pensen vostès que simplement prohibint, eliminant el burca, simplement eliminant el burca... Si us plau, senyora diputada, jo l'he escoltada molt atentament; si pot baixar el volum del transistor, segurament podria fer la intervenció amb una miqueta més de complaença. Si vostès es pensen que simplement substituint la prohibició del burca, eliminant-la, resoldrem el problema, van equivocats; perquè es tracta d'una presó, i la presó passarà de ser el burca a les quatre parets de la família.

I, per tant, el que és important aquí és que definim polítiques integrals d'intervenció, ho repeteixo, enfocant el problema d'una forma real, seriosa —seriosa— i enfocant el que és realment el subjecte aquí que pateix, que és el de les dones. Per tant, el que nosaltres plantejem és que sigui l'instrument del qual es va dotar aquesta cambra parlamentària, que és la Llei per a l'eradicació de la violència masclista, que sigui l'instrument que ens permeti fer polítiques integrals.

Realment em sembla sorprenent..., vostè també feia referència al tema de les llibertats. Home, que en aquesta sessió del Parlament vostès ens vinguin a parlar de llibertats i d'igualtats, quan resulta que presenten una proposta de resolució que planteja..., una moció —perdó— que planteja deixar persones d'aquest país al marge de la salut pública, em sembla francament esperpèntic. Jo no sé si vostès tenen la intenció de competir amb Plataforma per Catalunya o altres partits polítics en aquesta matèria. Si és així, van mal encaminats, i nosaltres no hi jugarem, ho repeteixo, perquè volem fer un plantejament i un debat seriosos, i aquesta proposta que vostès ens plantegen no permet un debat seriós, i d'altra banda perquè el que volem és situar, en primer lloc, els drets i les llibertats de les dones, que són les grans perjudicades.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyora Dolors López.

Dolors López Aguilar

Moltes gràcies, presidenta. El nostre grup no ha presentat esmena a la totalitat, perquè compartim l'objectiu de la seva proposta. Creiem que el debat al voltant de l'ús del vel integral s'ha de tractar amb serenitat, amb valentia, i som partidaris de la seua regulació i de la seua prohibició. De fet, la nostra presidenta, la presidenta del grup parlamentari, en la seua qualitat de senadora, l'any 2010 va presentar una iniciativa en aquest sentit en el Senat. I també hem set pioners en aquesta cambra.

Però, malgrat que estem d'acord amb l'objectiu de regular l'ús del burca, no compartim amb el grup que ha presentat la proposta que s'hagi de modificar la Llei de llibertat religiosa. És paradoxal; és paradoxal que la mateixa proponent hagi dit que els motius no eren religiosos i, en canvi, el que s'ha de modificar és la Llei orgànica de llibertat religiosa. No es tracta d'un problema de religió, i així ho han entès els diferents països que ja ho han regulat, com és Bèlgica, el primer país europeu que va prohibir l'ús del burca en espais públics. A França, l'ús del burca a llocs públics també està prohibit, i l'expresident francès Nicolas Sarkozy va dir textualment: «En el nostre país no podem acceptar que les dones estiguin preses darrere d'una pantalla, aïllades de tota vida social i privades d'identitat», i no va ser a França precisament per motius religiosos, perquè, si hi ha un país a Europa amb un model d'estricta laïcitat, aquest és precisament França. També hi ha hagut altres països que ho han regulat: Itàlia, Luxemburg, els Països Baixos, o, fora de la Unió Europea, Austràlia, Egipte o Síria.

En el nostre país, ajuntaments de diversos municipis, com Lleida, la meua ciutat –cosa que celebri, que, al municipi de Lleida, i aquí hi ha també el diputat i alcalde de Lleida, hi hagi hagut una sensibilitat respecte a aquesta qüestió–, Tarragona, Cunit, el Vendrell, Mollet del Vallès, Santa Coloma de Gramenet o Coín, a la província de Màlaga, han regulat, aquests municipis, la prohibició del vel integral en edificis de titularitat municipal.

I, precisament, aquesta qüestió s'ha tornat a plantejar, eh?, o a ficar-se una mica en el punt de mira com a conseqüència d'una sentència del Tribunal Suprem de fa aproximadament dos mesos que va anul·lar l'ordenança aprovada per l'Ajuntament de Lleida al·legant com a argument principal que el consistori municipal no disposa de competències per regular sobre aquesta prohibició.

Des del Grup Parlamentari del Partit Popular, ho repetixo, pensem que aquesta no és una qüestió religiosa; el nostre país empara la llibertat religiosa, a la Constitució i a la Llei orgànica de llibertat religiosa, que no cal, no hi ha cap necessitat de modificar.

Però és que, a més, no hi ha cap text islàmic en què figure l'obligatorietat de la dona a vestir aquest tipus de peça de roba. El burca complet es va fer obligatori a l'Afganistan sota el mandat dels talibans, que imposaven a les dones dels seus harems anar tapades per evitar que poguessin cridar l'atenció d'altres homes.

Per tant, aquest fet no té res a veure amb la llibertat religiosa, té a veure concretament amb la discriminació i amb la dignitat de la dona. I la nostra societat reconeix la igualtat entre l'home i la dona, i per arribar fins aquí hem hagut de recórrer les dones un llarg camí. No fa tant temps que les dones del nostre país necessitaven autorització paterna o conjugal per portar a terme actes tan quotidians com obrir un compte corrent o signar un contracte.

La progressiva incorporació de la dona en el món laboral ha suposat també un avanç important, importantíssim, en matèria d'igualtat. I ara jo els pregunto, senyors i senyores diputats: algú s'imagina una dona treballant amb burca? Algú s'imagina, per ficar un exemple, anar al supermercat i trobar-se una caixa amb el rostre completament cobert?

L'ús del vel integral impedeix a la dona la incorporació al món laboral, entre altres, perquè també pot impedir i impedeix a la dona actes tan habituals en el nostre món com conduir un vehicle. Té visibilitat una dona amb la cara tapada, només amb una reixa? La cara tapada impedeix la socialització de la dona i la seva relació amb la resta del món. Aquest és l'objectiu, anul·lar-la com a persona i com a subjecte de drets i d'obligacions.

I aquells que diuen que si prohibim el burca la dona no podrà sortir i quedarà reclosa a casa és com dir que les dones no han de denunciar els maltractaments per evitar possibles represàlies. Per tant, un dret d'igualtat, una qüestió d'igualtat, de dignitat i de discriminació de la dona, però també una qüestió de seguretat davant la dificultat que suposa identificar una persona completament tapada amb una peça de roba.

I, finalment, una qüestió d'integració social, de respecte als nostres valors i a la nostra cultura. Tots tenim clar que la nostra societat és plural i que hi ha una diversitat de cultures, però aquesta diversitat ha de ser integrada. Les persones que vénen al nostre país no poden actuar en contra dels nostres valors, s'han d'adaptar a la nostra societat, només així aconseguirem la plena integració.

Segurament són poques dones les que van amb burca. Jo n'he vist unes quantes, no al passeig de Gràcia, a les botigues de luxe, com diu la Marta Ribas, jo no les freqüento. Però jo sí, als carrers de Lleida, he vist dones que van tapades. Però és que m'és igual; m'és igual que estiguin en una botiga de luxe, que estiguin en un barri pobre, és exactament el mateix –és exactament el mateix.

Per nosaltres no és admissible que una dona pugui anar amb la cara tapada, és una mostra de discriminació, de sotmetiment, que atempta greument contra la igualtat i la dignitat; és una qüestió de vulneració de drets humans i de llibertat.

Per això, per tots aquests motius que hem exposat, el nostre posicionament, tot i que, ho repeteixo, compartim l'objectiu de la proposta..., no compartim que s'hagi de modificar la Llei orgànica de llibertat religiosa, perquè, com he explicat, no és en absolut un motiu religiós.

I, per tant, ens abstindrem.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Bon dia. Per fixar la posició de la CUP - Alternativa d'Esquerres. Serem breus, perquè s'han dit moltes coses; sobretot els grups parlamentaris que han anunciat el retorn de la proposta i que hi votaran en contra. Nosaltres també ho diem des del primer moment: hi votarem en contra. Ho fem, també, des d'un espai polític que es defineix com a laic i radicalment feminista.

Celebro en primera instància, perquè un cop vam llegir la primera proposta ens vam preocupar, que la diputada Mejías hagi dit que cap versicle ni cap pasatge de l'Alcorà ni cap frase de Mahoma digui enlloc que les dones hagin de portar burca, que s'utilitza avui en zones, cada cop menys, al Pakistan, i òbviament usats a l'Afganistan. Però aclarir els termes de vel, nicab, del burca, de hijab, de nicab, si ho diem en afganès, en àrab o en persa.

També s'ha dit aquí que no havia de ser una reforma de la Llei de llibertat religiosa, i segurament és veritat, si la voluntat que han expressat eren els drets de la dona, perquè, si del que es tracta és de parlar dels vincles perversos entre religió, patriarcat i submissió, no només cal parlar d'una religió, caldrà parlar de totes, i més en aquest país que arrossega el pòsit de les imposicions nacionalcatóliques, el pòsit de les imposicions, de la desigualtat de la dona, en tantes esferes avui no superades, i per tant no caldria una reforma contra una religió concreta, que determina molt clar quin és l'objectiu.

M'és impossible no fer un parèntesi quan s'ha comentat aquí Sarkozy, el gran hipòcrita, no? Aquí anem parlant de Sarkozy per defensar els drets de les dones mentre els seus soldats violen les dones àrabs a l'Afganistan i a l'Iraq, i torturen i assassinen pobles sencers. És d'una cruenta hipocresia citar Sarkozy.

Dos, és de temptació populista i xenòfoba una iniciativa com aquesta. I, hi insistim, si del que es tracta és de parlar de la situació de la dona i de les imposicions que determinades religions o actes de fe imposen a una vida autònoma, lliure i crítica, doncs, canviem de paràmetres i parlem d'altres codis jurídics i polítics.

El segon bloc per argumentar el no frontal a la proposta és la tecnicojurídica: crear conflictes on no n'hi ha. Aquí s'ha parlat d'un debat permanent: quants bur-

ques hi ha a Catalunya?, en quines situacions?, en quines perifèries urbanes i socials? Però quants no ho sabem –no ho sabem. El senyor Iceta ha facilitat dades interessants sobre el seu ús a l'Estat francès.

L'altre és que és inútil tècnicament, perquè si aquest és l'objectiu, què es forçarà? Si realment en la casuística concreta que motiva la presentació de la llei hi ha una submissió de la dona, què pensem que actuarà la prohibició del burca? Com a molt poc, la reclusió a casa seva; és a dir, no afrontar el problema, si existís en aquesta casuística en concret.

I l'altre és que es parla de seguretat. A mi m'agradaria saber quants problemes de seguretat –no està el senyor Espadaler per preguntar-li-ho– ha generat l'ús del nicab, del vel o del burca en la nostra estructura social els darrers anys.

L'altre és quan s'ha referit també a la Unió Europea, a altres països que ho han aprovat, què hem solucionat i què hem deixat de solucionar, quan el que cal és un profund diàleg. Aquí hi entra també una perspectiva que Edward Said explicava molt bé: seguim encara en aquesta lectura gairebé colonial d'un occident deïficat, bressol de la civilització, i d'un orient arcaic, feudal i esclavista, no? I el món és una mica més complex i més desigual, segurament, que el que volen visualitzar amb aquests simplismes.

L'altre és que recorda aquella forma de legislar tan singular i tan curiosa... –la senyora Mejías ha dit que altres havien legislat també en aquest sentit; nosaltres considerem que tots són populistes, no tenim un criteri diferenciat, tot és populisme i no afrontar la dimensió del problema–, però és la inoperància, no? Quan es van fer les ordenances del civisme perquè efectivament Barcelona tenia un problema, no?, de convivència i desigualtat als espais públics, vam arribar a fer lleis, encara avui vigents, que diuen que el sense sostre que dormi al carrer el multarem amb cinc-cents euros. El meravellós servei jurídic que va articular aquella norma no tenia moltes llums. Va cobrar molts calés, això és veritat, perquè ho vam demanar. Però li demanem a un sense sostre que pagui cinc-cents euros quan per alguna cosa està dormint... Per tant, lleis que no serveixen per a res ni per a ningú, sinó per criminalitzar les persones més excloses.

I finalment hi ha les consideracions polítiques, profundes també. Òbviament la religió musulmana, que és finalment, encara que no surti citada, la gran estigmatitzada en aquesta proposta de llei, és una religió –nosaltres som ateus, profundament ateus i laics– de la qual participen 1.500 milions de persones al món, i on el wahhabisme, que és l'expressió segurament més cruel, no?, d'una lectura dels textos i més fanàtica..., el gran centre difusor del wahhabisme no és l'Afganistan, com no era l'Iraq, on no hi havia cap pràctica religiosa, sinó que és l'Aràbia Saudita, aquesta Aràbia Saudita on el Govern espanyol té tants negocis, aquella Aràbia Saudita que és tan amiga de la monarquia espanyola, fins i tot va finançar la monarquia espanyola en la Transició, i, per tant, d'una profunda hipocresia.

En termes polítics, nosaltres pensem que destil·la euro-centrisme i aquella vella i atàvica mirada colonial. A les dones que es resistien a l'ocupació francesa a Algèria, el gran acte d'humiliació era desvelar-les —era desvelar-les. Això feia la colònia francesa a la dècada dels noranta.

I tampoc entendríem, si parlem de religions i feminisme..., que també hi ha molts feminismes. La senyora Mejías ha citat una dona feminista, però feminismes n'hi ha molts, i afortunadament fa molts anys, des dels noranta, hi ha feminisme islàmic, també, que barreja els aspectes culturals, antropològics, socials i econòmics de les dones sense renunciar a la pròpia cultura.

La mirada cega sobre l'islam..., fa poc Salah Jamal, que és català, ha publicat un llibre sobre què pensen els àrabs, que trenca tots els tòpics absurds haguts i per haver sobre el món àrab, que no és el món musulmà, òbviament. I fins i tot en una novella seva en parlava, no?, què és el que limita la llibertat de les dones i l'autonomia, i quants altres càstigs invisibles i visibles tenim.

I en boca del feminisme islàmic, que ho diu sovint, i en boca també dels protagonistes de Salah Jamal, caldria citar la dictadura de la moda, de la cosmètica i de cert maquillatge; que ells utilitzen, el feminisme islàmic, i és una bona reflexió, de dir què és el que limita, quines dictadures i quins càstigs associats a determinats models de vida, des d'un punt de vista antropològic.

Malauradament, i amb el degut respecte, doncs, això destil·la un supremacisme racial, una arrogància colonial i una supèrbia nacionalcatòlica que nosaltres, òbviament, no només no podem compartir, sinó que combatem. Entra dins d'un recurs purament propagandista de la narrativa de la por, i també, ho lamento moltíssim, de l'argumentari propi de l'extrema dreta i del populisme xenòfob que recorre mitja Unió Europea. I això no fa falta que ho digui jo, que ho digui la CUP ni qualsevol: és la premsa, que està demanant el tancament de mesquites o que es prohibeixi avortar. Vostès deuen saber per què.

La coincidència de PP i Ciutadans ens torna a forçar parlar de la bancada de la por, però aquesta vegada no en els termes en què ho vam dir la primera vegada, que era la nostra pròpia cultura plural i oberta al món, sinó amb aquesta mirada discriminatòria i amb què es vol ridiculitzar l'islam. I entra dins de... A mi em sorprèn, perquè penso que estem en una societat..., o la desitjaríem prou avançada, científica, parcialment laica i racional, no? I el fet que pugui haver-hi un sol cas d'ús de burca..., caldria veure'n també la casuística, no?, però pensar que només prohibint-lo eliminem i solucionem les profundes desigualtats que viuen les dones, doncs, és profundament inútil.

Allò central, allò on ens trobarem si aquesta és la pre-ocupació, és en el combat a les desigualtats racials, sexistes i socials.

No podria acabar..., amb dues reflexions més. Se'ns fa una mica inacceptable, insofrible, que s'utilitzin els termes de «feminisme» i de «laïcisme», no?, per in-

cubar novament l'ou de la serp. (*Remor de veus.*) I finalment...

La presidenta

Si us plau, si us plau, silenci.

David Fernández i Ramos

...i per acabar, i com alerten fa quinze anys, el virulent antisemitisme que va recórrer Europa al segle xx té una reedició temible i temuda per nosaltres, que és que la islamofòbia es converteixi en el nou antisemitisme del segle XXI.

Per tant, hi votarem en contra, i allà on calgui defensar qualsevol dret de qualsevol dona oprimida, doncs, malgrat les distàncies ideològiques, busquin-nos, perquè ens hi trobaran, però no per insultar una part o un 20 per cent d'aquest món nostre, que s'ha quedat petit.

Gràcies.

(*Carina Mejías Sánchez demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Mejías?

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, senyora presidenta. Per al·lusions del senyor Bosch i del senyor Fernández.

La presidenta

Té trenta segons.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies. No, jo, senyor Bosch, independentment del que digui la nostra proposta i del contingut literal de la mateixa, jo no he fet altra cosa en la meua intervenció que parlar de drets, llibertats, igualtat de drets, dignitat de les dones i democràcia. No sé el que ha entès vostè, però jo he parlat d'això. I sincerament, com a dona, em sento absolutament dolguda per la referència caricaturesca que ha fet vostè a l'inici de la seva intervenció. Em sembla absolutament fora de lloc, senyor Bosch.

I al senyor Fernández dir-li que des del meu grup parlamentari li agraïm aquest suport que ens diu, que «ens trobarà en la defensa de totes aquelles discriminacions de les dones», però dir-li que de la seva intervenció ni jo ni cap dels membres del meu grup parlamentari ens reconeixem: ni en l'essencialisme, ni en l'etnocentrisme, ni en la xenofòbia, ni en tota aquesta discriminació que vostè ens ha tirat a sobre, no sé exactament ben bé per què, perquè...

La presidenta

Senyora Mejías...

Carina Mejías Sánchez

...ni de la literalitat de la proposta ni de la meua intervenció es pot deduir una cosa com aquesta.

Gràcies, senyora presidenta.

(Marta Ribas Frías demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Ribas, per al·lusions? *(Pausa.)* Trenta segons.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Senyora Mejías, sí, i li ho repetixo, és una proposta populista; populista perquè fa un problema allà on no hi és, i populista perquè, miri, allà on s'ha regulat d'Europa –vostè en posava els casos– és precisament on la dreta –ultradreta– és més forta, una dreta xenòfoba que ha marcat l'agenda...

La presidenta

Senyora Ribas, això no són al·lusions.

(Rialles.)

Marta Ribas Frías

Bé, m'ha acusat de dir-los populistes sense motius; li dono els motius a la senyora Mejías. Per cert, un problema, li deia, que no existeix: a Lleida, que ja fa fres anys que, si de cas, està regulat, ens agradaria saber si realment això ha desaparegut gràcies a aquesta prohibició.

(Pere Bosch Cuenca demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Pere Bosch. Trenta segons, i que siguin al·lusions.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies. És per al·lusions i per demanar una lectura. Per al·lusions, perquè la diputada comentava que havia fet una caricatura. Aquí l'única caricatura que hi ha és la mateixa modificació que ens planteja el Grup de Ciutadans. I és per aquest motiu que voldria demanar a la Mesa que fes lectura d'aquest article únic que volen afegir, perquè tots plegats sapiguem què ens demanen que votem i quin ridícul volen que fem tots plegats.

Moltes gràcies.

La presidenta

Ha dit que volia demanar la lectura del punt? *(Pausa. David Fernández i Ramos demana per parlar.)* Senyor Fernández.

David Fernández i Ramos

Molt breument, per al·lusions –molt breument. Ho intentaré dir-ho millor i en termes de política compara-

da: si demà qualsevol diari publica un mapa d'Europa dient quins partits demanen la prohibició del burca, es trobarà que està al costat de l'FPÖ austríac, del British National Party anglès, de l'extrema dreta neonazi alemanya i del Le Pen francès. Ja està.

(Veus de fons.)

La presidenta

Passem...

David Fernández i Ramos

Sí, sí, en això no hi tinc cap inconvenient, els hi incorporarem també. Ja ho he dit, que el populisme el denunciava en qualsevol de les seves formes.

Gràcies, presidenta.

(Àngel Ros i Domingo demana per parlar.)

La presidenta

El senyor Ros, suposo que per algunes al·lusions.

Àngel Ros i Domingo

Gràcies, presidenta...

La presidenta

Té trenta segons.

Àngel Ros i Domingo

...per al·lusions, gràcies. Dir que la regulació que vam fer a Lleida i quem d'una manera per mi exemplar, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va reconèixer com a vàlid ha tingut un efecte fonamentalment pedagògic: ha disminuït clarament l'ús del burca; realment, el procés d'integració ha millorat amb la nostra ordenança, sincerament –es poden fer els comentaris que es vulguin–, i, evidentment, és una política educativa, social, complementària d'una regulació municipal.

La presidenta

Passem a... *(Albert Rivera Díaz demana per parlar.)* El senyor Rivera?

Albert Rivera Díaz

És per una qüestió d'ordre, senyora presidenta.

La presidenta

Digui.

Albert Rivera Díaz

Era per demanar vot secret. Veient que hi han diputats de diferents partits que han escrit i dit el contrari del

que el seu grup els mana votar, ens agradaria demanar votació secreta.

(Pausa.)

La presidenta

Atesa la petició del senyor Rivera, ho hauria d'acordar el Ple.

Per tant, primer passem a votació si es fa secreta o no.

Comença la votació.

Senyor Fernández? (Pausa.)

Senyor Millo? (Pausa.)

Doncs, ha estat rebutjada per 18 vots a favor, 105 en contra i 3 abstencions.

Per tant, ara passem a votar, però primer donarem lectura a l'article corresponent. Té la paraula, per fer la lectura, el secretari primer.

El secretari primer

«Propuesta para presentar a la Mesa del Congreso de los Diputados la Proposición de ley de modificación de la Ley de libertad religiosa.

»Artículo único. Adición de un nuevo párrafo al apartado primero del artículo tercero.

»Artículo tercero. Uno. Con el fin de salvaguardar tanto la seguridad pública como el derecho fundamental al libre desarrollo de la personalidad individual, queda específicamente prohibido en la vía pública y edificios y equipamientos públicos el uso de atuendos o accesorios en la vestimenta que oculten completamente el rostro y que, por tanto, impidan la identificación del individuo y limiten su comunicación visual.»

La presidenta

Passem a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, del Grup Parlamentari Socialista i del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. S'entén que les votacions afirmatives rebutgen la iniciativa legislativa i que les votacions negatives accepten el seu tràmit.

Comença la votació.

Senyor Fernández? (Pausa.)

Senyor Millo? (Pausa.)

Han estat aprovades per 105 vots a favor, 8 en contra i 18 abstencions.

Per tant, la iniciativa legislativa queda rebutjada.

Interpel·lació

al Govern sobre la situació i les perspectives del sector primari (tram. 300-00028/10)

Passem ara al punt..., a les interpellacions, i comencem per la que tenen vostès com a número 13, d'acord amb la modificació que hem fet: interpellació al Go-

vern sobre la situació i les perspectives del sector primari. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustríssim senyor Dionís Guiteras.

(Remor de veus. Pausa.) Ja pot començar.

Dionís Guiteras i Rubio

Bé, gràcies, presidenta. Consellers, conselleres, diputades i diputats, públic aquí present, avui m'estreno fent una interpellació al conseller d'Agricultura, però, no s'ho agafi malament, senyor conseller, però faré una interpellació molt més genèrica. Faig una interpellació als membres del Govern, a les diputades i als diputats, al públic de la sala i sobretot –sobretot– als mitjans de comunicació, per posar –intentar posar– el sector agroalimentari català, l'alimentació..., socialitzar-la, fer-la amena a tota la societat, perquè és bàsicament per a la societat per a qui treballa aquest sector. No sé si me'n sortiré, però si més no ho intentarem.

Normalment, quan parlem del sector agroalimentari, el sector agrari, la societat pensa que parlem de tractors, de qui llaura més de pressa, de qui té més caps de bestiar o de qui fa més pomes. I això no és culpa de la societat, és culpa bàsicament del sector. I el que cal, a dia d'avui, en una crisi energètica brutal, que fa, com deia fa una estona el president, posar en prioritat la Unió Europea, perquè això condiciona i castiga els costos de producció, fa que els pagesos i els ramaders abandonin la seva activitat i deixa els consumidors, a tota la societat, desemparats d'aliments sans, segurs i en quantitat.

Una primera dada del que és el sector. El sector català, primer, l'hem de posar en el seu entorn, que en el cas de Catalunya és el seu territori. Catalunya té 3,2 milions d'hectàrees; d'aquestes, 2,04 són territori forestal i vegetació; 840.000 hectàrees són conreables, es conreen, i 209.000 hectàrees són sòl urbanitzat i d'infraestructures. Això vol dir que, com a mínim, l'agricultura ja se'n va molt més enllà que un pagès planti blat o que un ramader tingui porcs: ens afecta a un percentatge enorme del territori.

Aquest sector, en dades del 2010, representava aproximadament un 22 per cent del PIB català; evidentment, no només conreuant patates i cebes, sinó també amb tota la indústria auxiliar que representa: tractors, maquinària agrícola, distribució comercial, logística..., tot això representa aproximadament el 22 per cent del PIB català. I què vol dir el 22 per cent del PIB català? Doncs, vol dir uns 18.000 milions d'euros anuals de facturació. Això és la meitat del pressupost de la Generalitat de Catalunya.

Només un 20 per cent d'aquesta producció està subvencionada. Comencem a trencar mites: els pagesos i els ramaders no viuen de les subvencions. El que passa, que alguna vegada les subvencions fan, en aquesta estructura que hi ha ara mateix del mercat..., doncs, l'única possibilitat de ser viables. Però no és el fons, ni són els mitjans, ni els recursos econòmics pels quals algú fa de pagès o fa una indústria agroalimentària.

Crea 200.000 llocs de treball, no és poca cosa. Aquest sector que genera aquesta ocupació i aquesta economia, és el primer sector de Catalunya, molt per davant del sector de la indústria automobilística, importantíssima, i fins i tot per davant del sector químic. Quan qualsevol d'aquests dos sectors tremolen, per un ERO, per una empresa que tanca o per una empresa que es deslocalitza, tot Catalunya tremolem, com no pot ser d'altra manera, però quan ens passen coses en el sector agrari ningú se n'assabenta.

És tan important, el sector, que, condicionat com està per la crisi energètica –que ja hem dit que era la primera preocupació de la Unió Europea–, ens està passant una cosa curiosíssima. Altres països del món, com per exemple, al continent africà, l'illa de Madagascar, estan deixant de ser propietat dels seus habitants. Països com Corea del Sud, el Japó, la Xina i altres països del Sud-est asiàtic, de l'Orient Mitjà, estan comprant terres per poder garantir a la seva població aliments de qualitat; aliments de qualitat i que els costos energètics els siguin el menys costosos possible i que els afecti el menys possible. Doncs, vet-ho aquí, una història que els explicaré. Això pot semblar que passi perquè a l'Àfrica la gent es mor de gana i necessiten recursos econòmics, i, bé, si ve algú a comprar la terra, doncs, fantàstic.

Mirin, a la península aràbiga els encanta, des de fa uns anys, consumir llet i productes làctics, i tenen unes granges de vaques espectaculars al desert. Evidentment allà no poden fer farratges ni produir ufals ni fer pinsos. Doncs, què fan? Han anat a buscar les millors terres, la millor tecnologia per poder subministrar aliment als seus animals, i ja fa anys que han vingut a Catalunya, perquè aquí tenim tecnologia puntera, empreses molt importants, cooperatives, que han sabut transformar l'ufal en mil varietats –lioïlitzat, assecat– per poder exportar. I és un mercat importantíssim per aquestes empreses.

Doncs, avui els convido que vagin al Segrià, a l'Urgell, a la Noguera, i vagin a veure aquestes empreses. En una part important, la bandera que hi oneja és la dels Emirats Àrabs.

Per tant, aquesta problemàtica, que ens pot fer certa –no sé com definir-ho–, certa gràcia, no?, que hi hagi gent que, amb visió estratègica a continents, països, comprin terres a l'Àfrica, a Amèrica del Sud, a Centreamèrica, això ens està passant a casa i ens hauria de fer reflexionar.

Què li proposo, conseller? Doncs, una cosa que ja n'hem parlat, que és que, si realment el sector agroalimentari és estratègic..., es va fer un ple el 2010, un ple monogràfic, que va ser superinteressant, on tots, tots els diputats i diputades es van posar d'acord a prendre mesures i a definir el sector agrari com un sector estratègic, com un sector important que s'ha de preservar i que s'ha d'ajudar, doncs, que ho fem.

Quins problemes tenim ara? Doncs, el tancament de les fronteres russes a la carn de boví i de porcí catalanes –catalanes i espanyoles. Però és que resulta que d'aquestes cinquanta mil tones que exportem a Rússia, el 70 per cent són catalanes. I el ministeri no ens

consta que hi hagi fet gaire res per procurar treure una solució a aquest atzucac, perquè els ramaders tenen un problema, que és que quan posen els porcs en producció i se'ls para d'avui per demà la venda els porcs segueixen menjant –tenen aquest vici–, les vaques també, i les hauríem de portar a l'escorxador. I si hi portem molta oferta i no hi ha molta demanda, el que fem és ensorrar els preus del sector, ja prou fotuts.

Quin altre problema tenim? Això va passar el 18 de maig. I el que li demanaria al conseller és quines accions vol emprendre per defensar el sector en aquest cas, no? L'IVA de la planta i la flor ornamental. Aquí ja hem fet salat. Ha passat l'IVA del 4 al 21 per cent. I una indústria potent com és la de la planta i la flor ornamental, catalana, doncs, no només té problemes amb la importació de països africans i d'altres continents, amb unes condicions laborals, socials i de producció absolutament impossible de competir-hi..., doncs, estan tancant. I a més a més un teixit cooperatiu, també; per tant, seria important mantenir-lo.

Tenim un problema gravíssim, que és el tema de les assegurances agràries. Mirin, el cost, el preu de venda d'una poma a dia d'avui a la cambra frigorífica està aproximadament entre els cinquanta i els seixanta cèntims el quilo. D'aquí hem de descomptar el cost de la cambra frigorífica, que pot suposar que el pagès només en cobri uns quaranta cèntims; d'aquí n'hem de restar l'assegurança, onze cèntims; el cost de producció és de vint-i-cinc cèntims, i resulta que ens queda un marge d'aproximadament un cèntim per quilo.

Si perdem els ajuts a les assegurances agràries, això voldrà dir que incrementarà..., aquests onze cèntims que tenen ara els pot augmentar fins un 60 per cent més. Si només els quedaven un o dos cèntims per quilo, doncs, millor que no plantin pomes i que seguim important-les de Xile. A Mercabarna, lamentablement, tenim pomes d'altres països; evidentment, no podem frenar les importacions, però quan en tenim estocs a les cooperatives de Lleida, de Girona, és només per una raó, perquè puguin desestabilitzar els preus, no en el consumidor, desestabilitzem els preus per al productor, però el consumidor seguirà pagant a dos euros el quilo de pomes.

Això és importantíssim, per tant; a veure de quina manera, conseller, creu vostè que podem fer front comú davant de Madrid en aquests casos.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural (Josep Maria Pelegrí i Aixut)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., senyor diputat, jo comparteixo amb vostè..., i li agraeixo, fins i tot, que hagi volgut presentar aquesta interpellació al Govern amb relació al sector, no a la política que pot fer el Govern, sinó al

sector agroalimentari català. Jo comparteixo amb vostè que..., i és la meva obligació, i li asseguro que he fet tot el que he pogut i faig tot el que puc perquè la ciutadania del nostre país tingui clar que el que fem des del Govern, des de la conselleria, i en aquest cas també, li ho admeto, amb la seva col·laboració en aquests moments, amb la de la seva força política, Esquerra Republicana, és posar en valor el sector agroalimentari català. I ho faig i ho fem i espero que puguem fer-ho de manera conjunta durant molt temps, no?

Vostè ha fet una reflexió a l'inici de la seva explicació, diu: «Faig una explicació molt més genèrica.» I jo ho entenc, també. I segurament altres aspectes dels que vostè ha dit potser els hi hauria de contestar una altra persona que no pas jo, però en tot cas també assumeixo aquesta globalitat a què vostè està fent referència, no?

Quan ha parlat vostè de l'alimentació, que busquem una alimentació sana i una alimentació segura, jo hi afegeixo un tercer concepte, que segur que vostè el compartirà amb mi, que és el de la qualitat. Sana i segura, sí, i qualitat. I aquests dos elements que vostè posava..., i estic segur que el més..., el que també jo poso..., és, si m'ho permet, també, el que va donar origen a la Unió Europea. Per tant, parlem d'Europa. La Unió Europea té com a objectiu..., i la política agrària comuna, que és l'única política que hi ha hagut durant molts anys únicament a la Unió Europea, era la garantia de subministrament d'alimentació a la població devastada per les guerres i especialment per la Segona Guerra Mundial.

I, per tant, aquest objectiu segueix sent viu, fixi's vostè, no com a origen d'una conseqüència d'una guerra i de la devastació dels països, dels estats, del territori, de les persones de la Unió Europea, sinó des del punt de vista del que és en si mateixa la Unió Europea. I això també té a veure amb el que després ha fet vostè alguna referència sobre tot el tema dels diners, dels ajuts, etcètera, no?

La segona reflexió que vostè he entès que ha fet també, també en aquest cas, tot i no conèixer-la com vostè deu saber, perquè no m'ha dit la interpellació que volia fer, diguéssim, no?, i és normal que sigui així, eh?, és sobre el món urbà i el món rural.

Nosaltres estem preocupats i a més a més tenim accions concretes fetes i desenvolupades i que desenvoluparem en el futur sobre..., hi ha d'haver una major connexió, major unitat, major vinculació, major coneixement del món urbà amb relació al món rural. Per una raó, perquè si el món urbà no és conscient de la necessitat de l'existència del món rural, el món rural està amenaçat. No pot ser que les grans concentracions urbanes ignorin el que és la realitat del món rural, no pot ser.

Hem fet iniciatives, vostè les coneix, i si vol més informació estem disposats a donar-la, que passen des de les exposicions, que són una cosa potser molt més cultural, però també pedagògica, fins a la formació, fins a qualsevol tipus d'acció que ens permeti intentar lligar molt més, molt majorment, aquesta vinculació necessària, hi insisteixo, entre el que és el món urbà i

el que és el món rural i hi seguirem treballant, i seguirem treballant en aquesta línia, perquè crec que és la línia que hem de seguir.

Vostè fa referència, i és veritat, al fet que el sector productor, des del punt de vista alimentari, i per tant..., i totes les conseqüències i sectors que se'n deriven des del punt de vista de l'activitat econòmica, pot suposar o pot comportar fins al 22 per cent del PIB del nostre país, és veritat. I algú fa una exclamació, diu: «Escolti, però com pot ser? Què diu aquest senyor? No és veritat que el sector agroalimentari català...»

El sector agroalimentari català directament no, però indirectament té vostè raó quan fa referència que pot representar el 22 per cent del PIB del nostre país, la qual cosa vol dir que té una transcendència absolutament importantíssima i absolutament estratègica, com vostè venia a dir, no?, de creació de llocs de treball.

Vostè feia una mica una queixa, de dir: «Escolti'm, les notícies positives del món rural no tenen ressò mediàtic i no tenen, no arriben a la ciutadania, no?» Vostè coneix, perquè em sembla que les rep, almenys jo les hi envio, totes les notícies que generem, positives, òbviament, i intentem no generar-ne cap de negativa, des del Departament d'Agricultura, i des del Govern de la Generalitat, però en tot cas també són els mitjans i són les persones que valoren si aquella informació és bona o no és bona o és correcta o no és correcta per difondre-la, no?

Però nosaltres generem moltes notícies positives, i es fa molta feina i ingent. Permetin-me que agraeixi molt la feina de molta gent, anònima, que no surt, que no es sap qui és i que no coneixem, que estan fent una feina ingent per a aquesta aportació al sector rural, al sector agrari i al sector primari del nostre país, i en aquest sentit, doncs, important, no?, i transcendent.

Vostè ha parlat de la dependència energètica, del condicionant de la crisi energètica com a factor determinant en la prosperitat del sector agrari, del sector primari del nostre país, i és veritat, no? Però fixin-se vostès que tenim un recurs no explotat, que és el forestal; que moltes vegades el sector forestal s'ha quedat al marge de la consideració del sector primari del nostre país. I aquí tenim l'agricultura, transcendent i important; tenim la ramaderia, transcendent i important; tenim la pesca, transcendent i important; tenim el que és l'alimentació, la gastronomia, tot aquest sector que està emergent d'una manera molt forta al nostre país, i a la societat en general, molt important. Però tenim el sector forestal, tenim el medi natural.

Deixi'm fer un crit d'alerta. Nosaltres tenim 2 milions d'hectàrees de bosc. Tenim el 63 per cent del territori català, forestal. I no l'hem sabut gestionar, potser, segurament, per avançar cap a aquestes alternatives, no? Tenim exemples en països del nostre entorn dels quals potser podem aprendre alguna cosa, i és, escolti, la generació de biomassa en aquests moments ens pot servir, i aquí hem d'anar, i aquest és un objectiu del Govern d'anar cap aquí: energia, electricitat i *biooil* –*biooil*.

I hem de parlar d'una cosa que vostès saben i que compartiran també, de la bioeconomia, de la bioeconomia i de seguir les estratègies, l'estratègia 2020 de la Unió Europea, una estratègia que passa per la sostenibilitat, una estratègia que passa pel coneixement i una estratègia que passa per la inclusió, i inclusió del món rural; el món rural no es pot quedar despenjat del progrés de la societat.

I tenim la sostenibilitat compromesa i tenim la innovació, el coneixement, tot aquest món del coneixement, que ha d'estar present també en el món rural. Hi ha un congrés fet i celebrat, que vostè també el coneix, i vostès el coneixen, diputats i diputades, senyors diputats i diputades, del Rural Smart Grids, per exemple, no?, de tot el que són les xarxes intel·ligents d'energia en el món rural, que també van orientades al que vostè entenc que volia transmetre, no?

Per tant, tenim el sector forestal. Jo faig una crida al sector forestal. Hem de gestionar entre tots el sector forestal. I segur que tindrem oportunitats per poder fer possible que hi hagi aquesta major comprensió, no?

Vostè ha posat un exemple sobre els Emirats Àrabs i sobre aquesta tendència que fan. Jo li puc aportar una informació, que és: sí que poden produir els Emirats Àrabs, i de fet produeixen, però què els ha passat?, que estan fent pous per treure aigua, i aquests pous en aquests moments estan arribant als dos-cents metres de profunditat. Als Emirats Àrabs aquests pous que generaven aigua per fer aquest tipus d'abastament alimentari per als animals, és veritat... Hi ha una persona que està vinculada amb tot això que vostè estava explicant, propietària de 150.000 vaques que mengen cada dia –150.000 vaques que mengen cada dia. Aquests pous de profunditat en aquests moments estan traient aigua salada. I està perjudicant també tot el que és el seu sector principal econòmic dels Emirats Àrabs, que és el petroli. I, per tant, tot això fa que allà no puguin seguir produint aquest tipus d'animals, no en puguin seguir produint, i llavors se n'han d'anar a altres llocs, a altres territoris, no? I el que hem de fer és fer nosaltres mateixos això també igualment per poder competir amb ells, no?

Però en qualsevol cas això passa per l'estratègia, que la podem tenir, però passa per una cosa, il·lustre diputat, que nosaltres no tenim, que són els diners. Què fan ells? Ells poden comprar terra, poden comprar producció. Vostè sap, per exemple, que estan fent uns lloguers de terres per produir aquest tipus de productes, no?, de l'alfals bàsicament, que han incrementat molt els lloguers; per tant, que això és un atractiu també per a les persones que tenen propietats, que han posat en lloguer les seves finques i que han estat llogades per aquestes empreses. I, per tant, això també té una repercussió econòmica positiva en el món rural del nostre país; té òbviamment aquestes altres consideracions, però també des d'aquest punt de vista hi ha hagut una possibilitat d'intentar agafar la positivitat d'això, no?

Vostè ha fet referència al que era el pla monogràfic del sector agrari com a sector estratègic, de l'abril del 2010; està compartit, l'hem votat, l'hem construït

d'alguna manera conjuntament, i també l'hem intentat compartir i aplicar i gestionar d'una manera conjunta. Però també jo faig una crida al Parlament de Catalunya i una advertència: l'acord del Ple de l'abril del 2010 de política agrària és un acord que es va signar, es va fer i es va comprometre en una sèrie de circumstàncies que són molt, molt, molt diferents de les que són avui. Per tant, jo crec que també ens hem de replantejar quins eren els acords que es van assolir en el Ple monogràfic de l'agricultura i veure com en el dia d'avui som capaços d'intentar adaptar aquest Ple monogràfic amb aquells acords monogràfics al dia d'avui, en aquest sentit, que són simplement molt, molt, molt diferents, no?

Demanava vostè explicacions –se m'està acabant el temps– sobre el tema del tancament de fronteres amb Rússia, no? Nosaltres hem treballat intensament amb el sector, i és un tema que ens preocupa i ens ha preocupat moltíssim, i des del primer dia hi hem estat a sobre; amb el sector i amb el ministeri. Però resulta –i aquí vostè també s'agafarà a la raó que jo li dono–..., sap de qui és la responsabilitat d'això? Del Ministeri de Salut de l'Estat espanyol, que és qui rep les instruccions del ministeri corresponent rus i qui no fa la feina que ha de fer, que és traslladar al departament d'agricultura i als departaments de salut de les comunitats autònomes i als empresaris quines són les condicions per exportar. I quan ve l'exportació de Rússia ens tanquen les fronteres perquè no complim normativa russa; però el responsable directe d'aquesta situació és el Ministeri de Salut de l'Estat espanyol, tinguem-ho clar.

En tot cas després, com que encara li tinc temes per contestar, aprofitaria el segon torn per acabar de contestar-li.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per a la rèplica té la paraula, per un temps màxim de cinc minuts, l'il·lustríssim senyor Dionís Guiteras.

Dionís Guiteras i Rubio

Bé, gràcies, presidenta. Se'ns gira feina, conseller. Quatre coses que crec que fóra important deixar clares per poder tancar aquesta interpellació. Primer: a nosaltres no ens calen diners, ara mateix –ara sóc provocador. El que..., sap què ens cal? Perquè..., no ens calen els diners per comprar terres, a nosaltres; és que en tenim moltes, de terres. Som..., tenim tanta terra, i al costat de casa..., tenim el delta del Baix Llobregat, que l'hem de posar en producció com Déu mana, i en valor. Perquè ja sap, conseller, que si d'alguna cosa som deficitaris a Catalunya és d'hortalisses: n'importem moltíssimes; i allà tenim una bona sortida. I, a més a més, la tenim al costat de casa. Per tant, els costos de transport, mínims. El que ens cal és posar en pràctica totes aquestes idees que tenim tots, perquè les hem compartit també, conseller... I això no són diners, això només és dir: «D'acord, ens creiem que el sector

agroalimentari i l'alimentació i la sobirania alimentària d'aquest país és important? Doncs planifiquem-la.»

Tindrem, d'aquí a poc –espero–, i és una pila d'hectàrees amb regadiu..., el Segarra-Garrigues. Bé, si als pagesos els deixem que plantin tots «paraguaos», doncs n'ensorrarem el preu, no? I si tothom planta pomes, n'ensorrarem el preu. I si tothom planta panís, n'ensorrarem el preu. Però, en canvi, en canvi som capaços... I això no ens hi posem, no? Perquè això és intervencionisme. En canvi, intervenim constantment la política energètica del país, l'urbanisme, decidim on es fan cases adossades, on es fan blocs de pisos, on no es pot urbanitzar. I no som capaços de planificar i organitzar el nostre territori per poder decidir què plantem, quines necessitats tenim i què hem de cobrir? Això és molt fàcil, això no val diners. Això és desenvolupar el PENSAA, el Pla estratègic nacional sobre l'alimentació i l'agricultura. I en això ja ens hi estem posant, conseller; però hem d'accelerar-ho i fer que sigui molt ràpid aquest punt, aquest pla; aquest pla, que ha de ser el paraigua d'on penguin totes les polítiques agroalimentàries, pesqueres, d'indústria, de consum, de salut.

Sap què li proposo, conseller? Això tampoc val calés –el que sí que potser li costarà més maldecaps–, és: fem una conselleria com Déu mana. És a dir, el sector agroalimentari català, i el pesquer, i el forestal, penguin de diferents conselleries. Doncs, per què no... –així com es va fer amb els agents rurals, que ja estan en el seu departament–, doncs per què no fem que competències en sanitat, en control sanitari, passin a la seva conselleria?, o alguns temes de salut i d'educació, de promoció? Això li donarà molta feina, però com que sé que li agrada molt, doncs... Però li donarà respostes, al sector. Farem una estructura forta que doni respostes al sector, que sigui àgil. Veig que l'he endevinada, no? La proposta l'he endevinada, no, diputada? Gràcies. Doncs aquesta seria la qüestió, i això no costa diners.

I què més no ens costa diners? Doncs fer aquesta llei del bosc tan important, que em consta que des del departament té ganes de fer; ens consta perquè surt en el pacte d'estabilitat parlamentària, és una de les... Perquè el bosc, en definitiva, hem de... I això també ens pot ser útil per fer pedagogia a la ciutadania, perquè el bosc és de propietat d'algú. Hi han boscos comunals, però la gran majoria són propietaris forestals, propietaris que tenen una explotació agrària –o no– i bosc, molt bosc. I a canvi, la societat n'ha de gaudir i n'ha de «disfrutar», com no pot ser d'altra manera. Per tant, aquí tenim: conservacionistes, productivistes, caçadors, pescadors, un munt de gent..., esportistes, gent que va a caminar, gent que va amb moto. Tanta gent amb realitats diferents i amb interessos absolutament oposats i alguns absolutament antagònics, que el que cal és posar-les en valor i posar-les en comú. Això serà un cristo –perdoni'm l'expressió. Però és que ho hem de fer, perquè és que al bosc hi hem d'estar-hi tots. I en canvi... I és una tercera part de la..., són dues terceres parts del territori català.

Per tant, posem-nos-hi, li donem tota la..., sap que de nosaltres té tota la bona voluntat, les ganes de fer-ho;

però fem-ho, perquè si seguim en mans de l'Estat espanyol a l'hora de decidir les nostres polítiques agràries, les nostres polítiques comercials, les nostres relacions internacionals..., a la nova PAC, la nova visió és que els estats tinguin encara molt més poder a l'hora de decidir on posen els recursos. Per tant, si seguim a Espanya tenim un problema greu, i si realment és un sector estratègic és també una estructura d'estat. Li encomano una cosa, senyor conseller: demanem, li demano aquí que aquest any fem el nou ple monogràfic d'agricultura, que no ens costarà diners i que, a més a més, ens serà útil per poder demostrar que ens cal una estructura d'estat com aquesta i poder donar resposta als nostres pagesos, ramaders i pescadors i a tota la indústria, i sobretot als nostres consumidors.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per a la rèplica, per un temps màxim de cinc minuts, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, començo pel final. Miri, em sap greu dir-li-ho, eh?, però jo fa uns quants mesos, que demano que es torni a celebrar un ple monogràfic; tinc aquí diputades que ho han dit. Per tant, compartim la proposta. Veu que vostè..., el pacte d'estabilitat parlamentària Esquerra Republicana - Convergència i Unió no només té compromisos nous, per entendre'ns, sinó que, des d'aquest punt de vista, coincidim en plantejaments. Per tant, jo li agafo la paraula, vostè me l'ha agafat a mi, no sé si voluntàriament o no, però vostè sap, i aquí hi ha diputats i diputades de la comissió..., jo fa molts mesos, molts mesos que estic demanant que hi hagi un ple –senyora diputada, vostè també ho sap, vostè també pot dir que sí–, doncs que es faci un ple monogràfic per revisar... Per què? Perquè ho hem de fer. Si volem potenciar aquest sector, que volem i que és estratègic per a nosaltres, doncs podem fer-ho, no?

Vostè ha fet una referència sobre el PENSAA. Jo el comparteixo, i el seu antecessor en la responsabilitat d'agricultura, el senyor Carmel Mòdol, que va ser qui va portar per primera vegada, doncs, i que va incloure aquest tema en el que és el ple monogràfic, doncs el compartim, no? I, de fet, totes les polítiques molt més sectorialitzades que hem estat duent a terme durant aquests anys, aquests dos anys i escaig, han estat orientades a això. Per tant, ho estem fent, ho estem construint, no? I estem veient com li podem donar forma, i de fet jo crec que tot el que estem fent està contribuint a tindre aquest gran paraigua a què vostè feia referència, no? Jo celebro i li agraeixo moltíssim..., escolti'm: no ens calen diners. Expliquem-ho després, també, no? No en aquesta interpellació d'agricultura, sinó en altres interpellacions; no ens calen diners. Jo ho celebro, no?, que hi hagi aquesta voluntat. Perquè, certament, es poden fer moltes coses. Vostè ha posat

l'exemple primer de l'àrea del Llobregat, del Baix Llobregat, no? Vostè sap que des del departament, doncs, estem treballant per intentar trobar un acord entre el que és el parc natural del Delta del Llobregat, amb el que és el parc agrari del Delta del Llobregat, amb el que són les infraestructures del Delta del Llobregat, per entendre'ns, per poder fer possible que hi hagi la preservació del sòl agrari. Apunti's vostè l'objectiu d'aquest conseller i d'aquest Govern: és la preservació del sòl agrari; no al Llobregat, no al Baix Llobregat: a tot el país. I això és un objectiu, que veig que compartim, doncs que també el tirarem endavant.

El tema dels regadius, vostè ha fet referència també al tema dels «paraguaio», no?, o del préssec pla. Per això hem fet un mapa de sòls del país. Vam fer un mapa de sòls, que el vam presentar fa uns mesos, perquè cada productor pogués triar, pogués elegir quin és el sòl millor per produir aquell tipus de fruita. No tot el país està preparat per produir «paraguaio»; però si no tenim criteris objectius a partir dels quals informar i formar els productors, nosaltres podem tenir «paraguaio» a tot el país; i això serà un fracàs, com vostè diu, i comparteixo, no? Per tant, estem fent aquesta feina.

La llei del bosc l'estem preparant: tenim el pla general de política forestal, que és un element bàsic, consensuat amb el sector en aquests moments, i que això no té retorn; per tant, estem treballant en aquest sentit. Deixi'm dir una cosa de la PAC, no? Molta gent..., veiem declaracions al diari: «Escolti, la PAC, les ajudes, etcètera»..., que després acabaré parlant de les assegurances agràries, perquè crec que és un tema que preocupa molt, però que també hem de saber com hem d'orientar-ho, això, no? De la PAC, sap vostè que fa uns dies el Departament d'Agricultura del Govern de la Generalitat va demanar –a Madrid, òbviament, perquè hem de fer-ho– que s'avancés el 50 per cent de la PAC? Sap quina resposta ens va donar, Madrid? «De moment, només Catalunya ha demanat aquest avançament. Si no ho demana cap més comunitat autònoma, l'Estat espanyol no demanarà a Europa l'avançament dels diners del pagament únic». Trist, i preocupant. Què ha fet, aquest conseller? Ha fet una carta a totes les organitzacions agràries de Catalunya que tenen representació en l'àmbit estatal i a totes les comunitats autònomes –a tots els consellers de les comunitats autònomes– per demanar que, per favor, facin el favor de demanar a l'Estat que demani aquest avançament. Només m'ha contestat Extremadura. Si no som capaços de fer això... Per tant, he fet un crit d'alerta. El sector agrari català està condicionat per aquest pagament avançat. Si no som capaços de fer-lo i d'aconseguir-lo, perjudicarem molt el món pagès i el món ramader del nostre país. Per tant, també jo crec que val la pena de fer-ho, això.

I, finalment, deixi'm parlar sobre les assegurances agràries, no? Qui ha tret els diners és l'Estat, eh? És l'Estat, eh? Jo rebo cada dia els dossiers de premsa i les declaracions de moltes persones: «Escolti, és que la Generalitat...» La Generalitat està compromesa a posar els mateixos diners que l'any passat. Quines són les circumstàncies? Que tenim un pressupost prorrogat,

que el pressupost inicial del 2012 era 8,9 milions d'euros, que nosaltres l'hem d'intentar complementar i que hi haurà una petita rebaixa. No lineal –com abans s'ha parlat en alguna pregunta o en alguna altra...–, no lineal, sinó que hi ha una rebaixa del 5 per cent perquè hem de fer estalvis. Això pot tenir una repercussió, òbviament, en el món ramader i en el món agrari; però escolti, qui ha rebaixat i eliminat la major part de les assegurances i de les ajudes de les assegurances és l'Estat espanyol. Per tant, jo faig front comú amb vostè i amb qui vulgui acompanyar-nos per demanar a l'Estat això –que ja ho hem fet, que ja ho hem demanat–, però clar, tenim la força que tenim. Espero que si el Parlament, per unanimitat, pogués tenir aquesta capacitat de poder arribar a acords en aquest sentit jo estaria celebrant-ho, i segurament que vostè també, per poder fer possible no la supervivència, que jo crec que la té garantida, sinó l'excel·lència, la qualitat i el futur del nostre sector agroalimentari català, que vostè compartirà amb mi també que és un sector estratègic per al nostre país i per al futur del nostre país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

El novè punt de l'ordre del dia és la interpe·llació al Govern sobre les polítiques d'habitatge, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

Interpe·llació

al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 300-00030/10)

Per exposar la interpe·llació, per un temps màxim de deu minuts, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Presidenta. Diputades, diputats, honorables consellers, des de fa més d'una dècada, l'habitatge ha esdevingut un greu problema per a moltes famílies i per a moltes persones; en plena època expansiva, per les dificultats per accedir a un habitatge digne, de qualitat i a un preu assequible, no?, i una situació prohibitiva dels preus. Aquí tenim també una de les raons –aquest matí se n'ha parlat– de per què el Govern anterior va programar un seguit d'àrees residencials estratègiques: l'objectiu era promocionar bàsicament l'habitatge de tipus social, no?

Avui el problema el tenim perquè aquesta crisi tan severa que estem patint, aquesta crisi tan profunda ha comportat l'augment de l'atur, i amb ell, que milers de persones, milers de famílies estiguin en una situació límit que els impedeix cobrir les seves necessitats bàsiques, i amb elles, doncs el pagament del seu habitatge habitual, sigui de compra o a vegades també el mateix lloguer dels habitatges, no? Per tant, abans i avui, les polítiques d'habitatge són una garantia, un element de cohesió social.

Jo crec que cal seguir fent una reflexió global sobre l'habitatge. És més, jo crec i afirmo que el que cal

fer és un gir copernicà des dels governs en polítiques d'habitatge. Perquè les ciutadanes i els ciutadans, tinc la impressió que no comprenen que s'hagin salvat els bancs i les caixes del nostre país amb recapitalitzacions multimilionàries, amb fons públics, i que, quan es tracta de salvar les persones o aquelles persones que es troben en aquesta situació, hi hagin tantes dificultats per trobar solucions legals i financeres.

Vostè sap que hem presentat una proposta de modificació de la Llei del dret a l'habitatge, que discutirem properament en aquest Parlament, que no és l'objecte d'aquesta interpellació i que en part, de totes maneres, veiem que pot coincidir amb la voluntat anunciada per vostè mateix aquesta setmana..., que, per cert, ha estat contestada per algun dels seus socis de govern o el líder dels seus socis de Govern, i que el president de la Generalitat també m'ha semblat que hi posava algun però, no? Però, bé, jo crec que hi haurà marge per buscar algun tipus d'acord, no?

Ja li diem que, de totes maneres, no estem d'acord amb la seva proposta de limitar-ho a setanta municipis de Catalunya, perquè jo crec que, agafant l'esperit de la Llei del sòl, que obligava o que obliga a fer habitatges socials a tots els municipis de Catalunya, quan parlem d'aquest tema jo crec que haurem d'explorar el fet d'aquesta proposta que fa el Govern i que coincideix també amb part d'aquesta modificació de la proposició de llei que proposem el PSC..., doncs, s'hauria d'estendre al conjunt del país.

Però, més enllà d'anuncis generalistes que podem trobar en algunes de les afirmacions que ha fet vostè mateix aquest matí a preguntes d'alguns diputats de la cambra o del mateix decret del Pla de l'habitatge, que en aquests moments està a consulta, nosaltres creiem que falten concrecions, eh?, perquè ens ho interpehlen les persones, ens ho interpehlen els ciutadans d'aquest país, perquè són moments excepcionals i, com a tals, s'han de trobar solucions immediates, solucions efectives, solucions reals als problemes. Deixi'm que li'n doni algunes xifres que segur que vostè també té molt presents.

Des de l'any 2008, moment en què va esclatar la crisi, fins a avui, el nombre d'execucions hipotecàries a l'Estat espanyol ha superat amb escreix les 400.000. A l'últim trimestre de l'any 2012, segons dades del Consell General del Poder Judicial, 19.324 execucions hipotecàries a Espanya i, d'aquestes, 3.879 a Catalunya.

Tot i que és cert que hi ha un aiguabarreig sobre les dades i que, per tant, seria important disposar de xifres certes, l'aproximació de llançaments i execucions hipotecàries d'habitatges habituals acumulades els darrers cinc anys a Catalunya..., estaríem parlant del voltant d'unes 50.000 llars, no?

La suma de persones que estan en el registre de sol·licituds –registres locals i el de Catalunya– d'un habitatge protegit, en aquests moments, si les xifres no són incorrectes –i, en tot cas, les hem agafat també d'un informe que ha fet la Taula d'Entitats del Tercer Sector Social de Catalunya..., estaríem parlant de 69.000 persones, sense tenir en compte la demanda oculta o d'aquelles persones que, perquè no compleixen alguns

dels requisits d'aquests registres locals, no poden accedir al registre, no? Per exemple, podríem parlar que no compleixen alguna de les condicions, com tenir uns ingressos mínims per poder inscriure-s'hi.

Sabem ja, i malgrat tenir també dificultats per tenir dades exactes..., però avui ja tothom parla que prop d'1.600.000 persones a Catalunya estan en risc d'exclusió social i que es calcula que unes 65.000 persones d'aquest país, de Catalunya, que tenen els mateixos drets que tots nosaltres, poden patir en el futur immediat risc d'exclusió social per problemes d'habitatge, en la doble modalitat: de desnonaments per execució hipotecària o per impagament de lloguers.

Jo crec que hem d'evitar que les conseqüències de la crisi recaiguin sobre la part més vulnerable –en el cas dels desnonaments, per condicions d'execució hipotecària– del contracte hipotecari, que són les famílies. I, per tant, ara més que mai són indispensables polítiques que atorguin garanties reals als afectats per una situació d'insolvència de forma immediata o en el futur, per tal que no hi hagi cap família sense llar i cap llar sense família.

Hem vist astorats com la comissió econòmica del Congrés la darrera setmana, amb els únics vots del Partit Popular, ha eliminat totes les modificacions legislatives necessàries de la iniciativa legislativa popular per respectar mínimament el dret a un habitatge digne que tenen tots els ciutadans i les ciutadanes d'aquest país, no?: ha eliminat la dació en pagament retroactiva, o el lloguer social, o la moratòria de tots els desnonaments de deutors de bona fe. Esperem que en el Senat això ho puguem arranjar; de moment, alguna de les esmenes que hem vist del mateix Grup Popular, contradient les decisions que havia adoptat el Govern central, van en la línia contrària, no?

Nosaltres veiem amb preocupació la política que en matèria d'habitatge està fent el seu Govern. Algunes dades per il·lustrar aquesta preocupació en aquesta primera intervenció, no?: dades comparatives entre l'any 2010 i el 2012.

Prestacions per ajuts de lloguer, per exemple. Veiem com hi ha hagut una disminució geomètrica dels ajuts que atorgava el Govern de la Generalitat: quasi 72 milions en ajuts de lloguer l'any 2010, fins a la previsió de 45 milions l'any 2012. No està liquidat, és cert, però hi ha una disminució evident.

Una disminució –aquí ja reconec que vostès ho gestionen i la responsabilitat és del Govern central– de la renda bàsica d'emancipació. Més ben dit, el Partit Popular en aquests moments ha eliminat aquest ajut, en el moment en què va arribar al Govern.

Prestacions econòmiques d'especial urgència. També hi ha una disminució: des de 3.043 ajuts el 2010 a 1.882 el 2012, de 5 milions a 3 milions d'euros.

Podríem també parlar de la xarxa d'habitatges d'inclusió. Una disminució també en aquestes mateixes proporcions.

A nosaltres ens sembla que les mesures adoptades fins avui han estat insuficients per resoldre o paliar aquest

problema que tenim al damunt de la taula, no?, que és un problema de les persones per mantenir el seu habitatge habitual. Els anuncis que ens fa el Govern..., tot i que és cert que el pressupost del 2013 no l'hem pogut analitzar, perquè no l'han presentat, però per alguns anuncis que ens fan sembla que les mesures econòmiques destinades o les partides pressupostàries destinades a l'habitatge aniran per una línia, també, de disminució de recursos i de no solucionar el problema que tenim al damunt de la taula.

Conseller, ja sap que els socialistes demanem al Govern de la Generalitat –per això hem presentat aquesta proposició de llei– diferents mesures, eh? Estarem al seu costat en els termes d'instar les entitats financeres i les immobiliàries lligades a les entitats financeres que el seu estoc d'habitatge que tenen buit en aquest moment es posi a disposició del mercat, per tal d'aconseguir dinamitzar el mercat de lloguer social. I també li anunciem que nosaltres defensarem quan toqui, des d'aquest faristol –i acabo, presidenta–, el fet que Catalunya també legisli i desenvolupi diferents mesures, com ara l'expropiació temporal d'habitatges en els casos de desnonament hipotecari i en aquells casos greus d'emergència social.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, honorable presidenta. Il·lustre diputat, en primer lloc, voldria començar agraint-li les aportacions que ens ha fet en la seva intervenció, i especialment el to. Crec que el moment és especialment greu, d'extrema dificultat per a milers de ciutadans, i el seu to i el fons de la seva intervenció l'honoren i, per tant, jo crec que s'inscriu, eh?, en la capacitat que hauríem de tenir de fer polítiques de convergència de diversos sectors, de diversos espais polítics.

Crec que alguna cosa ha quedat clara del debat que hem tingut a les deu del matí, quan ha començat la sessió, i que ara estem protagonitzant, i és que amb les polítiques que hem fet fins ara no n'hi ha prou i que hem de fer un pas més, segurament hem d'anar molt més enllà, perquè és evident que la realitat dels 80.000, en aquests moments, habitatges nous buits a Catalunya, que de fet, segons com ho comptem, no en són 80.000, sinó que en poden arribar a ser 400.000 si tinguéssim en compte tot el parc d'habitatges que en aquests moments es troba a Catalunya en circumstàncies de desocupació, doncs, ens obliga, ens esperona a prendre noves i més audaces decisions, especialment si tenim present que, com vostè ha descrit perfectament, hi ha milers de persones, més de 20.000 persones que ja han patit desnonaments i, en definitiva, tenim a tots els municipis de Catalunya, també a l'Agència Catalana de l'Habitatge, desenes de milers de persones que ens sol·liciten, eh?, poder accedir a un habitatge de lloguer amb algun règim de protecció.

Bé, jo ho he intentat al matí, i ara li ho tornaré explicar, recordar que hi ha algunes premisses que haurien d'inspirar, eh?, qualsevol decisió que prenguem. En primer lloc, un respecte al dret a la propietat i, tan important com el respecte al dret a la propietat, enviar el missatge al conjunt de la ciutadania, i de fet al món, que som una comunitat seriosa, que dona sempre seguretat jurídica en totes les seves decisions. Si alguna cosa ens va incomodar al Govern de Catalunya i a les institucions respecte d'aquest debat que s'ha protagonitzat a les Corts espanyoles en aquests moments, ha tingut a veure precisament amb la intenció, semblava, eh?, del Govern d'Espanya de revisar algunes de les seves polítiques en matèria de promoció de construcció d'habitatge per a lloguer. Quan un govern pren una decisió, aquesta decisió s'ha d'assumir solidàriament i s'ha de garantir que els governs que el succeeixin la mantindran, eh?, perquè, si no, entràriem en un marc d'inseguretat que ens afebliria totes les polítiques en què honestament penso que, afortunadament, fins ara hi ha hagut un nivell de consens i de complexitat molt gran.

Tan important com estar atents a aquest principi de respecte a la propietat i de donar seguretat jurídica ho és i ho ha de ser un compromís, una determinació absoluta amb el problema que la ciutadania té en aquests moments plantejat, a l'hora de veure com se li garanteix un dret constitucional, un dret estatutari, un dret recollit a la Llei d'habitatge, la 18/2007, que, en definitiva, ens recordava a tots que el dret a accedir a un habitatge és un dret fonamental que hem de garantir. És evident que necessitem fer més i millors polítiques per garantir aquest dret.

En aquest sentit, jo només voldria reivindicar una cosa: fem-ho des de la concertació, des del diàleg amb tots els agents, i fem-ho també des del pragmatisme, eh? No voldria fer cap crítica o que s'interpretés que les meves paraules tenen una certa acritud, eh?, quan aquest matí em referia a dir: «Bé, i quina eficàcia van tenir, les mesures que vostès van intentar prendre amb determinació per fer parc d'habitatges que el parc d'habitatges que estava tancat es posés a disposició del mercat d'habitatges de lloguer?», i recordàvem que havien tingut una eficàcia zero. Tot això no era un retret; era una invitació a prendre mesures des del pragmatisme, des del poc dogmatisme, des dels pocs prejudicis ideològics.

En aquest sentit, advertir una cosa: els vents que ens arriben d'Europa segur que protegiran més els ciutadans i segur que, a més a més de protegir els ciutadans, els protegiran com a consumidors a l'hora de garantir el seu accés a l'habitatge. Pensin, però, una cosa: que en la mesura que augmentin les rigideses a l'hora d'acreditar la solvència d'accés al crèdit, en la mesura que incorporem a tot el marc legislatiu europeu –també a l'espanyol, també a Catalunya– la dació en pagament com un valor, és evident que l'accés al crèdit serà més rígid i que, per tant, la possibilitat que els nostres ciutadans accedeixin a la propietat dels immobles a través del crèdit serà més difícil. I això ho hem de poder explicar, i això encara justifica més que fem polítiques fortes de lloguer.

Vostè no em retreia però sí que em demanava, diu: «Home, major concreció, conseller.» Jo crec, honestament, que hem fet molta feina, a la legislatura anterior es va fer molta feina, i n'hem de seguir fent. Es va fer molta feina, en primer lloc, per protegir les persones en risc de desnonament; no les persones que ja han estat desnonades, sinó les persones en risc de desnonament. I, en aquest sentit, que s'hagi ajudat 3.627 famílies durant l'any 2011-2012 crec que ens acredita que el Govern ha estat al costat de les persones que més ho passaven malament. Com la feina que s'està fent i que es continuarà fent de mediació, de conciliació amb bancs per evitar desnonaments. Crec que, més enllà del que a vegades es publica, les entitats financeres han comprès des de fa temps, eh?, que els desnonaments eren una decisió terrible, extrema, que només en determinades circumstàncies s'havia d'arribar a produir. Perquè crec recordar que la feina que ha fet Ofideute, una feina de conciliació, de mediació, en més del 50 per cent de les ocasions ha acabat amb resultat positiu, evitant la decisió del desnonament –2.600 casos. Crec que són dades que acrediten que el Govern ha protegit els ciutadans en risc de desnonament.

Segona línia de treball. Hem protegit aquelles persones que efectivament havien patit ja el desnonament. I en aquest sentit vaig tenir ja l'honor de poder presentar una mesura que s'havia treballat des de la Secretaria d'Habitatge, molt important, vinculada a ajuts de fins a tres mil euros per tornar a encarrilar aquella persona que en definitiva, doncs, havia patit un desnonament. Aquesta és una mesura insòlita, inèdita, que crec que en bona part en podrien vostès modestament també presumir, perquè, més enllà de Catalunya, a ben pocs llocs s'està duent a terme.

Tercer aspecte important. Hem tirat endavant el pla de xoc per dinamitzar l'accés a l'habitatge. Aquest pla de xoc ha revisat tots els expedients i tots els tràmits i tots els papers que en aquests moments encotillaven la dinamització efectiva del mercat de l'habitatge de lloguer i, en concret, del nostre parc d'habitatges, catorze mil habitatges que són de titularitat pública. Saben vostès que hem passat de 3.264 habitatges buits a tan sols 870, i que, per tant, setmanes en què els nostres habitatges públics estiguin buits són les mínimes –mínimes–, de 674 dies a 154 dies. Aquí hi ha hagut una magnífica feina, lògicament, dels serveis socials dels ajuntaments, però també de l'Agència Catalana de l'Habitatge, perquè ja sabem que de pisos buits no ens podem permetre que n'hi hagi.

Bé, vostè s'ha referit també a la xarxa d'habitatges per a casos i situacions d'emergències. Aquesta és una realitat existent, que mantindrem, que reforçarem concertadament amb les entitats del tercer sector que ens hi ajuden. Com continuarem influint en el preu de l'habitatge de lloguer, en la gestió del nostre parc públic. En aquest sentit, recordar-li que, des que Convergència i Unió va entrar al Govern, el preu públic de l'habitatge de lloguer s'ha reduït en més d'un 20 per cent. Per tant, hi ha hagut una incidència clara que inevitablement afectarà també el mercat privat d'habitatge.

De costat d'aquestes mesures aquesta setmana hem posat, eh?, a l'aparador una mesura que té una força, una determinació, una audàcia important, i que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ja fa temps que ha madurat i que té el convenciment que s'ha de tirar endavant; el Govern l'hem estudiat, l'hem posat sobre la taula, perquè tots plegats, des del Parlament, amb el Govern, la puguem enriquir i estic convençut que finalment implementar els propers mesos, mesures d'estímul al mercat de lloguer. Una d'elles, sense cap mena de dubte, la possibilitat de gravar impositivament aquells habitatges buits, aquell parc d'habitatge a què em referia al principi, vuitanta mil habitatges, deu mil en mans d'entitats financeres, que en aquests moments estan buits.

Hem dit que ens sembla important que aquesta mesura es prengui des de la concertació, des del diàleg, amb algunes acotacions. Hem dit: «Home, circumscriuem-la només –només– a les persones jurídiques, no a les persones físiques.» Per tant, cap ciutadà, que en aquests moments ja paga els seus impostos de renda, ja paga els seus impostos de patrimoni, ha de veure gravat també algun habitatge que pugui tenir en règim de propietat i que, perquè així ho ha decidit, no el vulgui posar en circulació, en aquest cas en règim de lloguer.

Deixi'm dir-li que en aquest sentit tant com protegir la persona que ha d'accedir a l'habitatge, també haurem de millorar la legislació en matèria de protecció de la persona que decideix arrendar un habitatge. I aquest és un tema pendent que ara només li apunto. Però que segur que haurem de protegir molt més del que fem fins ara la persona que decideix posar en lloguer el seu habitatge.

En aquest sentit, de costat a aquesta acotació, només persones jurídiques, una segona acotació: només en aquells municipis –i vostè en aquest sentit també s'hi mostrava crític– on hàgim pogut acreditar objectivament que hi ha una demanda d'habitatge. No podem gravar uns habitatges que no tinguin mercat; hem de gravar aquells habitatges que estiguin justament en un municipi que tingui una demanda acreditada, una demanda acreditada que nosaltres hem posat a la llum pública i que vaig presentar fa poques setmanes, i que dinàmicament s'ha de poder anar revisant, en base a la feina que hem fet amb el col·legi de registradors de la propietat.

A partir d'aquí, un règim de bonificacions; les que siguin necessàries les que pactem vostès i el Govern. Per què? Perquè per nosaltres aquesta mesura tributària, aquesta mesura impositiva no ha de tenir cap ànim recaptatori; ha de tenir un ànim d'estímul, d'estímul, de garantia, en definitiva, que l'habitatge compleix la seva funció social. I em sembla que amb això coincidirem, eh?, amb les posicions més avançades de la cambra: l'habitatge ha de ser vist sempre des de la perspectiva de la seva funció social.

Per tant, el nostre propòsit és...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...estimular el mercat de lloguer, no gravar ni tenir vocació recaptatòria.

Bé, si li sembla, ho deixo així, aquí, per escoltar la seva rèplica, i reprendrem tot seguit el detall de les mesures que estem prenent.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Presidenta... Conseller, l'he escoltat amb molta atenció. Jo estic d'acord amb vostè, amb el concepte de seguretat jurídica, no? Tant de bo en altres decisions que el seu Govern ha adoptat, i que avui en aquest Ple també tindrem temps de parlar-ne, doncs, hi hagués hagut aquesta seguretat jurídica tan contundent que avui vostè ens parlava –estic parlant, evidentment, d'Aigües Ter Llobregat.

Respecte a la propietat? Absolut, des del nostre punt de vista. La modificació de la Llei al dret a l'habitatge que hem proposat, malgrat que proposa l'expropiació temporal dels habitatges que estan en risc de desnonament o d'aquelles famílies que tenen unes determinades circumstàncies, respecta el dret a la propietat d'aquelles entitats que en són propietàries, no? Però aquest no és el tema.

Vostè ens deia: «Les polítiques que hem fet fins ara no solucionen el problema.» Això és evident. Com tampoc ho solucionen els powerpoints que a vegades ens presenta la Secretaria General de l'Habitatge quan explica les polítiques que està fent, tampoc soluciona el problema.

Vostè ens ha explicat molt ràpidament el Pla pel dret a l'habitatge, que ja el va presentar el seu antecessor en el càrrec, no?, i que tothom ho va valorar com un conjunt de vaguetats. Ara li han canviat els subtítols, però no ha guanyat des del nostre punt de vista en rigor. Per què? Perquè d'aquest pla no en coneixem la diagnosi prèvia, no sabem en quines xifres es basa, no ens donen les dades. Esperem que amb la sol·licitud de compareixença que hem fet per parlar d'aquest tema això es vagi concretant, no? No sabem de quina població desnonada o en risc de desnonament estem parlant. Només sabem que volen atendre alguns milers de famílies, però no sabem si són totes les que ho necessiten. Si atenem també –i jo crec que hem d'atendre– tots els estudis que hi han al damunt de la taula i agafem, ho torno a repetir, el darrer informe que ha elaborat la Taula d'Entitats del Tercer Sector Social de Catalunya..., difereixen d'algunes de les propostes o de les diagnosi que vostè ens fan.

Nosaltres creiem que el Govern hauria de constituir de forma immediata una comissió de sobreendeutament que comenci a atendre la situació de les persones desnonades a Catalunya, en línia del que ja va proposar

la Resolució 722 d'aquest Parlament, que va ser aprovada per una àmplia majoria d'aquesta cambra, no? Dotar-se d'un instrument interdepartamental, transversal, és feina del Govern, i no cal esperar més aprovació legislativa.

El que sí que sabem és que el Govern de Convergència i Unió porta més de dos anys sense cap convocatòria nova de nous ajuts de lloguer, també més de dos anys sense cap convocatòria d'ajuts a la rehabilitació. Li ho torno a repetir, ens expliquen un pla però que no contempla partides econòmiques específiques, tot i que les aproximacions de despesa que hem escoltat diuen que aportaran, posaran al damunt de la taula recursos per valor d'uns 200 milions en quatre anys, que nosaltres considerem que són pocs per afrontar una política d'habitatge seriosa; no hi ha cap anunci fins avui de cap convocatòria d'ajuts de lloguer, i això creiem que no serà..., la seva política no serà creïble fins que no es faci.

Pel que fa a les prestacions per als usuaris del parc públic d'habitatge, quines són les xifres de l'autèntica demanda? Jo no em crec, com diuen vostès, que només hi ha una demanda de 1.600 famílies. Nosaltres pensem que és impossible fer una política seriosa partint d'aquestes xifres.

En matèria de prestacions urgents volen passar de 2.082 famílies ateses a 4.000. En base a quina diagnosi? O és que quan s'acabin els diners deixaran de donar la prestació? O sigui, tot plegat, amb una certa inconsistència i insuficient.

L'any 2012, és cert, es van ajudar 17.993 famílies al pagament del lloguer. Cap ajut, per això, conseller, va ser nou; totes les famílies ajudades eren les que es van presentar a la convocatòria del darrer Govern de la Generalitat, el Govern del president Montilla. De fet, són pagaments plurianuals; ajuts concedits, ho torno a repetir, l'any 2010, i Convergència, el Govern de Convergència no ha pressupostat cap nou ajut.

Pel que fa als habitatges en mans de les entitats financeres, l'ambigüitat també és total, no? Què vol dir, conseller, quan ens explica que vol focalitzar la negociació amb Madrid per aquests habitatges que estan ara al Sareb? Tampoc aporten cap xifra. No sabem de quines dades estan parlant.

Escolti, nosaltres...

La presidenta

Senyor diputat...

Jordi Terrades i Santacreu

I acabo, presidenta.

La presidenta

Molt bé.

Jordi Terrades i Santacreu

D'acord a estimular fiscalment la sortida de més habitatges de lloguer al mercat; d'acord amb el gravamen

fiscal d'habitatges buits de persones jurídiques. Però, al final, si ho limitem a setanta municipis, el que farem serà donar sortides en algun lloc, en altres no, i estarem creant, des del nostre punt de vista –acabo, presidenta–, doncs, una dualitat a l'hora d'accedir al mercat de lloguer per part d'uns ciutadans o d'uns altres, en funció de la ciutat o el municipi en què resideixin.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, honorable presidenta. Il·lustre diputat, bé, algunes acotacions a algunes afirmacions que vostè ha fet i que crec sincerament que no són prou correctes.

Jo li deia en primer lloc que celebrava el seu to, el fons de les seves aportacions, i apellava a un cert pragmatisme, un cert realisme, eh? Ara li qüestionaré algunes de les iniciatives que vostès posen sobre la taula perquè crec que no serien efectives –crec honestament que no serien efectives. Però jo li he de fer alguna altra acotació, que és de tipus estrictament pressupostari: tot allò que posem sobre la taula ho hem de poder fer. Perquè, és clar, quan vostès ho avaluen, diuen: «Home, és que vostès es retiren del suport a les polítiques de rehabilitació» –en bona part, finançades pel Govern de l'Estat, que ha anat desapareixent. Però és que a més a més diu: «Home, és que nosaltres vam fer una gran feina amb la Llei de barris.» Sí, sí; pendent de pagar en bona mesura, i que ens ha portat al col·lapse, perquè aquest conseller en aquests moments té pendents de pagament més de 112 milions d'euros. No, diu: «Oh, és clar; oh, és clar.»

Per tant, home, anem a dissenyar junts noves polítiques, conscients, admetent-li la major: que hem de fer més i millor, que no estem fent prou, perquè hi ha milers de famílies que ho estan passant molt malament. I l'Administració hem de donar noves i millors respostes, però des d'un criteri, eh?, en principi, de realisme, de ser conscients que els recursos són limitats i que tot allò que pressupostem al final ha de tenir la concreció pressupostària oportuna, perquè, si no, en definitiva, portem les nostres finances al col·lapse.

Quan el Govern de la Generalitat actual va entrar fa dos anys i hi va haver el canvi de govern i de color polític, les ajudes d'urgència estaven totes per pagar. Jo no dubto de la seva sensibilitat social, però estaven en bona mesura pendents de pagar. Ajudes d'urgència, a persones amb noms i cognoms, que confiaven en el seu Govern. Que és que hi havia una mala intenció ideològica aquí? No; senzillament vostès planificaven i dissenyaven unes polítiques que no tenien suport pressupostari. Molt bé, està bé. Carregats de bones intencions, hem arribat al col·lapse.

Per què no som partidaris d'expropiar? Diguem-ho clar, perquè vostè hi ha passat de puntetes, però vostès posaran sobre la taula una mesura que en definitiva

afavoreix i ens insta a dur a terme processos d'expropiació d'habitatges que considerem buits, eh? Entenc que aquesta és la proposta, anirà per aquí, en la línia del que han plantejat a Andalusia o del que s'ha plantejat a Canàries. Nosaltres no en som partidaris.

En primer lloc, perquè dubtem de la seva efectivitat. Ja es veurà; ja es veurà com es concreten aquestes mesures a Andalusia, com es concreten a Canàries. Però l'experiència ens demostra que quan van fer els primers assajos com a govern tripartit amb relació a l'exportació de l'usdefruit, eh?, amb totes les acotacions, el resultat va ser zero, no per falta de compromís ni de determinació de fer-ho, sinó per la dificultat d'aconseguir-ho. Jo com a alcalde vaig provar en més d'una ocasió d'intentar gravar, eh?, l'IBI dels habitatges que en aquells moments estaven desocupats. No me'n vaig sortir mai, com molts ajuntaments de Catalunya no se'n van sortir mai.

Per tant, prenguem mesures que puguin ser avaluable també per la seva efectivitat, no només per com ens avaluen de cares a la galeria, eh? Perquè el que no farà aquest conseller ni aquest Govern és incorporar cinisme a aquesta discussió on tantes famílies ho estan passant malament, eh?, i prendre decisions que sabem que no tindran cap conseqüència pràctica però ens fan quedar molt bé, i en el marc de la internacional progressista, doncs, ens fan quedar especialment compromesos, però que tenen resultat zero –zero. M'agradarà veure què passa.

A més a més, ja hi he insistit, em preocupa aquesta mesura pel que pot suposar d'inseguretat jurídica per a la propietat, eh? I, per tant, aquí ens agradarà veure com vostès la concreten i la resolen, aquesta possible inseguretat.

Ens preocupa pel cost, un cost molt alt. M'agradarà veure com atenen pressupostàriament a Andalusia o com atenen pressupostàriament a Canàries les garanties..., que, al final, quan prenguin aquestes decisions, hi ha un recurs pressupostari que ho sustenta. M'agradarà veure-ho; que m'ho expliquin.

I, sense cap mena de dubte, també, crec que, en la mesura que aquestes mesures no es puguin prendre concertadament, amb diàleg, des del consens, són mesures que es dilataran en el temps i que, per tant, no resoldran problemes concrets.

Per totes aquestes raons, sincerament, no estic en condicions de dir que el Govern valori com a positiva l'aportació d'entrar en una dinàmica d'expropiació de pisos; sí, però, d'incidir fiscalment en aquell parc d'habitatges que considerem que és buit i que és a atendre.

En el terreny de les coses concretes, vostè ha parlat de la mesa d'emergències, eh? La mesa d'emergències es va constituir l'estiu passat. No sé si no compartim prou bé la informació o no ens apliquem prou bé. Però aquesta mesa es va constituir al juliol de l'any passat.

I, quant a la nova convocatòria d'ajuts de lloguer, en poques setmanes la traurem. Estiguin tranquils que en poques setmanes la traurem, amb el suport pressupostari que li donarà solvència.

Jo només acabaria amb una reflexió final –i acabo, senyora presidenta. Els canvis són lents i estem en un canvi de model. Hi ha tot un..., tot el que era la font de seguretat que donava l'accés a l'habitatge en règim de propietat s'acaba. I, per tant, entrarem en una dinàmica en què l'accés a l'habitatge es farà i s'ha de fer sobretot, com passa en bona part del conjunt d'Europa, en base al lloguer.

Aquests canvis, que tenen una component cultural, els hem d'estimular, els hem d'afavorir, però les transicions també s'han de fer amb reformes, eh?, no amb mesures contundents que ens donin inseguretat jurídica. Perquè, legítimament, moltes de les darreres promocions d'habitatges que es van fer es van fer, per una banda, confiant en un suport econòmic en forma de subvenció de l'Administració, que alguns estan temptats de retirar, segurament perquè no poden sostenir-ho. Fixin-s'hi, eh? Però en aquest canvi les decisions que es van prendre fa dos, fa tres, fa quatre anys, es van prendre confiant que hi haurien suports de l'Administració. Ara es pot plantejar...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...la seva revisió –un tema important.

I en tot cas, però, les mesures d'estímul que s'hagin de prendre els propers anys sí que les hem d'encaminar a garantir que l'accés al lloguer és una realitat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i un minut i es reprèn a les quatre. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seuen la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Interior, de Benestar Social i Família i d'Empresa i Ocupació.

La presidenta

Reiniciem la sessió amb el punt cinquè de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat del Projecte de Llei d'accessibilitat.

Projecte

de llei d'accessibilitat (debats de totalitat) (tram. 200-00002/10)

Té la paraula, per presentar la iniciativa en nom del Govern de la Generalitat, l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades i senyors diputats, voldria començar aquest debat a la totalitat del Projecte de Llei d'accessibilitat amb l'exposició dels dos grans objectius que es persegueixen.

El primer, reforçar la cohesió social mitjançant una societat més inclusiva, així com garantir la màxima autonomia, la no-discriminació i la igualtat d'oportunitats a les persones que presenten algun tipus de discapacitat, que en aquests moments aproximadament mig milió de catalans i de catalanes tenen reconeguda una discapacitat.

El nostre país va ser capdavanter a l'Estat espanyol en la regulació i la implementació de mesures d'accessibilitat, amb l'aprovació, l'any 84, ja fa gairebé trenta anys, del primer decret de supressió de barreres. I des de llavors han anat sorgint diverses disposicions normatives en aquesta matèria, normativa que ha suposat un avenç important.

Però amb el pas dels anys encara hi ha persones amb discapacitat física, sensorial o intel·lectual, així com persones grans o amb alguna altra discapacitat funcional, que viuen situacions de desigualtat d'oportunitats, de discriminació i de dificultats en la seva participació social i en l'exercici dels seus drets a causa de l'existència de barreres físiques, arquitectòniques o d'actituds.

La coexistència de tants textos normatius dificulta l'aplicació per part dels professionals. I és en aquest sentit que el projecte de llei vol simplificar, i crec que ho aconsegueix, tota la normativa existent en aquesta matèria. Desplega tota la diversitat de disposicions, unifica, coordina i estableix criteris d'aplicació, execució i control de la norma d'acord amb els principis de proporcionalitat i d'ajustos raonables.

Per garantir el compliment, l'efectivitat, l'aplicació correcta, d'aquesta legislació, el text també preveu un règim de sancions i d'infraccions, també preveu impulsar un pla de formació adreçat a tècnics i agents que intervenen en els àmbits relacionats amb l'accessibilitat i mesures de difusió a la societat en general.

Fa uns cinc o sis anys que els diferents col·lectius de persones amb discapacitat –física, sensorial, visual, auditiva, o mixta, intel·lectual o d'altres–, mitjançant les seves entitats o federacions que les representen, han manifestat reiteradament la petició d'un nou codi d'accessibilitat a Catalunya, ja que encara pateixen mancances i dificultats, com diem, en la seva participació social.

La vigent Llei d'accessibilitat, de l'any 91, fa vint-i-un anys que es va publicar, i el Decret 135/95, Codi d'accessibilitat i supressió de barreres, que la desplega, ja en té disset, disset anys.

Ambdues normes han estat molt importants, però cal reconèixer que no s'ha assolit ni el grau de compliment ni l'homogeneïtat desitjada a tot el territori del nostre país i que pel que fa a l'accessibilitat a la comunicació, als productes i als serveis, que després m'hi

referiré..., no estan desenvolupats en l'actual decret català. Per tant, existeix un buit en aquests aspectes.

Tampoc en aquests anys de vigència de la llei i del codi els plans preceptius dels municipis no s'han elaborat, segurament, ni en la quantitat ni qualitat esperada, i, per tant, la seva implementació a nivell global no ha estat prou satisfactòria d'acord amb la normativa i amb les expectatives posades.

Per tant, arribats aquí podem concloure que aquesta llei i el codi que la desplegarà són necessaris, que hi ha altres objectius concrets i palpables del projecte de llei. Com deia abans, simplificar en un únic text tota la normativa, sensibilitzar, formar, difondre. I tot això mitjançant un seguit de mesures concretes per afavorir la inclusió de les persones amb discapacitat en tots els àmbits del seu dia a dia.

L'aprovació del Projecte de llei d'accessibilitat que va fer el Govern fa algunes setmanes respon a la prioritat, crec que ho podem dir així, del conjunt de la societat catalana d'aconseguir un entorn més inclusiu. I, com abans mencionava, segons les darreres dades de què disposa el Departament de Benestar Social i Família, el juny de 2012 a Catalunya hi havia 476.468 persones amb una discapacitat reconeguda, xifra que supera el 6 per cent del total de la població. A banda, l'increment de l'esperança de vida per sobre dels vuitanta anys de mitjana ha comportat que Catalunya tingui més d'un 16 per cent de persones majors de seixanta-cinc anys i un 10 per cent de majors de setanta-cinc anys, i estudis nombrosos ens diuen que un 75 per cent de les discapacitats sorgeixen a la vida adulta i que la prevalença de les discapacitats augmentarà significativament a causa de l'envelliment poblacional.

Voldria mencionar, senyores diputades i senyors diputats, algunes de les principals novetats d'aquest projecte de llei. Estableix un catàleg de definicions i conceptes més complet, més actualitzat i d'acord amb la terminologia actual i emprada pel sector. Regula l'accessibilitat en els següents àmbits: l'urbanisme, l'edificació, el transport i la comunicació. Regula aquests, però també n'incorpora de nous, com l'accessibilitat als productes i als serveis. Respecte a l'accessibilitat a la comunicació, incorpora un reconeixement exprés de la utilització de la llengua oral amb els mitjans de suport a la comunicació per part de les persones amb una discapacitat auditiva. També introdueix el concepte i regulació del manteniment i gestió per a l'accessibilitat, i estableix procediments de revisió, detecció de problemes i actuació per tal que els serveis, els espais i les instal·lacions romanguin accessibles al llarg del temps. També pretén establir les bases per posar en pràctica els ajustos raonables a les actuacions de la transformació de l'entorn existent en un entorn accessible, amb criteris de proporcionalitat i sostenibilitat.

Cal assenyalar també, aquí no com a novetat, sinó com a aprofundiment, la regulació dels plans d'accessibilitat, que han d'elaborar les administracions públiques, el Govern de la Generalitat, però també els ens locals, amb l'objecte d'establir i planificar les actuacions necessàries perquè el territori, els edificis, els mitjans de transport, els productes, els serveis i la co-

municació assoleixin aquestes condicions de millora, de facilitat d'accés. Millora també la regulació de la targeta d'aparcament per a persones amb discapacitat i mobilitat reduïda. Modifica, complementa i regula amb més detall el règim sancionador i l'adapta a la normativa bàsica.

I dues, també, novetats. En la seva disposició final primera modifica, pretén modificar, la Llei de serveis socials, però en un tema molt concret i molt puntual, simplement per adaptar el vigent règim d'autorització dels serveis socials al doble règim d'autorització i comunicació prèvia, en aplicació d'una directiva europea, la 2006/123, relativa als serveis en el mercat interior.

També s'introdueix una disposició addicional segona, que és la modificació de la Llei 19/2009, de 26 de novembre, d'accés a l'entorn de les persones acompanyades de gossos d'assistència. Aquesta modificació que es proposa té per objecte únicament delimitar el concepte de transport d'ús públic per tal d'aclarir els efectes de l'accés dels gossos d'assistència a aquests transports. Dins d'aquest concepte està inclòs qualsevol tipus de transport col·lectiu o d'ús públic, especialment els serveis de taxi o similars.

El projecte de llei del qual avui comença, o començarà, si així ho consideren oportú, la seva tramitació parlamentària preveu l'àmbit de l'accessibilitat des d'una perspectiva més integral i sobretot de posada al dia. A diferència de la normativa actual, la vigent fins ara, que tenia una visió principalment centrada en la supressió de barreres arquitectòniques, s'incorporen, com ja s'ha dit, altres aspectes, com l'accessibilitat de productes i serveis o condicions perquè la comunicació, entesa en sentit ampli, sigui accessible per a persones amb discapacitats sensorials.

Cal tenir en compte que en els propers anys es preveu una activitat important en la rehabilitació, adequació, manteniment i incorporació de les noves tecnologies, tant a les llars com als espais públics, una oportunitat que cal aprofitar per incloure les condicions d'accessibilitat que acompanyin l'evolució i la transformació necessària de la nostra societat. I això ha d'esdevenir essencial, per exemple, per a les persones amb discapacitat visual i auditiva per dur a terme una vida normalitzada i poder relacionar-se, formar-se, treballar i gaudir de l'oci, el lleure i la cultura en totes les seves vessants.

He mencionat l'urbanisme. Doncs amb relació a l'urbanisme, les edificacions, els mitjans de transport i la resta d'elements de l'entorn, el projecte de llei estableix les condicions que han de complir les noves accions, però també posa l'èmfasi en la transformació de l'entorn existent per garantir la màxima autonomia personal. I és aquí on cobren de nou especial importància els plans d'accessibilitat dels municipis i de l'Administració de la Generalitat. I és que l'accessibilitat és una estratègia global que no només vivim i treballem..., i s'ha treballat llargament, com deia abans, al nostre país, a Catalunya, perquè tant el Parlament com les Corts espanyoles i les institucions europees han ratificat la Convenció de Nacions Unides

sobre els drets de les persones amb discapacitat. I en aquest sentit la Unió Europea va elaborar l'Estratègia europea sobre la discapacitat 2010-2020, amb l'objectiu que totes les persones amb algun tipus de discapacitat poguessin gaudir dels seus drets i beneficiar-se plenament de la seva participació en l'economia i en la societat. Per tant, la comunitat internacional ha reconegut expressament que en un entorn accessible i en absència de barreres les persones amb discapacitat milloren significativament les seves habilitats, la seva autonomia, no cal dir-ho, incrementen la seva participació social, l'autogestió de la vida diària, s'eviten situacions de marginació i es redueix la dependència de tercers.

Cal posar en relleu i vull exposar que s'ha seguit un procés participatiu, iniciat i treballat molt activament durant l'anterior legislatura per part del Departament de Benestar Social i Família i que ha comptat amb les aportacions de tot un conjunt d'entitats, i associacions, i federacions, a qui cal agrair molt sincerament la feina feta, la dedicació i les seves aportacions. No les menciono per por de deixar-me algú. Però en tot cas la millora del text i dels plantejaments inicials a partir del seu coneixement del dia a dia sobre el terreny..., i la sensibilitat que han mostrat ha estat cabdal, i estic convençuda que ho continuarà sent al llarg de la tramitació parlamentària. I posteriorment, també, perquè no és menys important que posteriorment s'haurà de treballar i desplegar la llei mitjançant el Codi d'accessibilitat.

Només unes consideracions finals per anar finalitzant aquesta exposició inicial abans de poder escoltar els diferents grups parlamentaris. La promoció de l'accessibilitat és fonamental en tots els àmbits de la societat, perquè incideix positivament i directament en la realització de les activitats de la vida diària, ja sigui en el propi habitatge, en els espais urbans, en el treball, en l'educació, a la cultura, a l'oci, als transports, productes i serveis. Per tant, un entorn accessible és condició imprescindible per incrementar l'autonomia de totes les persones, especialment les que presenten discapacitats o les persones grans, perquè millora la seva qualitat de vida, propicia la inclusió i la participació social, permet la igualtat d'oportunitats, l'exercici dels drets i la dignitat, la dignitat de totes les persones, independentment de la seva situació o capacitat.

Aquests objectius que he esmentat són bàsics per a l'estat del benestar i justifiquen que, d'acord amb els principis rectoris de les polítiques d'atenció a les persones, s'impulsin i s'hi vetlli des del Departament de Benestar Social i Família, des del conjunt del Govern, amb la participació i coresponsabilitat, per tant, de diferents departaments, tenint present tant les competències de les respectives administracions en cada àmbit com les necessitats, sobretot les necessitats dels ciutadans i ciutadanes.

Per tant, Catalunya, primer en compliment dels principis i acords establerts al nostre Estatut d'autonomia, i després d'acord amb la Convenció de Nacions Unides sobre els drets de les persones amb discapacitat, que abans mencionava, vol continuar sent, com ho ha estat, un referent en l'accessibilitat per a tothom, avançar

en la inclusió, la participació i la qualitat de vida de totes les persones i ser, continuar sent, però amb més força, amb més muscle, una societat avançada, autònoma, creativa i respectuosa i generadora d'activitat.

És per tot això que presentem aquest projecte de llei i que espero que amb el treball dels diferents grups parlamentaris, amb les seves aportacions i amb aquesta tramitació parlamentària, gaudirem, o podrem gaudir, d'una llei que respongui a totes aquestes necessitats i objectius, i un posterior codi que sigui realment el que posi els ets i uts i que pugui executar les previsions d'aquest projecte de llei.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyors i senyores diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, representants d'entitats avui presents en l'hemicicle, mirin, hi ha moles formes, molts d'indicadors, per avaluar el progrés d'un país. Hi ha qui pot utilitzar l'indicador dels quilòmetres de xarxa ferroviària o de xarxa de gran velocitat, hi ha qui pot utilitzar també el pes que tenen els diferents sectors productius, hi ha també qui pot utilitzar el nivell cultural de la seva població... Jo crec que n'hi ha un –al marge i sense desconsiderar aquests– de fonamental, almenys des de la nostra concepció republicana, i estic convençut que també altres des d'altres posicionaments compartiran, i és la capacitat per generar igualtat d'oportunitats a tots els seus ciutadans i ciutadanes.

Fa pocs dies, recordo que en una comissió, concretament a la Comissió de Benestar i Immigració, un diputat d'aquesta cambra comentava..., feia la reflexió: «Nosaltres és que no estem d'acord» –deia aquest diputat– «amb una societat igualitària.» El problema no és aquest –és evident que la societat és diversa, en tots els sentits–, el problema és que des dels serveis públics, des de l'Administració pública, siguem capaços de generar igualtat d'oportunitats a la nostra gent. Aquest és el gran actiu i aquest és el gran paper, segurament, que tenen les diferents administracions. I des de la perspectiva de les persones que tenen dificultats en l'àmbit de la mobilitat, en l'àmbit visual, en l'àmbit d'algun tipus de discapacitat mental o psíquica, és evident que aquest projecte de llei que avui sotmetem a votació, i que té com a mínim un punt de partença bastant ampli de consens –i la prova és que no hi han esmenes a la totalitat–, constitueix un bon instrument per garantir un avenç en aquest sentit.

Tenim uns antecedents, antecedents que, el nostre país –ho comentava la consellera–, van situar-lo des d'un punt de vista pioner. És a dir, el nostre país, Catalunya, va ser pioner en aquesta matèria. Però és evident que les circumstàncies i les condicions han canviat molt.

Ha canviat el pes de les noves tecnologies, que és un element substantiu, a nivell no només de barreres, sinó també de noves oportunitats per superar aquestes barreres —és paradoxal, però és així. Han canviat també les condicions i la capacitat, o la convicció que la discapacitat no només agafa un determinat àmbit, sinó que és molt més extens. I ha canviat també la nostra concepció de la societat: avui dia, qui parlaria d'algun tipus de discapacitat sense parlar de les barreres mentals? —és un aspecte fonamental, en el qual el nostre grup parlamentari vol anar-hi insistent.

Per tant, vàrem ser pioners, i el nostre país també ha estat pioner, i això es pot contemplar seguint o repassant els carrers i places de la nostra geografia. Hem estat pioners en determinats àmbits. Barcelona, per exemple, sense anar més lluny, és una de les poblacions que té el transport d'autobusos més adaptat de tot Europa, i això es comenta des d'altres poblacions. I també el nostre país té equipaments museístics que tenen, segurament, unes condicions d'adaptabilitat superiors a les que donen en altres països que moltes vegades els posem com a referents, com a grans referents. I això ha estat..., aquest progrés que s'ha produït al nostre país en aquest àmbit ha estat un mèrit de tots plegats: d'ens locals, del Govern de la Generalitat de diferents colors polítics, un mèrit també de les entitats... Algunes entitats han estat autèntics lobbys —en el bon sentit de la paraula— de pressió per aconseguir avançar en aquesta matèria. I, per tant, ho repeteixo, ha estat un esforç col·lectiu, que ens ha permès situar-nos des d'una perspectiva pionera. Però avui tenim un nou repte, com comentava la consellera, de situar-nos més enllà, amb uns objectius més ambiciosos.

Aquest projecte de llei té dos aspectes que jo crec que són remarcables. El primer és que és molt extens, a diferència del que teníem a hores d'ara: és un projecte de llei molt detallat, aspecte que nosaltres valorem de forma positiva, perquè permetrà que els ciutadans o ciutadanes l'endemà mateix de la seva aprovació tinguin la possibilitat de veure ja exercit els seus drets, i per tant és un aspecte positiu. I també és, en determinats aspectes, doncs, prou innovador. Per exemple, un aspecte que jo crec que val la pena subratllar, i que després m'hi referiré de forma més extensa, és el tema de definir el que és la discapacitat intel·lectual i mental com un àmbit també a entrar, a introduir. Probablement ens quedem curts —i aquí hi haurà una de les parts, segurament, de les esmenes del nostre grup parlamentari— a l'hora de fer-ho..., d'incloure-ho dintre de tot l'articulat; és a dir, està bé que definim aquest nou subjecte d'atenció, però a l'hora de preveure mecanismes d'intervenció probablement, al nostre entendre, ens quedem un xic curts.

Quins aspectes, a parer del nostre grup parlamentari, serien susceptibles de millora? Els en dic un, a nivell participatiu —que de fet també és objecte d'atenció en la ponència de la llei de transparència, i aniria més adreçat, segurament, no tant a la consellera, sinó a la presidenta de la cambra parlamentària. La proposta seria la següent: seria recomanable, al nostre entendre, que precisament en aquest àmbit utilitzéssim a nivell del Parlament de Catalunya un procés partici-

patiu modèlic, exemplar, per possibilitar que tots els col·lectius, no només aquells que han intervingut en el procés participatiu, sinó aquells que estan en el territori, o les persones a títol individual, puguin introduir millores en aquest projecte de llei. Estem pensant, per exemple, a establir algun *link* directe a través del portal web del Parlament de Catalunya que possibiliti que les persones, utilitzant també les xarxes socials, puguin, ho repeteixo, utilitzar un mecanisme participatiu modèlic. Entenem que seria bo i que seria un bon punt de partença, també, en aquest projecte de llei.

Quin altre aspecte entenem també que seria o que és important a nivell de millora? El tema de la necessitat d'incidir molt més en el que és la conscienciació i la preparació de la societat. L'altre dia ens trobàvem amb una entitat i ens ho comentaven: la primera revolució, la primera transformació que hem de fer és la transformació mental. El que hem de garantir és que la ciutadania, no només aquella que té un contacte directe amb les persones que poden ser subjectes directes d'aquest projecte de llei, el conjunt de la ciutadania, estigui «empoderada», es faci seu aquest projecte de llei i, en definitiva, estiguem preparats per a aquest canvi mental, que és indispensable per a qualsevol transformació que es pugui produir en la societat.

I això té diverses formes de concretar-ho. Una d'elles, per exemple, és la necessitat d'una formació —és un tema que hi incidirem a través d'alguna esmena—, d'una formació específica, reconeguda pel Govern de la Generalitat, a aquelles persones que puguin atendre directament les persones amb algun tipus de discapacitat, a través d'un reconeixement curricular, i també, per què no?, un distintiu per a aquells tipus d'equipaments o serveis que estiguin especialment preparats per atendre la diversitat. És a dir, voldríem, per exemple, encara que poguéssim plantejar-se des d'un punt de vista opcional, que un ciutadà o ciutadana sabés, quan està entrant en un restaurant, en un bar o en qualsevol altre tipus de servei, que en aquell espai les persones han estat formades, encara que sigui de forma mínima, elemental, per atendre la diversitat, i que tenen les condicions, ho repeteixo, no només a nivell de superació de les barreres físiques, sinó, sobretot, a nivell de la superació de les barreres mentals —com s'ha de tractar una persona que té algun tipus de discapacitat mental, com s'ha de tractar alguna persona que té alguna dificultat a nivell de comunicació—; en definitiva, ho repeteixo, que puguem saber que aquell establiment pot tractar de forma adequada.

Altres àmbits en els quals creiem que hi ha camí a recórrer: el tema de l'accés a la cultura. L'altre dia l'escriptora Maria Mercè Roca comentava que la cultura és la quarta pota del benestar: realment, és una metàfora molt i molt adequada. Doncs si és la quarta pota del benestar, és adequat que fem un esforç important per adaptar-lo a les persones que tenen algun tipus de dificultat per accedir a aquest servei bàsic. En la mesura que és un servei bàsic, ho repeteixo, hem de fer esforços considerables. Hi han determinades administracions —sense anar més lluny, per exemple, la Diputació de Barcelona, la Fundació Miró, l'edifici de la Pedrera— que tenen experiències prou innovadores,

que el que hem de procurar és que es puguin ampliar a altres àmbits.

Un àmbit en el qual també hi ha recorregut a fer, al nostre entendre, és l'àmbit del consum. Tant a nivell de productes farmacèutics –segurament que és la part més urgent– com fins i tot, també, en aquells serveis, diguem-ne, d'interès directe, o la informació que sigui d'interès directe en determinats productes. Per què no, per exemple, que la persona no necessiti un intèrpret –la persona que té algun tipus de disminució visual– per conèixer la data de caducitat d'un determinat producte, per conèixer si aquell producte té gluten o no té gluten? En definitiva, que puguem ajudar a l'autonomia, a la plena independència personal de la persona, sense necessitat, ho repeteixo, d'haver de recórrer a ajudes externes.

Un altre àmbit en el qual nosaltres creiem que cal incidir-hi: hi ha, al nostre entendre, un incís, si m'ho permeten, molt lleu en l'àmbit sanitari. En l'àmbit sanitari, tot i que apareix referenciat en algun article, entenem també que pot haver-hi molt de marge per desenvolupar-ho de forma adequada. De fet, hi ha alguna experiència pionera que permet que el personal sanitari estigui especialment preparat per atendre aquest tipus de diversitat, que pugui tenir la formació necessària per poder-lo atendre, en definitiva, per poder-hi incidir.

I un últim aspecte que creiem també que és susceptible de millora és el tema de procurar..., ja sé que no queda reflectit, o que no queda prou desenvolupat en aquest àmbit, però com a mínim sí que voldríem una certa garantia que en aquest Consell de Promoció de l'Accessibilitat hi hagués no només la representació de les grans entitats, sinó aquelles petites entitats que treballen en el territori, aquelles, diguem-ne, que tenen un accés directe al que són les problemàtiques.

Vaig acabant. Jo crec que es tracta, per fer una valoració global, d'un bon projecte de llei, una bona eina per millorar la societat –amb diferents millores: segurament que altres grups parlamentaris n'aportaran altres–, un bon instrument per aconseguir un objectiu que nosaltres segurament que el compartim amb altres grups parlamentaris de la cambra: aconseguir aquesta igualtat d'oportunitats. I en tot cas, ho repeteixo, el que volem és que sigui un instrument útil perquè les persones puguin desenvolupar el seu projecte de vida amb plena llibertat, amb plena igualtat i, en definitiva, amb tot el potencial que tots i totes tenen.

Moltes gràcies, molt honorable consellera, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Bona tarda, senyores i senyors diputats, senyora presidenta, senyora consellera. Saludo també les persones

del públic que ens acompanyen de diferents entitats de discapacitats.

La consellera ens ho recordava en la seva intervenció: el marc legal vigent és la Llei 20/1991, de promoció de l'accessibilitat i de supressió de barreres, que estava molt enfocada, permetin-m'ho dir senzillament, als discapacitats físics, a allò que significava barreres físiques, i potser menys pensada per a discapacitats de caràcter sensorial. Aquesta llei és desplegada pel Decret 135, de 1995, que també aprovava el Codi d'accessibilitat.

Hi ha hagut normes posteriors. En mencionaré dues: l'Estatut de Catalunya, del 2008, i de manera molt especial –m'hi referiré més amb posterioritat– la Convenció de les Nacions Unides, de l'any 2006, sobre els drets de les persones amb discapacitat, i la posterior declaració institucional també del Parlament de Catalunya, de l'any 2008, d'adhesió a l'esmentada convenció. És innegable, doncs, la necessitat d'actualitzar el marc legal i reglamentari per a la universalització d'aquest dret.

De tot el que he dit, doncs, se'n desprèn clarament la necessitat d'actualització i renovació del marc legal existent, no tan sols pel temps transcorregut, sinó especialment perquè dels anys 80 ençà s'ha produït un canvi de paradigma. Aquest canvi de paradigma té molt a veure amb la Convenció de l'ONU que mencionava fa uns instants, que va ser ratificada per l'Estat espanyol l'any 2008 i que per nosaltres marca un abans i un després respecte a l'enfocament de les polítiques per a les persones que tenen alguna discapacitat, superant la perspectiva assistencial per assumir la perspectiva de drets humans: les persones amb discapacitat són subjectes de drets. Cosa que ens pot semblar molt òbvia a nosaltres, però que fins a aquest any 2006 l'ONU –l'any 2008 l'Estat espanyol, i també aquest Parlament– no ho va assumir com a tal.

És, doncs, una oportunitat, veiem nosaltres, la tramitació d'aquesta llei. Una oportunitat no solament per als més del 6 per cent de catalans que tenen alguna discapacitat, sinó també per als prop del 20 per cent de catalans i catalanes que són gent gran, amb un progressiu increment de les dificultats de mobilitat. I a més cal tenir present que som una societat amb un alt índex d'envelliment i, per tant, cada vegada tindrem més persones grans que viuen molts més anys i, per tant, que incrementen les seves dificultats de mobilitat.

Així, doncs, per a què ens ha de servir aquesta llei –és la pregunta que crec que ens hem de fer tots avui aquí des d'aquesta tribuna–, què volem aconseguir amb aquesta llei? Doncs, una oportunitat, com deia, per aconseguir que qualsevol persona, amb o sense discapacitat, pugui desenvolupar-se pel seu entorn més proper, accedir a béns i a serveis de la seva comunitat. Perquè estem convençuts que els entorns sostenibles, inclusivament i accessibles contribueixen a millorar les condicions de vida, no només dels discapacitats, sinó també de les persones grans i, en definitiva, de tots els catalans i catalanes.

El nostre grup pensa que hem de ser ambiciosos, amb aquesta llei, senyora consellera, ambiciosos. Perquè el repte, per nosaltres, és l'accessibilitat universal, entesa en el seu sentit ampli, que és allò que garanteix de veritat la inclusió, la normalització i la plena ciutadania per a les persones amb discapacitat. Seguint els principis de la Convenció de l'ONU, l'accessibilitat universal forma part de l'exercici normal dels drets humans fonamentals, com la lliure circulació, la llibertat de comunicació, la llibertat d'expressió... Així doncs, l'accessibilitat és un dret de ciutadania, i l'absència d'accessibilitat s'ha de veure com una violació d'aquest dret. I, per tant, davant d'una situació de discriminació, és un dret, i el dret es garanteix mitjançant una llei com la que avui comença el seu camí en aquesta cambra.

Altrament, quina altra utilitat tindria aquesta llei? Aquesta pregunta que faig no és fútil. Pensin vostès que estem davant d'una llei que esmenta el reglament posterior prop de setanta vegades, al llarg del seu text, i que en quasi trenta qüestions fa referència al reglament que s'ha de desplegar *a posteriori*. Per tant, la llei, què ve a fer?, què vol ser? Una declaració de principis; una declaració de principis, per nosaltres, lligada amb aquest dret a l'accessibilitat. Perquè, com deia Maquiavelo, «la ley no debe tornar al pasado, sino prever el futuro». Per tant, estem pensant en una llei de futur. Perquè aquesta llei altra cosa no farà, perquè ho fia tot a un decret que el Govern té tres anys per aprovar, i després, fins i tot, vint anys per desenvolupar-se en alguns supòsits.

Així, doncs, com deia, és una llei de voluntat, de principis, de garantiment de drets. I no solament ho diu el nostre grup. Ho diu també la Subdirecció General de Planificació i Gestió Pressupostària del mateix departament quan diu que es pot concloure que de l'aprovació d'aquesta llei no se'n deriva de forma directa un increment de la despesa pública, atès que el redactat de la llei és general i estableix tot un seguit de voluntats i d'intencions, que hauran de concretar-se reglamentàriament.

Alhora, també fa referència als documents d'antecedents que acompanyen la llei. Aquesta llei –la vigent, l'actual, la del 1991– estableix que els plans d'accessibilitat s'havien d'elaborar en dos anys i revisar cada quatre anys, i tenien un temps màxim per realitzar-se de quinze anys. Sabem que això, el grau de compliment, diguem que és relatiu. Amb aquesta nova llei que tramitem, aquests terminis esmentats al paràgraf anterior –lleigeix el text del mateix departament– «s'amplien a tres, que estan referits a l'entrada en vigor del reglament que desenvolupa la llei.» O sigui que com a màxim tres anys. Així, la llei preveu que els plans siguin revisats per adequar-los a la nova llei en un nou termini de quatre anys, o sigui, tres més quatre són set..., per executar-los els municipis, que disposen d'un termini de deu, quinze i fins i tot vint anys, en funció del seu nombre d'habitants.

Per tant, és una llei de declaracions, de voluntats, perquè de concrecions pressupostàries, i d'execucions, i de fets, ni un.

A nosaltres, de veritat, senyora consellera, aquest tema ens preocupa, sobretot amb aquest decalatge temporal. Segurament en podrem anar parlant.

Altres preocupacions. Inseguretat jurídica. Els ho diu el CTESC al seu informe. Nosaltres hi coincidim. Cal major definició dels conceptes, alguns massa genèrics i massa indeterminats. «Accessible», «practicable». Si és accessible, és accessible. O no s'és accessible. I la definició tant d'«accessible» com de «practicable»..., totalment, crec jo, indeterminada. «Ajustos razonables». També la llei fa servir diferents vegades aquest concepte. Què s'entén per «ajustos razonables»? La interpretació, indubtablement, és subjectiva. «Proporcionalitat» respecte a la despesa i al fet de contribuir perquè determinat bé, servei o espai sigui accessible, segons la proporcionalitat entre el cost i el resultat. No creiem que aquest sigui tampoc un concepte que hagi de contemplar la llei.

Segona preocupació: credibilitat. Nosaltres creiem que les limitacions tècniques i econòmiques, especialment pel que fa referència a edificis, productes i serveis ja existents, faran difícil que es pugui dur a terme.

L'afectació d'aquesta llei. Aquesta llei afecta també molts altres àmbits sectorials, de competència d'altres departaments i d'altres administracions. Creiem que és necessària una congruència del text d'aquesta llei amb altres marcs legislatius que ha tramitat aquest Parlament. I caldria potser aprofundir en la modificació d'altres lleis, si escau.

Quarta qüestió: clarificar. A l'article 64 –infraccions lleus, greus, molt greus–, nosaltres creiem que podríem fer un esforç per simplificar. A vegades, llegint el text és difícil saber si una infracció és greu, lleu o molt greu.

Cinquena. També ens preocupa la disminució d'exigències, o determinades exigències, que hem vist al llarg dels diferents textos, des de l'inicial al que s'ha portat a aquesta cambra. Deixi-me'n dir tan sols dos exemples. Al primer text, al text del 8 del 5 del 2012, al seu article 26, es parlava del fet que «les condicions d'accessibilitat s'han de gaudir en igualtat de condicions». El text que ha arribat a aquesta cambra diu: «S'han d'assolir en les millors condicions possibles.» Hi ha hagut algunes rebaixes de plantejament. Segurament tindrem oportunitat de parlar-ne.

Vaig acabant. Sugeriments. Nosaltres creiem –presentarem una esmena en aquest sentit– que la recomanació que fa el CTESC..., que, a més de parlar de l'accessibilitat en l'àmbit de serveis, edificis, de mitjans de transport, de productes o de béns, també hauríem de parlar d'accessibilitat al lloc de treball. Creiem que és important.

I per acabar aquest apartat, senyora consellera, permeti'm que reflexioni i que li digui que, per començar, definir les persones que tenen com una discapacitat com a «persones que presenten deficiències», així es defineix a l'article 3.1, apartat c d'aquesta llei... No creiem que les persones que tenen discapacitat presentin deficiències, tal com diu aquesta llei.

L'últim aspecte –l'he esmentat anteriorment–, el tema econòmic. La memòria econòmica creiem que li resta una certa credibilitat, a aquesta llei. Com deia, l'informe pressupostari afirma que els continguts d'aquesta llei no comportaran cap tipus de despesa, que serà el decret, en tot cas, el que desenvoluparà les actuacions que s'han de dur a terme i, si escau, quantificarà les despeses. A nosaltres ens preocupa, aquest tema.

I acabo ja. Estem en un sector que avui ho té difícil. Sabem la situació del sector. Les entitats que treballen en discapacitat, les persones amb discapacitat, no cobren, es retallen serveis, es tanquen serveis, han perdut oportunitats, oportunitats per trobar feina al mercat de treball, oportunitats a l'escola amb les retallades de les vetlladores...

Senyora consellera, nosaltres creiem que aquesta llei pot significar una oportunitat de voluntats i de garantiment, sobretot, del dret a l'accessibilitat universal...

La presidenta

Senyora diputada...

Nuria Segú Ferré

...i no voldríem pas que fos una oportunitat perduda. I, si com deia Eugeni d'Ors, les lleis són normes, però també són armes, donem una arma als discapacitats perquè les seves oportunitats siguin més plenes en aquesta societat, que ha estat pensada per a persones que no tenen discapacitat, i ells tenen uns certs handicaps, que indubtablement amb aquesta llei..., crec que entre tots..., i el nostre grup demostra la seva voluntat de col·laborar perquè això sigui així.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera, vicepresidenta i també entitats que ens acompanyen avui, reapareixo en aquest Parlament per parlar d'un tema que ja vam deixar en l'anterior legislatura i que és un tema que ens interessa, que ens importa, i és un tema urgent, que és l'àmbit de la inserció, de la integració, de l'accessibilitat, de les persones amb discapacitat a casa nostra.

Aquesta llei és una oportunitat. Ho acaba de dir la diputada socialista. Però, també, aquesta llei pot ser un fre. I ara m'hi referiré. Aquest diputat ja fa molt temps, alguns dirien que massa temps, que és en aquest Parlament, i recorda perfectament com el 4 de febrer del 2004 la que era consellera de Benestar Social i Família i actual vicepresidenta primera del Parlament ens presentava els inicis dels treballs del Codi d'accessibilitat, per adaptar el Codi d'accessibilitat, uns inicis de treball que van començar al setembre de

2003, és a dir, amb l'anterior Govern de Convergència i Unió. Deu anys i sis consellers més tard, no ens presenten l'adaptació del Codi d'accessibilitat, sinó que el que ens presenten és una nova llei d'accessibilitat. Deu anys. Déu n'hi do.

Vostè deia, senyora consellera, que érem capdavanters. Devíem ser capdavanters el 2003. Avui no. Avui anem amb molt retard, deu anys de retard. I ara m'hi referiré. No només això. Dos consellers més tard, és a dir, la senyora Carme Capdevila, ens presentava..., i ens deia que el 2009 tindríem un nou codi d'accessibilitat. Dos mil nou, quatre anys de retard sobre el que ens van prometre.

I, després, el marc de la legislació que ha d'estar adaptada. I comentaven abans, vostè ho comentava, la convenció internacional i comentaven altres lleis. Però sap quin munt de convencions, de plans europeus, s'han aprovat des de l'any 91 i des de l'any 95 a Europa? Vuit, un total de vuit. És a dir, ja no som capdavanters. Anem amb molt de retard en l'àmbit de l'accessibilitat i de la integració de la discapacitat.

I en tenim un exemple, en tenim un exemple clar, de la nostra preocupació per aquest àmbit i per la inacció del Govern en els àmbits de política social. Podem veure, per exemple, la cartera de serveis socials, una cartera que havia d'estar renovada l'any 2011 i que encara esperem que es renovi de nou. Suposo que aquesta llei marc de protecció social, pel que vam sentir..., no sabem si havia d'anar a actualitzar la cartera de serveis socials, no sabem si presentarà una nova proposta de cartera. Perquè, actualment, les preocupacions, i dintre l'àmbit de l'accessibilitat també, i dintre de l'àmbit de la discapacitat, són quines són també les prestacions que garantirem en la propera cartera, en un marc de crisi econòmica com la que vivim.

Per tant, nosaltres tenim una gran preocupació. Perquè abans deia el portaveu d'Esquerra Republicana: «El dia següent de l'aprovació de la llei les persones podran demanar, podran exigir, els seus drets.» Fins que no aprovem el Codi d'accessibilitat, no. I això ens ho deia molt bé la senyora Segú. És que hem de llegir també els antecedents que ens proposen des dels diferents departaments quan ens diuen: «Escolti, aquesta és una llei de bones voluntats, aquesta llei no costa ni un duro.» No hi ha memòria econòmica. Fem el miracle dels pans i els peixos. Aquesta llei no té terminis, gairebé, i ara em referiré als terminis que posa la llei. No té terminis. Això, hem d'esperar que un decret ho reguli. Hem d'esperar tres anys més un decret que es va iniciar l'any 2003? Una de les propostes que nosaltres inclourem en aquesta llei serà reduir el termini de tres a un any, perquè ens sembla que és molt important que en el període d'un any, i després de deu anys, tinguem actualitzat el marc legislatiu.

Per cert, «ajustos raonables». Alguna portaveu deia que els ajustos raonables poden crear inseguretat jurídica. No, perquè estan contemplats en la Llei 51/2003 de l'Estat, vostè ho coneix molt bé, a l'article 7, i a la mateixa convenció internacional, el que són els ajustos raonables, i és quelcom que nosaltres considerem positiu, sempre que no limitin, senyora consellera...,

sempre que els ajustos raonables..., i vostè sap molt bé que el món de la discapacitat sempre ens ho diu: «Ajustos raonables, sí; però que no signifiquin una limitació dels drets que tenim.»

A nosaltres ens preocupa una altra cosa, senyora consellera. Nosaltres li oferirem tot el nostre suport per treure aquesta llei. No hi posarem barreres. Mai millor dit. No hi posarem barreres. Sempre dintre de la voluntat de diàleg que tingui el departament, i esperem que no només es consensui la llei amb Esquerra Republicana, que dintre d'aquest matrimoni de conveniència que tenen vostès acceptin també les nostres propostes. I després em referiré a algunes propostes concretes que nosaltres pensem que són importants per afavorir la llei.

Per nosaltres és un pas important. És cert. Actualitza, i podem parlar dels aspectes positius. Superar aquesta visió urbanística, no?, que hi havia a l'anterior llei, la llei del 91. És veritat, hi havia una visió excessivament urbanística. Avui en dia, el disseny universal, l'accessibilitat i la tecnologia, les barreres de la comunicació, sobretot, que són importants, són temes que ho superen. I sobretot posar un marc de sancions, que l'altra llei no el tenia, i que per tant la convertia pràcticament en impracticable, i, per tant, com deia algun altre portaveu, no es podia exigir el seu compliment. Són aspectes positius.

Però a nosaltres ens preocupa una altra cosa. És que està molt bé que nosaltres anem fent lleis. Està molt bé, i segurament després tots ens sentirem molt millor, tots podem dir que tindrem la legislació més important d'Europa i més innovadora d'Europa. El problema és: fem lleis; però les complim? Ah!, perquè de res serveix a una persona amb discapacitat que tingui el millor marc legislatiu si després no pot sortir quasi de casa, si després no té el transport adaptat, si després aquests drets que la mateixa llei li dona i li reconeix no s'han implementat amb polítiques concretes. La gran pregunta que ens hem de fer: superem la llei del 91, superem el Codi d'accessibilitat del 95; però hem aconseguit el Codi d'accessibilitat del 95?

Fa poc –ara veig els dos diputats nostres de Girona– veia *El Punt Avui* que deia: «El 85 per cent dels municipis de Girona no tenen pla d'accessibilitat.» Vuitanta-cinc per cent! A Girona hi viu gent. No sé si ho sap, senyora consellera. Només ens deia, abans, «la ciutat de Barcelona...» Sí, però a Girona hi viu molta gent. El 85 per cent. Per tant, el que hem de mirar és: farem una llei que la farem complir, sí o no? Aquest és el moll de l'os d'aquesta llei. Això és el que ens preocupa, a nosaltres. A nosaltres el que ens preocupa és: farem un codi d'accessibilitat; el tindrem, un codi d'accessibilitat, en els propers mesos, sí o no? O tindrem un altre cop deu anys, com hem tingut..., per renovar el Codi d'accessibilitat, i encara no el tenim renovat? Aquestes són les preguntes que ens hem de fer.

I deia la diputada socialista, i jo crec que amb molt bon encert, perquè els antecedents de la llei s'han de llegir sempre, que amb aquesta llei hi havia una preocupació, que és que els terminis que ja donaven en el decret d'accessibilitat anterior i en la llei anterior

els multipliquem. Perquè vostès saben molt bé que els plans d'adaptació i supressió de barreres arquitectòniques s'havien de fer en dos anys. És a dir, l'any 93. Vint anys de retard. Vostè sap molt bé que els plans, revisats cada cinc anys i normalitzats en tots els municipis, s'havien d'aconseguir l'any 2006. Set anys de retard. O que la xarxa del transport adaptat s'havia d'aconseguir per a l'any 2006, també, per a finals de 2006. I això recordeu que ens ho recordava a la comissió, i alguns diputats hi éreu, alguna federació. Set anys de retard.

Per tant, no complim, no hem complert, el Codi d'accessibilitat, i el que a nosaltres ens preocupa sobretot és que amb aquesta llei el que fem és ampliar els terminis; fins i tot ampliem els terminis, fixin-se, senyors diputats i senyores diputades, de la mateixa legislació estatal. Legislació estatal que dona, quan es va aprovar, l'any 2011 –l'actualització del marc, que es va aprovar el 2011– disset anys, ara hi posem, actualment, és a dir, dos anys més tard, vint anys per assolir allò que havíem d'haver assolit fa set anys.

És a dir, amb aquesta llei el que diem és: «Al marc legislatiu que teníem li posem vint-i-set anys més de retard per fer-ho.» Això és un avenç, o no és un avenç? Per tant, jo, el que demanarem nosaltres, el nostre grup, és, els terminis, revisar-los molt bé, i sobretot ser molt realistes en allò que hem de fer. I hem de ser molt realistes per una senzilla raó: perquè si els municipis no han fet l'accessibilitat, els plans d'accessibilitat quan hi havia bonança econòmica, és realista pensar que ho faran ara amb crisi econòmica? Vostè planteja a la llei algun fons per als municipis perquè els petits municipis es puguin adaptar? Perquè aquí vindrà també la diferència entre fer una llei real o no fer una llei real.

Per tant, nosaltres considerem, senyora consellera, que aquesta és una llei necessària, perquè actualitza el marc que necessita Catalunya, que actualitza Catalunya, després de totes les convencions, recomanacions de la Unió Europea, estratègies de la Unió Europea; després, també, de les modificacions a nivell estatal. Però pot ser una oportunitat perduda, senyora consellera, si no són realistes amb els terminis, si no són realistes amb el finançament. I, per tant, doncs, podrà ser un altre cop una oportunitat frustrada com ha estat la Lismi, el compliment de la Lismi –acabo, senyora presidenta–, com ha estat el compliment de la llei del 91, com ha estat el compliment del codi d'accessibilitat. I jo crec i li ben asseguro –i vostè parla, com jo, amb les entitats de la discapacitat– que l'últim que necessita ara són més frustracions, sobretot en l'època que vivim.

Gràcies, senyora consellera, senyores diputades, senyors diputats, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds – Esquerra Unida i alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, presidenta. Deixi'm també donar una cordial salutació a les entitats i persones convidades, i ara mateix i molt especialment al Rafa López, que ha tornar a parlar des de la tribuna amb la seva oratòria tan bona com sempre. Benvingut, Rafa, ben trobat.

Mirin, deixin-me començar amb unes dades i amb unes reflexions. Les dades, en part, les deia la consellera, el gairebé mig milió de persones a Catalunya, doncs, que tenen una discapacitat reconeguda. Una xifra que en tant per cent supera el 6 per cent del total de la població catalana. Per a moltes d'aquestes persones, òbviament, l'existència de barreres no els permet fer una vida amb autonomia, la qual cosa les deixa en una situació de desigualtat i de discriminació social ja històrica.

La reflexió. Deia la consellera: «És voluntat de la ciutadania que avancem en aquest sentit.» No ho dubto. Però jo vull fer una crida i donar les gràcies a la lluita que han fet les entitats socials i també persones individuals en la reivindicació de les persones amb diversitat funcional, que són les que ens han fet, en certa manera, avançar, eh? Perquè si tenim ja millores és per aquesta lluita, no perquè ho haguéssim incorporant en el nostre ADN. Tinc un record molt especial per una persona, que és la María José Vázquez, d'Ecom, doncs, que va ser una gran lluitadora i una gran activista. Per tant, hem anat a rebuï; els que no hem patit aquestes limitacions hem sigut com inconscients, en aquest sentit. Perquè si som aquí fent una llei en aquest sentit vol dir que l'equitat i el sentit comú que haurien d'existir *per se*, des de la nostra democràcia, no han existit.

Si discutim sobre accessibilitat, sobre codis, sobre com planejem les ciutats, com construïm els edificis, com dissenyem transports i comunicacions, és perquè encara no hem entès que tots tenim alguna discapacitat, que tots tenim una diversitat funcional. Si em permeten, tots funcionem, però de formes distintes, eh?, alguns amb unes capacitats, altres amb d'altres. I una cosa molt important: que tots estem en trànsit, des que naixement, de patir-ne alguna, de discapacitat. Per tant, això haurien de tenir-ho incorporat. I si hem avançat en aquest accés universal és fruit d'aquesta lluita de les entitats. Per tant, cal fer i cal començar a pensar les coses no des de la majoria dominant, perquè a voltes també, com deia, és inconscient aquesta majoria, perquè si una cosa no la pateixes no n'ets conscient i no li dones la importància i la necessitat que té.

Per això vull encadenar aquesta reflexió fent evident una mancança de la llei, si volem que l'accessibilitat sigui entesa com una qüestió global, i és l'educació. La llei no hauria de servir només per facilitar el dia a dia a la ciutadania de Catalunya amb diversitat funcional; la llei hauria d'incorporar d'alguna forma –i penso que ho podem debatre a la ponència– elements que facin, per exemple, que a les escoles es conegui el món de la diversitat funcional. I no parlo només dels professionals –que la llei ho contempla–, sinó que des de la petita infància aprenguem com, per

exemple, al món dels cecs, les dificultats que tenen o que es poden trobar. Perquè només mitjançant aquest coneixement construirem realment una ciutadania d'igual a igual i podrem construir un futur en comú, i podrem realment trencar les barreres, les que són físiques, però també les barreres que són mentals. Ens sembla també incomprendible que a hores d'ara, en aquesta Catalunya avançada que va ser pionera, únicament només incorporem una càtedra de disseny universal –crec que és a la UPC–, quan els estudis d'arquitectura tindran obligatòriament el coneixement del disseny universal i l'aplicació del disseny universal. I crec que hem de començar a anar per aquí.

Entrant en la llei que se'ns presenta. Al nostre grup ja entenem que aquestes mancances –després en diré d'altres– es poden superar a la ponència si hi ha voluntat, però entenem que la llei està molt consensuada, molt participada i ha comptat amb la col·laboració de les entitats i associacions del nostre país. Per tant, porta aquest valor darrere. I busca la forma de contribuir, de formar una societat més inclusiva que garanteixi aquesta autonomia i aquesta igualtat d'oportunitats per a gairebé aquest mig milió de catalanes. Compartim –i d'altres ho han dit– la voluntat d'unificar les normes ja existents, que era una cosa convenient per avançar, doncs, en aquesta societat de més accessibilitat. També s'actualitza no només amb la normativa que estava plantejada, que era molt relativa a obstacles físics, sinó que també s'incorpora el que ens permet el segle XXI, que és la tecnologia, la visualització de pàgines web, per exemple, etcètera, no?

La idea de superar, doncs, aquestes dificultats ens agrada i la veiem bé. I, en aquest sentit, el projecte entenem que simplifica fins i tot la normativa existent i desplega tot de disposicions, doncs, a la vegada que unifica, coordina i estableix aquests criteris d'aplicació, d'execució i de control de la norma. Com també trobem convenient i interessant que prevegi un règim de sancions i infraccions, perquè això vol dir que podem fer una cosa –que l'exigirem en la ponència–: potenciar la capacitat inspectora. Per tant, que s'inspeccioni i que s'exigeixi que es compleixi l'accessibilitat. Com també esmentava a la reflexió, és potent i important que tothom pugui, tècnics i agents, puguin tenir la formació adequada, tots aquells que intervenen en l'accessibilitat. I també les mesures de difusió a la societat en general, tot i que jo crec que hem d'anar trobant aquests elements per incorporar-ho, no només per difondre, sinó per incorporar-ho a les nostres vides.

L'oportunitat de les noves tecnologies, doncs, ens permet aquesta capacitat d'avançar també en les discapacitats sensorials, perquè també està prevista la comunicació, doncs, i els drets de les persones amb discapacitat auditiva, que es comuniquen tant en llengua oral com de signes, que això va ser –jo crec– una qüestió important. Llavors, es desenvolupa –ens explicava la consellera– més enllà de les barreres arquitectòniques, l'accessibilitat a determinats productes i serveis, que no obstant creiem també que es poden millorar a la concreció en la ponència –i després m'hi referiré. I, bé, pretén afavorir, en definitiva, tot allò

que el segle XXI, com deia, ens pot aportar. Les tecnologies –les TIC– han avançat tant per esdevenir essencials per a les persones amb discapacitat, sobretot visual i auditiva, i per dur a terme una vida normal, i poder relacionar-se, treballar i gaudir de l'oci. Són elements que els hem de potenciar. També el lleure i la cultura.

En relació amb l'urbanisme, les edificacions, els mitjans de transport i la resta d'elements de l'entorn, el projecte de llei estableix les condicions que han de complir les noves accions i posa èmfasi en la transformació de l'entorn existent per mantenir al màxim l'autonomia personal. També –i aquí és un aspecte important i jo crec que n'hauré de parlar molt, senyora consellera– els plans d'accessibilitat als municipis i el paper que ha de tenir la Generalitat, però també els diferents municipis, els ens locals.

En definitiva, consellera, hi ha una lletra que ens agrada, una música que ha estat escrita en una partitura col·lectiva, però li anunciem que, des del nostre grup, incorporarem esmenes parcials. Algunes –les hi avanço– són les de l'Associació Catalana per a la Integració dels Cecs i les de l'Associació de Discapacitats Visuals de Catalunya, per exemple, que incideixen en la necessitat de conèixer els col·lectius de persones amb discapacitat a abatre les barreres mentals que els afecten. I per això fan propostes de dissenys universal més ambiciosos i campanyes educatives i de formació que van dirigides a infants i joves –com jo li deia–, perquè d'ells, d'alguna manera, també depenen les nostres vides, aquest futur més igualitari. Cal regular de manera específica l'accés a la cultura, que és un dèficit històric, en aquest sentit, però no només l'accés als edificis, sinó també als continguts. Cal articular polítiques públiques en aquest sentit i una llei com aquesta, que pretén ser moderna, no ho pot oblidar.

Un altre àmbit és el de l'etiquetatge; la necessitat d'incorporar dates de caducitat, identificació d'elements o productes peril·losos; informacions, en definitiva, essencials haurem de tenir-la prevista, i també, òbviament, productes farmacèutics i d'altres qüestions. Carnets, targetes, les identificacions per garantir aquesta autonomia personal han d'estar més concretes en la llei. Rebre l'atenció personalitzada en grans edificis, establiments comercials –que això no queda gens clar– i, òbviament, parlar, com ja li dèiem, molt amb els municipis, perquè ens sembla que el temps de desplegament és molt ampli, a la vegada ens sembla que no hi han disposicions econòmiques per ajudar aquests municipis. A la vegada entenem que la llei ha de contemplar l'especificitat del món rural i no referir-nos tant a Barcelona o grans ciutats, que malgrat moltes mancances, encara n'hi han més, i, per tant, la llei hauria de col·laborar a aquest imprescindible equilibri territorial també en això. I, per tant, els terminis de vint anys són molt amplis.

Exigirem també, consellera –i aquí acabaré–, que, com diu el Consell de Treball, Econòmic i Social, també millorem l'accés a l'ocupació. I això seria potser recuperant direccions generals d'igualtat i altres qüestions. I una cosa, consellera, no podem parlar d'accessibilitat quan vostès a l'òmnibus van eliminar –en l'òmnibus de

promoció econòmica– l'obligació de disposar d'ascensors a edificis plurifamiliars de nova construcció. Això ho vam combatre en aquell moment, i no es pot ser hipòcrita, ni estar a missa i repicant. Hem de fer que totes les altres lleis també acompanyin la Llei d'accessibilitat. I, evidentment, si busquem l'autonomia de les persones, si us plau, la Llei d'autonomia personal és un gran instrument, justament, per a l'autonomia de les persones. Vostès la van rebaixant, juntament, doncs, amb el Govern de Madrid, i ens sembla que la figura, per exemple, de l'assistent personal hauria de ser una figura a tenir en compte.

Per acabar, cal també, com li deia, fer que planifiquem un calendari de pressupost, com li deien altres grups, perquè, si no, això no té cap sentit, en un temps que no ens torni a endarrerir en l'aplicació dels decrets. I un prec: creiem que la riquesa associativa catalana en l'àmbit de la diversitat funcional ha de valorar-se com un actiu democràtic i incorporar-se en tots els òrgans que prevegin amb la finalitat de cobrir al màxim la participació. Perquè, com deia, si som aquí no és perquè tots tinguem incorporada la igualtat d'oportunitats, sinó perquè hi ha hagut entitats, associacions i persones que hi han lluitat dia a dia i que han treballat dia a dia per arribar fins aquí.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'illustre senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, *consellera Munté*, en primer lugar, lo primero que creo que procede es felicitarle porque por fin, tras más de un año de espera desde su anuncio oficial por parte del Gobierno, tenemos ya en esta cámara el proyecto de ley de accesibilidad, que más allá del detalle de muchas de las cuestiones que se han comentado aquí por otros grupos parlamentarios, en las que entraremos con profundidad en el trámite en comisión, nos merece, en general, una valoración positiva. Estamos de acuerdo con muchas de las cuestiones que han comentado tanto el señor Luna como la señora Segú con relación a algunas deficiencias del proyecto, pero entendemos que en el trámite parlamentario que se llevará en comisión podremos entre todos mejorarlo.

Y digo que nos merece, en primer lugar, esta valoración positiva porque, aunque, en efecto, Cataluña fue pionera en la regulación o en la promulgación de normativas sobre la accesibilidad, la actual ley, como ya se ha dicho aquí, data de 1991 y se encontraba ya, a estas alturas, completamente desfasada en muchos de sus aspectos, habiendo sido superada por el propio Código técnico de la edificación en cuanto a barreras arquitectónicas, o por la Ley estatal de igualdad de oportunidades, no discriminación y accesibilidad universal de las personas con discapacidad.

Para mi grupo parlamentario, el centro de la política y de la sociedad ha de ser el ciudadano. Y en la medida

que las personas con alguna diversidad funcional, ya sea física, sensorial o intelectual, encuentran todavía hoy bastantes dificultades para desarrollar su vida con total normalidad, la eliminación de tales dificultades contribuye a que puedan ejercer esa ciudadanía en todos los ámbitos, y no solo en el estrictamente político, sino también en el social, en el relacional, en el cultural, deportivo, etcétera.

Este grupo de ciudadanos a los que va dirigida esta ley reclaman justamente el derecho de tener un mayor protagonismo en todos los ámbitos de la vida para ser valorados solo por sus capacidades y no por sus discapacidades, y para ejercer sus derechos y deberes en igualdad de condiciones con el resto de la ciudadanía. Además, este colectivo está poco a poco más presente cada día en nuestra sociedad, participan más y en más actividades, se hacen más activos, y todo ello sin duda influye también positivamente, no lo podemos olvidar, en la actividad económica.

Hoy en día, aún vemos como, debido a barreras de relativamente fácil eliminación, muchas personas con discapacidad no pueden hacer algo tan simple como elegir el lugar donde quieren vivir. Y además, eso sucede dentro de la legalidad. Así, por ejemplo, en ámbitos como el de las barreras arquitectónicas, que es el que más se ha regulado hasta ahora, sucede aún que todavía se construyen edificios en cuyos portales existen barreras, y esto es perfectamente legal hoy en día.

Estas razones son las más importantes por las que de inicio valoramos positivamente el proyecto de ley que nos presenta el Gobierno. También consideramos positiva la iniciativa por lo que tiene de refundición en un solo texto de la diversa normativa que existía dispersa al respecto en multitud de normas y que de esta manera se unifica en una norma que, de modo transversal, afecta a los diferentes ámbitos de aplicación de las medidas recogidas en la misma.

Vemos también favorable la distinción que se hace de las diferentes discapacidades, en la medida en que se distinguen grupos de discapacidad física, sensorial, intelectual y mental, así como que se dedica una atención específica al colectivo denominado «de personas de movilidad reducida», que, más allá de lo que comúnmente solemos entender por persona discapacitada, engloba también a las personas de la tercera edad que tienen algún problema específico de movilidad, siendo este colectivo, como ya se ha dicho aquí, estadísticamente cada vez más numeroso por razones obvias.

Era necesaria una regulación más exhaustiva de las discapacidades que quizás siendo menos visibles no habían tenido tanta atención en la normativa anterior. Me refiero, claro está, a las discapacidades de tipo sensorial, intelectual e incluso mental, a las cuales no se les había prestado hasta ahora la suficiente atención, lo cual al menos intenta hacer esta norma. Ya, como digo, intentaremos perfilar mediante las enmiendas que podamos aportar todos los grupos cómo se les presta esta atención y qué soluciones se encuentran para este tipo de discapacidades que no habían sido hasta ahora atendidas, pero nos parece positivo que se tengan en cuenta de una manera tan específica.

Otro aspecto positivo que creo que hasta ahora no ha sido mencionado pero que creo que merece una valoración muy favorable es que el proyecto de ley hace referencia al mantenimiento de la accesibilidad, lo cual antes no estaba regulado en la ley del año 91. Esto daba lugar a que en ocasiones formalmente se había cumplido con los requisitos, en este caso, normalmente arquitectónicos, de accesibilidad, pero después esta accesibilidad quedaba mermada o se iba perdiendo con el tiempo por cuanto las instalaciones no se revisaban ni se mantenían adecuadamente. En este proyecto, al menos, también digo que parece que se intenta regular este aspecto del mantenimiento, y esto nos parece bien.

Hay un avance en, también, la regulación específica de la forma en la que la adaptación de los edificios de uso privado debe hacerse cuando una persona discapacitada solicita a la comunidad de propietarios una petición de adaptación. Esto había dado lugar a veces a problemas. Y parece que se regula el sistema en el que ha de hacerse, teniendo en cuenta los principios que se han nombrado aquí, también, de ajustes razonables y proporcionalidad.

Como ya he dicho en varias ocasiones, será en el trámite parlamentario en comisión en el que podremos entrar a discutir todo el detalle de los diferentes artículos extensos de esta norma y también los principios de ajustes razonables y proporcionalidad, que es cierto que algunos de ellos están en la ley estatal, pero que han de tenerse en cuenta en la medida en que esta ley, en efecto, también tiene afectación a sectores económicos que también legítimamente han de poder exponer su visión sobre esta problemática y en qué medida les afecta.

Como puntos más negativos, nosotros echamos en falta una regulación de la accesibilidad también pensada para el ámbito rural y natural, que entendemos que es el auténtico punto negro de la accesibilidad, y que impide a las personas con discapacidad disfrutar de este medio natural, al menos de acuerdo con sus capacidades y con las posibilidades de adaptación de este medio que puedan ponerse en práctica en el entorno rural y natural.

También se ha hablado aquí de que la ley en muchas ocasiones se queda en un brindis al sol por cuanto no establece ninguna obligatoriedad para la Administración de poner en práctica medidas, ni en plazos, ni en dotaciones presupuestarias. Una muestra de ello es el artículo 51, en cuanto condiciona acciones de promoción de la accesibilidad, y lo dice así expresamente, a la existencia de posibilidades presupuestarias. Hombre, *consellera*, esto no es decir nada, esto es decir que ahora mismo no se harían. Entonces, esto, creo que no, que no puede quedar así en la ley que salga de este Parlamento.

Otro aspecto que entendemos que no ha quedado bien resuelto a nuestro juicio es que en la regulación de la accesibilidad en el transporte público discrecional de viajeros no establece que todas las unidades hayan de ser accesibles, lo cual por una parte es negativo, evidentemente, para los propios discapacitados en este

caso, y por otro lado también puede ser discriminatorio en relación con otros sectores económicos a los que sí que se les exige una adaptación total de sus instalaciones y servicios.

Para acabar, y como conclusión, sí que me gustaría hacer mención a un aspecto positivo del proyecto, y es el concepto de diseño para todos que debe presidir, y en esto estoy de acuerdo, todas las actuaciones de cara a alcanzar una igualdad real de oportunidades, que creo que al fin y al cabo es el objetivo de esta ley que compartimos todos, y que sea consecuente con la diversidad de circunstancias personales de cada ciudadano.

La actuación bajo esta premisa promoverá el desarrollo de proyectos en el ámbito de los entornos, productos y servicios que tengan como objetivo atender a las necesidades de todas las personas sin exclusión. Estos proyectos, en los que se puede alentar también la participación de usuarios, expertos, empresas, organismos e instituciones, son una base sobre la que se generará conocimiento, información e innovación y, en definitiva, economía, también; una base para crear nuevas áreas de desarrollo y puestos de trabajo al poner en práctica las innovaciones o mejoras implementadas en cada caso.

Para concluir. El éxito de esta ley, que como digo valoramos de forma muy positiva, dependerá en gran medida del decreto que la desarrolle –esto lo han dicho todos– y de las medidas complementarias, como el Código de la accesibilidad, pero en general es una medida que va en la dirección correcta de lograr que todas las personas tengan las mismas oportunidades.

Gracias, presidenta, señoras y señores diputados.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda a tots i a totes. Procuraré ser breu per posicionar favorablement, òbviament, el grup de la Candidatura d'Unitat Popular - Alternativa d'Esquerreres, com ho han fet tots els grups, a acceptar el tràmit a comissió d'aquest projecte de llei presentat pel Govern.

Exposaré algunes raons i algunes reflexions que, en tot cas, en el tràmit podrem materialitzar en esmenes, o en debats que s'hi puguin tenir, per tal de sobretot fer que aquesta llei tingui alguna materialització possible en un breu termini de temps.

Hi ha una primera raó, que és que en aquesta democràcia liberal en què vivim –que, a vegades, cada vegada, sembla menys democràtica i menys liberal– hi havia unes bases, diguéssim, teòriques fonamentals per sustentar-la, que hi són, que és procurar la protecció de totes les minories i per tant garantir-ne, com s'ha dit abans, la igualtat d'oportunitats, com a mínim. I resulta que, el 6,6 per cent de la població, aquest mig milió *grosso modo* de persones amb diversitat funcional, continuen ara mateix, doncs, veient com alguns

dels seus drets fonamentals no són respectats, justament per aquesta manca de regulació i d'aplicació d'aquesta regulació en el tema de l'accessibilitat. No es tracta de donar-los preferència, ni es tracta d'avançar-los en re, sinó que estem parlant en tot moment de drets fonamentals que els han de permetre igualtat de drets en molts àmbits, com el social, el laboral, el personal o el mateix àmbit de la convivència cívica.

Una segona raó és perquè aquest col·lectiu, com tants d'altres fortament perjudicats al llarg de la història, ha hagut de menar una lluita èpica, diríem, i dura per sortir de la invisibilitat en què havien estat postergats durant molts anys. És una lluita que fa anys que porten les mateixes persones amb diversitat funcional, les seves famílies, el seu entorn, per deixar de considerar-se ells mateixos un destorb i començar a entendre i a fer entendre a la població que estem parlant d'iguals drets per a tothom, i que, per tant, a tots ens pot tocar, i que cal garantir-los per poder justament garantir aquella igualtat d'oportunitats. No és que –a vegades, s'argumenta– la societat cada vegada es fa més complexa i surten col·lectius amb demandes més diverses, sinó que cada vegada s'invisibilitza menys, per tant es lluita més per visibilitzar aquells col·lectius que durant molts anys havien estat volgutament amagats a l'interior de les llars o fora dels discursos públics.

La tercera raó és que –ja s'ha dit moltes vegades, i no m'allargaré en el tema– l'anterior llei ja té més de vint anys, i és que mentrestant s'ha avançat no només en normativa de rang superior, sinó que també s'ha avançat en tecnologia i en moltes altres característiques que fan necessari actualitzar el text i actualitzar-ne també el seu codi i els seus reglaments, que en facin materialitzable el seu contingut.

I, finalment, perquè a ningú se li escapa que continuem a hores d'ara amb la necessitat d'adaptar l'entorn físic de les nostres ciutats i dels nostres municipis, i l'entorn físic dels nostres centres de treball i de tants altres espais, a la diversitat funcional i que això és una necessitat evident, però, moltes vegades. I en l'espai públic, diguéssim, ja no només és evident per a les persones amb diversitat funcional, sinó que és evident per a les persones. Garantir la circulació per determinades voreres o garantir la mobilitat a peu o en bicicleta per determinats barris, ciutats, continua sent un repte ja per a les persones en general, i encara molt més impossible per a les persones amb diversitat funcional.

I una sèrie de reflexions volíem fer, també, ja un pèl crítiques, i que van més enllà del text concret de la llei, que en tot cas tindrem temps de debatre. Ja a vegades costa, en termes, diguéssim, generals, creure's la màxima de «tothom és igual davant la llei», no? Massa casos hi ha en què no tothom exactament és igual davant la llei: segons qui, ho és; segons qui, no. O, en tot cas, hi ha gent més igual que altra, davant de la llei.

Però el que sí que és segur que no és cert és que totes les lleis són iguals i, sobretot, són iguals en el seu grau de compliment, sobretot aquelles que tenen a veure amb la disponibilitat pressupostària i per tant resten sotmeses a la discrecionalitat política del Govern, que

les vol o no les vol aplicar, perquè òbviament la disponibilitat pressupostària és una cosa subjectiva en la seva prioritització de les partides.

I això ens preocupa enormement en una llei que pot tenir, podria tenir dos recorreguts. I aquí parlaríem de la capacitat i l'oportunitat d'obligar. És a dir, pot tenir el recorregut que suposi una inversió pública o un pla plurianual per poder acompanyar municipis, centres de treball, escoles o el que faci falta, acompanyats d'ajuts i inversions públiques, perquè es pugui dur a terme, doncs, en una sèrie d'etapes aquesta llei. O pot tenir més aviat una funció sancionadora i per tant perseguidora d'aquells centres de treball, d'aquelles escoles, aquells municipis, aquells..., qualsevol equipament o qualsevol realitat que no apliqui aquesta llei.

Això s'ha de pensar amb anterioritat i, en tot cas, com que entenc que la voluntat serà més aviat la primera, o entenem que la voluntat serà la primera, hi haurà evidentment, en temps de crisi, dificultats evidents per aplicar una llei no per això menys necessària ni menys urgent.

I es produeix, a més a més, la portada al ple d'aquesta llei, en un moment en què les retallades en els camps que afecten també les persones amb diversitat funcional és evident, no? I, per tant, promulguem o iniciem els tràmits per promulgar una llei que se suposa que ha de tornar a actualitzar els estàndards d'accessibilitat, i per tant ha de tornar a posar al *top ten* la Generalitat i les ciutats i els municipis de Catalunya en l'accessibilitat, però alhora fem una sèrie de retallades que empitjoren físicament i qualitativament la qualitat de vida d'aquestes persones amb diversitat funcional i, per tant, per molt que anunciem amb paraules una cosa, després materialment fem les coses en sentit contrari.

I, finalment, l'última reflexió –s'ha dit ja diverses vegades, no dic res de nou–: està molt bé el contingut, però òbviament ho fa tot al desenvolupament de reglaments, de codis, i a la disponibilitat pressupostària, ja ho he dit, i per tant estarem més pendents de quan, de quins terminis, de com i quan es desenvolupen aquests reglaments i s'aplica o es pot aplicar aquesta llei que no tant del contingut del projecte de llei, que en termes generals ens sembla correcte, necessari, urgent i, doncs..., que passi a tràmit perquè sigui discutit.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula a continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Anna Figueras.

Anna Figueras i Ibàñez

Bé, doncs, moltes gràcies, presidenta. Una salutació cordial, honorable consellera, vicepresidenta, tots aquells membres avui del departament que tenen a bé d'acompanyar-nos en aquest debat a la totalitat del Projecte de llei d'accessibilitat, tots aquells membres també de les entitats que avui també ens han volgut

acompanyar... I permetin-me, doncs, una prèvia, abans d'entrar en matèria, i és que em dirigeixi al diputat Rafa López, i estic segura que quan li dic aquestes paraules no parlo només en nom propi, sinó segurament per la majoria de diputats i diputades d'aquesta cambra: dir-li que és un plaer i un honor tornar, evidentment, a debatre amb vostè. Està vostè en plena forma! Diria jo que, a més a més, ve amb energies renovades. Però en tot cas sàpiga que és això, un gran plaer tornar a debatre amb vostè, i suposo, doncs, poder arribar, també, a acords –per què no?

Avui ens trobem amb tota probabilitat, doncs, davant..., diguem que iniciem el tràmit parlamentari de la futura Llei d'accessibilitat, no? I deuen haver vostès comprovat, diguem-ne, i notat, doncs, la idoneïtat d'aquest projecte de llei, i dic això perquè encara que hi han hagut matisos, algun retret i fins i tot, doncs, segurament, moltes aportacions, doncs, no hi ha hagut cap esmena a la totalitat, la qual cosa diguem-ne que denota, doncs, això, no?, una unanimitat en la naturalesa o en la idoneïtat en aquest projecte de llei. Així, doncs, consellera, deixi'm que la felicitï a vostè, tant a vostè com al seu equip, que en aquesta legislatura i en anteriors legislatures han treballat durament i eficaçment perquè avui això ja sigui una realitat, perquè aquest projecte avui l'estiguem debatent, aquesta no-esmena a la totalitat, per dir-ho d'alguna manera, però que en tot cas deixin-me felicitar-los per això.

De fet –i abans ja ha sortit, no?, el senyor López s'hi referia–, hi han hagut grups parlamentaris que darrerament, o no tan darrerament, s'hi anaven interessant –creiem que sobretot mitjançant preguntes escrites–, s'hi anaven interessant, i reclamaven decrets, o ordres, que actualitzessin aquest codi d'accessibilitat avui vigent, no? Però també volem fer palès, evidentment, doncs, que el Govern va entendre..., aquest govern, i el de la passada legislatura, va entendre en tot cas que s'havia d'anar més enllà i que s'havia de dotar d'un marc legal que fomentés i sostingués l'accessibilitat, no? En definitiva, vaja, que apostés –però des d'una llei, eh?, i per tant això ha d'anar més enllà–, que apostés per la igualtat dels drets i de les oportunitats, un cop més, de totes les persones.

I els dic «un cop més» perquè han sigut governs encapçalats per membres de Convergència i Unió els que han tingut la voluntat de legislar. Abans es feia referència, en alguna intervenció, a les intencions i els «no-fets»: mirin, els fets són que diferents governs, però de Convergència i Unió, són els que han tingut la voluntat de legislar sobre l'accessibilitat; d'altres no van fer-ho. I és veritat que a més a més hi havien motius potser per fer-ho, però d'altres no van fer-ho. I això són fets. Per tant, hi volia fer referència, no? Però també, a més a més, han sigut aquests governs, o en tot cas, doncs, el Govern de Convergència i Unió, els diferents governs encapçalats per Jordi Pujol, els que, sí, van ser pioners en la matèria, encara que hi hagi algú que en faci escarafalls, a hores d'ara, no?

Mirin, l'any 1984 –i a això s'hi ha fet referència– el Govern de Catalunya, el Govern de la Generalitat, fou el que va aprovar el primer decret en tot l'Estat en matèria d'accessibilitat. L'any 91, doncs, vàrem aprovar

una llei, en aquell moment, sobre barreres arquitectòniques, evidentment, i accessibilitat, en aquell moment. No fou la primera llei de l'Estat, però sí la segona. Déu n'hi do, doncs, si hem estat pioners, senyor López, aquí a Catalunya, en aquesta matèria. I l'any 95, doncs, aprovàvem el Codi d'accessibilitat, aquest codi d'accessibilitat que ens demanaven, en tot cas, fa uns quants anys, que renovéssim, eh?, o en tot cas que replantegéssim, i que avui el Govern ja ens planteja fer-ho, a més a més mitjançant una llei, la llei que avui ens ocupa.

I, per tant, el Govern, el que nosaltres hem denotat és que ens proposa, doncs, això, portar un ordre..., posar ordre al marc normatiu vigent, actualitzar-lo d'acord amb el que marquen l'Estatut d'autonomia i la Convenció de Nacions Unides sobre els drets de les persones amb discapacitat, que ja hi fèiem referència –i que, evidentment, no són noves d'aquesta ni de la passada legislatura: cenyint-nos-hi, doncs, altres governs ja haurien pogut portar aquests canvis normatius i aquesta adaptació que avui ens implica–, i evidentment, doncs, l'Estratègia europea 2010-2020 sobre la discapacitat.

Com ja s'ha esmentat, aquest projecte de llei que ens ocupa vol endreçar, diríem, eh?, el marc legal vigent, per tal de simplificar i facilitar la inclusió de les persones amb discapacitat, ja que en l'actualitat hi ha un ventall ampli, diríem, de decrets que despleguen la LIONDAU, i de diferents decrets a Catalunya. I, evidentment, la Llei de barreres actual i d'accessibilitat de Catalunya, en tot cas, doncs, requereix això: un cert ordre i una adaptació a la realitat, a la realitat actual d'aquest país.

Però d'aquest projecte de llei, a més a més, doncs, en volem denotar que va més enllà, i que el Govern, segurament, conscient que la normativa vigent no recull prou decididament l'accessibilitat –abans es deia, no?– en la comunicació, que la normativa vigent no ha pogut posar fi –per dir-ho d'alguna manera, perquè tampoc no ho recollia– a les barreres en la comunicació, o bé no ha pogut en tot cas incidir –perquè tampoc no ho recollia, doncs– en l'accessibilitat als productes i als serveis... Segurament, el fruit, diguem-ne, del pas del temps, i l'avenç i la millora en la tecnologia, impulsa que aquesta llei gaudeixi d'una millor accessibilitat de les persones i aposta decididament per la inclusió, la no-discriminació, la igualtat d'oportunitats de les persones amb discapacitat, ja sigui física, sensorial, intel·lectual, de persones amb diversitat funcional, o bé de les persones, com també s'ha dit anteriorment, que pel simple fet de fer-se grans tenen dificultats en el dia a dia.

I, per tant, nosaltres pensem que això és el que recull en tot cas i el que persegueix aquesta llei: l'accessibilitat de les persones en general, aquelles que tenen, evidentment, doncs, la mobilitat més reduïda. Creiem que el text que ens proposa el Govern aposta per un manteniment de l'accessibilitat –que, de fet, no deixa de replantejar l'accessibilitat sostenible en el temps–, millora i és ambiciós en una major sensibilització quant a l'accessibilitat, que entenem que és un dret que ens afecta a tots, que ens hauria d'interessar a

tots, i que, per tant, requereix una transversalitat tant sectorial com institucional a l'hora de ser tractada, no?

Donades, a més a més, les dades que ens feia saber l'honorable consellera, tant en discapacitat com en envelliment, valorem intensament que el text proposat també introdueixi aspectes com la proporcionalitat i l'ajust raonable. Proporcionalitat entesa –i ho dic perquè abans he vist interpretacions diverses– quant a la proporcionalitat de les persones que afecta, no a d'altres coses que m'ha semblat entendre.

I esmentar, doncs, la necessitat que suggereix la llei pel que fa al règim sancionador, en què també –i això volem remarcar-ho– s'abasta la discriminació per actituds, cosa que evidentment, doncs, abans..., perquè és veritat que el règim sancionador de l'actual llei diguem que quedava escàs.

I voldríem posar en valor la participació que ha impetrat en el procés d'elaboració del projecte de llei –altres ja ho han esmentat–, i ens costa que hi ha hagut moltes aportacions, tant per part de la societat civil com per part d'aquesta transversalitat departamental i institucional que requereix, no? Destacar la voluntat del Govern de continuar comptant amb la participació del sector: queda palesa en l'ampliació del Consell Assessor. Per tant, entenem que el Govern ens proposa un text que persegueix poder aprovar, doncs, una llei factible, practicable i sostenible quant a accessibilitat.

Mirin, jo acabaré com he començat i, apellant a aquesta unanimitat parlamentària vers –deixin-m'ho dir així– la naturalesa, o la idoneïtat, o la necessitat d'aquesta llei, esperem que aquesta unanimitat, en tot cas, i desitgem, vaja, sigui reflex i guia d'un treball àgil, fructífer i diligent de la ponència per tal que en breu ens puguem dotar, en aquest país, d'un nou marc legal que aposti per l'accessibilitat, és a dir, per la igualtat d'oportunitats de totes les persones.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, i atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, la iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

Interpel·lació

al Govern sobre la reforma del
Servei d'Ocupació de Catalunya
(tram. 300-00026/10)

Passem al punt setè de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya. Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Veinticuatro de febrero del año 2009: Ciudadans presenta en este Parlamento una propuesta de resolución para reformar el Servei d'Ocupació de Catalunya y adecuarlo a las necesida-

des del mercado de trabajo de Cataluña; otras fuerzas parlamentarias, entre ellas Convergència i Unió, que en ese momento estaba en la oposición, dan apoyo a esta propuesta porque consideraban que era necesario reformar el Servei d'Ocupació de Catalunya. Recordemos que estábamos a principios del año 2009, los primeros momentos de la crisis, y ya era un hecho que el Servei d'Ocupació de Catalunya no respondía a las necesidades del mercado de trabajo catalán y tenía que afrontar una reforma integral. Pues bien, más de cuatro años después, cuando en Cataluña hay casi 900.000 personas en paro, ninguno de los gobiernos –ni el último del *tripartit*, ni el anterior de Convergència i Unió, ni el actual– han afrontado una reforma integral del Servei d'Ocupació de Catalunya que a todas luces es necesaria.

El Servei d'Ocupació de Catalunya tiene una tasa de inserción laboral inferior al 5 por ciento. Muchas personas, la mayoría, prefieren buscar trabajo a través de portales privados de Internet antes que acudir a las oficinas del Servei d'Ocupació de Catalunya, y muchas de las empresas que necesitan a trabajadores prefieren también buscar a trabajadores a través de este tipo de portales. Esto no nos lo podemos permitir, en Cataluña; los ciudadanos de Cataluña se merecen un sistema público de empleo que sea útil, que sea eficaz, que sea ágil y que sea eficiente. Y además hay que recordar que Cataluña tiene las competencias en políticas activas de empleo: muchas regiones de Europa ya quisieran tener las competencias que nosotros tenemos para definir, por ejemplo, cuál puede ser el mejor sistema de intermediación laboral para nosotros, cuál puede ser el mejor sistema de formación profesional, cuáles son nuestros colectivos prioritarios que necesitan una mejor atención, cuáles son las metodologías de intervención, cuáles son las entidades que pueden colaborar con nosotros para fomentar el empleo en Cataluña, cómo controlamos su trabajo, etcétera. Tenemos mucho margen para definir cuál es el mejor sistema público de empleo en Cataluña.

Tanto que les gusta a ustedes hablar de una estructura de estado, el SOC puede ser una muy buena estructura de estado, porque sirve para mejorar la empleabilidad y la ocupabilidad de las personas que están en paro, y paliar el sufrimiento de muchas familias. Pero a ustedes esta estructura no les interesa; ustedes prefieren, pues, crear agencias tributarias paralelas, porque eso sí, los tributos sí que les interesan, más que mejorar la empleabilidad. Y ustedes en dos años y medio de gobierno lo único que han hecho al respecto es reducir la plantilla del Servei d'Ocupació de Catalunya, prescindir de profesionales sin dar información, sin dialogar y generando una incertidumbre respecto al servicio de empleo público en Cataluña que no nos podemos permitir.

De todas formas, hay que destacar que en un momento en el que la tasa de paro es más alta que nunca, en el que en Cataluña, repito, tenemos casi novecientas mil personas en el paro, no es muy lógico que se prescinda sin ton ni son de responsables y de profesionales en las oficinas del servicio de empleo público catalán sin afrontar una reforma integral del SOC, no es muy

lógico, pero ese es su estilo de gobernar, es: recortar sin reformar.

En el informe que ustedes han presentado de los primeros cien días de gobierno por supuesto en este tema pasan básicamente de puntillas. En otros temas sí que explican ustedes más, ¿no?, como preparar el camino para la independencia. Ahí han hecho ustedes todos los deberes, más de los necesarios. Pero en el tema del empleo básicamente lo único que dicen es que se impulsará, se impulsará la reforma del SOC y se intentará llegar a un consenso.

Y yo le pregunto, señor Puig, *senyor conseller*, consenso ¿para qué?, ¿con qué?, ¿para hacer qué? Porque, claro, ustedes, si están haciendo algo al respecto, lo están haciendo absolutamente de puertas para adentro; no están explicando nada ni a los profesionales del Servei d'Ocupació de Catalunya ni a las entidades colaboradoras ni al resto de fuerzas parlamentarias. No sabemos lo que ustedes quieren hacer con el Servei d'Ocupació de Catalunya, si es que quieren hacer algo; no lo sabemos.

Y los ciudadanos de Cataluña no nos merecemos que ustedes sigan mareando la perdiz. Esta es una reforma que se tiene que abordar –se tiene que abordar. Y ustedes tienen que dejarse de aventuras separatistas, de perder el tiempo en generar estructuras de estado y centrarse en lo que realmente preocupa a los ciudadanos que es el empleo. Y una herramienta muy importante para crear empleo en Cataluña es el Servei d'Ocupació de Catalunya.

En este Parlamento, a parte de la que presentó Ciutadans en el año 2009, se han presentado, votado y aprobado diferentes propuestas y mociones relativas a la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya; muchas, como digo, se han aprobado, pero en ninguna de ellas, en ninguna, hemos podido profundizar sobre cuáles son los aspectos que se tienen que modificar o reformar en el Servei d'Ocupació de Catalunya.

Y a mí me gustaría que ustedes, en la medida de lo posible, nos informarán a los integrantes de Ciutadans de cuáles son algunas de ellas. Por ejemplo, ¿qué van a hacer ustedes con las agencias de colocación? Algunas de ellas llevan más de un año acreditadas y no sabemos qué papel van a tener. ¿Van ustedes a subcontratar la intermediación laboral en Cataluña? ¿Van ustedes a modificar la estructura territorial de las oficinas de empleo? ¿Van ustedes a cambiar el sistema de información de las oficinas? ¿Van ustedes a simplificar los planes de empleo para evitar las duplicidades que usted mismo ha reconocido que existen?

En materia de formación y capacitación, ¿aprovecharán ustedes los recursos que tienen otras entidades como Ensenyament, como recursos de la formación profesional para el empleo? ¿Las entidades del tercer sector seguirán colaborando con el SOC? ¿Qué papel tendrán? ¿Cómo controlaremos la labor que hacen esas entidades? ¿Van a cambiar ustedes el sistema de evaluación del trabajo de estas entidades?

En definitiva, son muchas incógnitas, muchas incógnitas que no sabemos si se deben a que ustedes no nos

las quieren contar, o que simplemente no les interesa, o que ni siquiera saben lo que tienen que hacer con el Servei d'Ocupació de Catalunya.

Pero, yo les reitero, cuando ustedes necesitan expertos bien que los buscan. Para separar a Cataluña del resto de España ustedes han creado un *consell* de expertos, de personas, vamos, que les ayuden, porque eso sí que es una prioridad para su Gobierno, separar a Cataluña del resto de España.

Yo le pregunto, ¿a qué expertos van a recurrir ustedes para reformar, si es que quieren hacerlo, el Servei d'Ocupació de Catalunya? ¿Van a hablar con el resto de fuerzas parlamentarias? ¿Van a hablar con las entidades que colaboran con el SOC? ¿Ustedes van a seguir con la mente fija y con la mirada puesta en la independencia y van a dejar de lado el principal problema de los catalanes, que es el paro?

Me gustaría que ustedes nos resolvieran todas estas dudas y que hicieran el favor de centrarse en gobernar y no en marear la perdiz y perder el tiempo en aventuras separatistas. Porque, señor Puig, cada día que pasa, cada mes que pasa y cada año que pasa sin reformar el SOC estamos perdiendo oportunidades, oportunidades de que muchas de esas personas que están en el paro pierdan el tiempo sin reciclarse profesionalmente, sin mejorar su empleabilidad, su ocupabilidad, sin mejorar sus opciones de acceder a un puesto de trabajo.

Ustedes no se pueden permitir seguir dejando de lado las responsabilidades que ustedes tienen como gobierno. Y una de ellas, de las más importantes, es la de la reforma integral del Servei d'Ocupació de Catalunya, porque los ciudadanos de Cataluña se merecen un servicio público de empleo que sea útil, que sea ágil, que sea eficiente y que sea eficaz.

Y, por tanto, nos gustaría que, por favor, resolviera estas dudas, y que, si usted busca consenso, tal y como dicen en el informe de los cien días, nos informaran también de cómo piensan conseguirlo.

Ustedes hoy han dicho que quieren el derecho a decidir porque quieren gobernar más. Hoy lo decía el señor Mas-Colell. A nosotros nos surge la duda: ustedes lo que quieren es gobernar más ¿para qué?, ¿para tener más poder o para resolver los problemas a los ciudadanos? Porque si ustedes lo que quieren es gobernar más para resolver los problemas de los ciudadanos céntrense en resolver el principal problema de los ciudadanos de Cataluña, que es el paro. Por tanto, céntrense en lo que es importante, que, entre otras cosas, es reformar el Servei d'Ocupació de Catalunya.

Y, por tanto, le rogaría que en la medida de lo posible nos dijera alguna de estas cuestiones que le hemos planteado, nos diera un calendario aproximado de cuándo piensan ustedes afrontar estas medidas y cuál será el consenso –y cómo– al que ustedes quieren llegar.

Muchas gracias, señora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta; moltes gràcies, senyors i senyores diputats. Gràcies per la seva interpellació, senyora diputada, perquè, si m'escolta, segur que podrà conèixer les nostres intencions.

Dic això perquè jo diria que la perdíu, que l'ha anomenada diverses vegades vostè, deu estar molt i molt marejada –molt marejada–, perquè és que són vostès els qui maregen la perdíu. Sí, li ho he de dir sincerament, perquè vostès, parlin del que parlin, acaben marejant la perdíu i parlant del procés d'independència de Catalunya. (*Remor de veus.*) Vostès fan el revés del que prediquen. Si de veritat s'interessessin pels problemes reals dels ciutadans, si de veritat s'hi interessessin, en lloc de marejar la perdíu del projecte de transició nacional, que veig que els preocupa molt, es posarien al costat d'aquest projecte i d'aquest procés, pel que ara li explicaré.

Clar, i si es llegís bé l'article 170.1 apartat..., esperi's, que no vull..., apartat b... Clar, no?: «Ustedes lo pueden hacer todo y están mareando la perdiz..., perden el temps, i no governen.» No, estem governant. Però precisament el que volem és, per poder ser més efectius..., i amb això estic convençut que vostès estaran al nostre costat, segur, perquè encara no han entès que aquesta perdíu que el preocupa tant i tant i tant és un instrument per a allò que vostès prediquen, però no practiquen, d'intentar solucionar els problemes dels ciutadans de Catalunya. Sí, perquè per solucionar els problemes dels ciutadans de Catalunya necessitem, primer, poder polític, vol dir «capacitat de decisió», i diners.

Sap què diu l'article 170 de l'Estatut? Segur que el senyor Cañas, que és un, vaja, reconegut jurista, li ho dirà. Diu que correspon a la Generalitat de Catalunya la competència executiva. ¡Con la Iglesia hemos topado! Clar, la perdíu ja va molt marejada, després que vostès la maregen cada dia aquí amb les seves interpellacions, però aleshores és quan dius: «“Executiva” vol dir que podem executar el marc normatiu que l'Estat ens imposa o que l'Estat a vegades –a vegades– havia arribat a consensuar», cosa que no és el que està passant els darrers temps.

Sap quina ha estat la disminució del pressupost en polítiques actives que l'Estat l'any passat...? Ara l'ha congelat, tot i que també baixem un 2 per cent, però, bé, diguem que ho manté, no? L'any passat Catalunya va tenir un 57 per cent menys de recursos per fer polítiques actives dedicades a l'orientació i a la informació, a l'orientació i a la informació dels aturats i de les persones desocupades. Això són molts diners, que, ben utilitzats, permeten establir, doncs, un model jo diria que raonablement correcte d'atenció a les persones desocupades.

Suposo que coincidirà amb mi que amb el SOC no resoldrem els problemes, no, no resoldrem el problema

de manca de llocs de treball; amb el SOC el que farem serà mesures palliatives de formació, d'orientació i d'acompanyament. La creació de llocs de treball vindrà per la capacitat de la reactivació econòmica que espero que més d'hora que tard, doncs, arribi a Catalunya, i que en aquest entorn cada vegada més complex, malgrat tot, estic convençut que ens sortirem.

Però el que és evident és que amb aquesta disminució de recursos, amb la impossibilitat, fixin-se..., que seria més fàcil... I en això ens ajudaran, vostès; si de veritat els preocupen els aturats, estaran al nostre costat quan demanem el traspàs de les polítiques passives. Clar, volem gestionar les prestacions, perquè qualsevol país normal sap que les polítiques actives i les polítiques passives gestionades amb una visió integral i global tenen un resultat i una afectació molt més positiva i eficaç de cara a gestionar la desocupació i de cara a intentar impulsar mesures que de veritat incideixin en el mercat laboral.

Ara, té raó vostè, eh?; li haig de donar la raó en algunes coses. És veritat que de la reforma del SOC tots ens n'hem omplert la boca els darrers temps i no hem sigut prou eficaços. Conscient d'això i de l'escepticisme, no de la perdiu, sinó seu, i d'altres ciutadans, el primer que vàrem fer en aquesta nova legislatura, quan..., també en l'acord d'estabilitat que vàrem signar en aquest cas amb Esquerra Republicana, en la mesura número 16, ens vam comprometre a impulsar la nova llei d'ocupació de Catalunya i la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya.

Però és més, quan de les primeres decisions que pren el Departament d'Empresa i Ocupació, amb el meu modest lideratge, és una reestructuració parcial del departament, allà ja ens comprometem, en el Govern, i evidentment en un decret que surt al diari oficial, a impulsar i a presentar un projecte de decret de reestructuració en un termini de sis mesos. Per tant, vencerà el mes de juliol. Esperem. I ara li concretaré què és el que estem fent i què farem. Vostè em demanava calendari; anem per aquí.

Per tant, tenim ja un compromís formal, no una declaració d'intencions; un compromís amb data de caducitat. El 12 de març d'aquest any –per tant, fa escassament, si no m'equivoco, un mes i mig– ja hem aprovat un decret que implanta una primera reforma funcional de com ens organitzem a dins del SOC –obligat, en aquest cas, doncs, per alguns requeriments de la comissió europea que gestiona el Fons Social Europeu– i que dóna noves responsabilitats i atribucions a diferents equips del mateix servei, que al mateix temps també ens permet agilitar tramitacions i fer més eficaç la gestió i transparència, en aquest cas, de tots els processos de concurrència.

Però és que –i li agraeixo l'oportunitat– fa escassament dotze dies, només dotze dies, la direcció del SOC, amb el seu director, el senyor Aregio, ha presentat al consell de direcció –que, com vostè sap, està format per les organitzacions sindicals més representatives, en aquest cas Comissions i UGT; per les organitzacions empresarials més representatives, en aquest cas Foment i Pimec; per les organitzacions que repre-

senten les administracions locals, en aquest cas Federació de Municipis i Associació de Municipis–, ja el primer, d'alguna manera, esquema i guió on es planteja no només el projecte de llei sinó aquesta reestructuració que vostè –i en això coincidim– demana que abordem sense perdre més el temps.

A on fonamentem aquesta reforma? En quatre pilars essencials. Per respondre algun dels seus interrogants, que vull creure que són sincers i no només per marejar la perdiu.

Primer, creiem que s'ha de mantenir el caràcter públic del SOC i la seva personalitat jurídica, que ningú en tingui cap dubte, perquè de tant en tant arriben veus que parlen que el Govern de Catalunya vol desmantellar el SOC, vol tancar el SOC. No, no, no; el SOC per nosaltres és un organisme, una institució important, i, per tant, mantindrem el seu caràcter d'organisme de dret públic i la seva personalitat jurídica actual.

En segon lloc, la seva fonamental missió és endreçar itineraris per poder atendre personalitzadament, i no, d'alguna manera, agregadament, ciutadans..., sinó a cadascuna de les persones i també de les empreses, que són en definitiva els nostres usuaris, clients i persones i institucions a atendre, des d'una perspectiva d'itineraris i d'atenció personalitzada.

En tercer lloc, una bona col·laboració institucional. I, per tant, la territorialització de les actuacions del SOC també requerirà un replantejament de l'actual mecanisme de col·laboració institucional tant amb el que són ajuntaments i consells comarcals com també, evidentment, vostè ho citava, amb les empreses o entitats tant del tercer sector com amb ànim de lucre que col·laboren en els processos de formació.

I, en aquest sentit, doncs, tot plegat, crear a través del SOC..., i estructurar aquest sistema d'ocupació de Catalunya sota els criteris, en aquest cas, del departament que jo encapçalo.

Què és el que volem fer a partir d'ara amb aquest calendari que ja hem anat, com ha vist vostè, avançant i cremant-ne etapes, a partir d'ara? Si tot va bé, al llarg d'aquest mes d'abril, recollir les aportacions que en el marc del consell de direcció del SOC ens faran els seus agents i els seus membres participants.

El mes que ve crearem una ponència redactora de l'esborrany de la llei i també iniciarem els contactes amb els grups parlamentaris. Al mes de maig i juny la nostra intenció és que puguem avançar decididament en el procés de redacció de l'avantprojecte de llei i debatre'l en aquest grup de treball, tant del consell de direcció com també establir, doncs, diàleg parlamentari. I, finalment, als mesos de juny-juliol, doncs, sotmetre aquest projecte a informació del Consell de Direcció del SOC, d'aquest text complet, perquè pugui ser elevat, d'acord amb aquest compromís que ja li he anunciat que forma part d'un decret i, per tant, que té una publicitat i una transparència activa en aquest sentit.

En qualsevol dels casos, vull recordar que tot això s'emmarca no pas en un projecte que parteix de zero, sinó en l'estratègia catalana 20-20, per al 2020, on dels compromisos del Govern és la millora de l'ocu-

pabilitat, d'intentar millorar el funcionament del mercat laboral, de promoure l'emprenedoria i de, també, en paral·lel, crear el marc català de relacions laborals, d'una banda, i també –i en això el SOC serà un organisme actiu– anar avançant en la integració dels diferents subsistemes de formació professional que, en paral·lel, també requereixen una reforma important.

Per tant, aquí és on el SOC no només mantindrà el seu caràcter d'organisme públic: enfortirà la relació institucional, i també amb el sector privat, i s'adaptarà a les noves realitats del mercat de treball.

En la següent intervenció contestaré algunes de les preguntes que vostè també m'ha traslladat inicialment.

Moltes gràcies per la seva atenció.

La president

Per a la rèplica té la paraula la il·lustre diputada senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Bien, espero que en el siguiente turno podamos profundizar un poco más en las preguntas concretas que le he hecho, porque básicamente no me ha respondido a ninguna, más allá de un primer calendario, que ya veremos si ustedes lo cumplen.

Porque, claro, decirme que el servicio público de empleo va a seguir siendo un servicio público, hombre, aportar mucho, no es. Decir que va a seguir prestando una atención personalizada..., ¿no prestaba una atención personalizada el servicio de empleo público catalán, hasta ahora? ¿Qué era, colectiva? Que se seguirán haciendo itinerarios personalizados de inserción. ¿No se hacían, ya? Que habrá una buena colaboración institucional. Muy bien. ¿Cómo se gestionará esa mejor colaboración institucional, para que no sigan existiendo esas duplicidades que usted reiteradamente ha reconocido que existían? Que se abrirá una ponencia electoral. Vale, perfecto; espero que allí tengamos ocasión, todos los grupos parlamentarios, de hacer nuestras propuestas.

Pero, mire, de todo lo que usted ha dicho, lo que más me ha preocupado es una cosa, y es que usted ha calificado al servicio público de empleo de Cataluña como un servicio paliativo. Usted y yo no tenemos el mismo concepto del SOC, entonces. El Servei d'Ocupació de Catalunya no es un servicio paliativo, no es un servicio donde las personas que no tengan ya adónde acudir van allí a ver si les pueden dar algo. No, no: es un servicio activo, de políticas activas de empleo. Las personas van allí y se forman para una tarea para la que antes no estaban formadas; pueden cambiar de sector profesional; la gente recibe allí orientación laboral, para ver, de las diferentes opciones laborales, cuál se ajusta mejor a sus capacidades; la gente va allí para encontrar el mejor trabajo posible. El Servei d'Ocupació de Catalunya tiene que dar servicios a las empresas. ¿Qué servicio paliativo es que una empre-

sa puede llegar al Servei d'Ocupació de Catalunya y tener una buena atención y que le informen de cuáles son los servicios para contratar con las mejores condiciones, para contratar a los mejores profesionales cada puesto de trabajo? ¿Eso es un servicio paliativo? Y ustedes, ¿qué quieren?, ¿gestionar las políticas *pasivas* de ocupación? Si ese es el concepto que tiene de las políticas activas...

Pues, mire, yo creo que los ciudadanos, sinceramente... Ustedes no paran de reclamar más competencias, reclamar más competencias... Yo le digo una cosa: a las personas que están en paro, el logo que aparezca en la puerta les da igual; el logo de la institución que gestione un servicio, sinceramente, yo creo que les da igual. Lo que la gente quiere es que ese servicio sea bueno, y que le sea útil, y que le faciliten el encontrar un puesto de trabajo. ¿Usted cree que los 900.000 parados de Cataluña están muy preocupados porque las políticas pasivas no las tiene la Generalitat de Catalunya? Yo creo que no están preocupados por eso. Yo creo que están muy preocupados porque van a las oficinas de empleo y, aparte de pasarse cuatro horas de cola, no reciben absolutamente nada, ninguna oferta de trabajo que les venga bien ni ninguna formación profesional que les sirva para mejorar su inserción laboral. Eso sí que les preocupa a los ciudadanos, no que ustedes no tengan también las políticas pasivas de empleo.

Y un ejemplo más. ¿Usted cree que no tiene margen para definir su propio SOC? Yo le voy a dar un ejemplo. En el resto de comunidades autónomas, que tienen el mismo margen presupuestario que tiene usted y tienen las mismas competencias que tiene usted, hay modelos diferentes, hay servicios públicos de empleo diferentes. Las agencias de colocación tienen un papel, la formación se hace de una manera..., porque cada comunidad autónoma en España tiene amplio margen para definir cuál es su servicio de empleo en función de su realidad. Y ustedes no solo es que no lo reconocen, no: es que lo desprecian diciendo que es un servicio paliativo. No. Yo no entiendo, ni nosotros entendemos que el SOC tenga que ser un servicio paliativo, sino más bien un servicio fundamental en una comunidad autónoma como Cataluña, y más en un momento como el actual, cuando la principal preocupación de los ciudadanos no es el derecho a decidir y no es el barco en el cual vamos a Ítaca, no: es el paro, es la principal preocupación. Así que utilicen bien las competencias que tienen y háganlas funcionar antes de pedir más competencias para quejarse continuamente y echarle las culpas a España, cuando mucha responsabilidad tienen ustedes.

Y no me puedo resistir a hacerle otra referencia a la perdiz, que usted decía, ¿no?, que yo he recuperado, bueno... ¿Usted sabe quién está mareado, en Cataluña, y no son las perdices? Las 900.000 personas que hay paradas. Esos sí que están mareados: de ir a una oficina del Servei d'Ocupació de Catalunya y no obtener respuestas; de pasarse año y medio solicitando un curso de formación profesional y no tenerlo; de que le hagan un curso que no le sirve para orientarse laboralmente en su carrera. Eso sí que es

marear la perdiz. Pero el problema es que no estamos hablando de perdices, sino de personas, de ciudadanos de Cataluña que están sufriendo la peor lágrima que se puede sufrir en una sociedad, que es casi 900.000 personas paradas.

Por tanto, le reitero: por favor, póngase a trabajar, céntrense en lo que es realmente importante para los ciudadanos, reforme el Servei d'Ocupació de Catalunya y céntrense en generar empleo y trabajo en nuestra comunidad.

Muchas gracias, señora presidenta.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. Contesto alguna de les preguntes anteriors, abans de tornar a parlar de la perdriu, perquè vostè sempre...

Nosaltres regularem i ordenarem, d'acord amb el nostre criteri, el model de registre pel que fa a les empreses d'intermediació i de col·locació. Vostè sap que el nou marc de la reforma laboral estableix..., i això el Govern de l'Estat ho està impulsant, i ens va plantejar en la conferència sectorial, doncs, un model que nosaltres no compartim, perquè faria segurament i portaria, si no hi haguessin ajustos i matisos en el plantejament inicial, que només unes grans empreses multinacionals poguessin operar i que bona part de les empreses que avui ja estan en condicions de fer-ho, amb criteris de proximitat i, per tant, també amb una visió molt més de coneixement del que és el mercat laboral català, quedessin al marge d'aquest plantejament. En qualsevol dels casos, acabarem de decidir-ho les properes setmanes.

Aquesta col·laboració institucional garantirà que no hi hagin ni duplicitats ni, evidentment, buits en el mapa d'oferta tant des d'un punt de vista de proximitat i de presència com d'actuació, també, virtual o a distància. I en això estem treballant, també, per oferir un servei unificat amb visió d'institució de país, eh?, on les diferents responsabilitats, doncs, locals i nacionals hi tindran, d'alguna manera, un paper.

I també estem ja modificant –es va començar l'any passat– que tot el sistema d'atorgament de subvencions passi per una línia molt més efectiva, eficaç, de transparència, i també de compliment d'objectius, de contractes programes i, per tant, d'intentar establir un model d'articulació amb els agents que actuen en relació amb els projectes i amb els pressupostos de les convocatòries que el SOC, a través dels fons europeus o dels fons que vénen d'aquestes polítiques actives, doncs, gestionen.

En qualsevol dels casos –vostè m'ha entès perfectament–, el SOC el que no fa és crear llocs de treball. El que fa és oferir formació, orientació, formació a les persones, i al mateix temps, també, intentar, d'alguna manera, lligar oferta i demanda de les empreses,

que són les que, en definitiva, acaben generant aquesta ocupació. Tot allò que puguem facilitar és allò que és la competència del SOC i que creiem que es pot fer d'una manera més eficaç, i sobretot gràcies al personal i al capital humà i social que avui tenim i que, malgrat tot, hem anat mantenint, a pesar que algunes decisions errònies que es van prendre en el passat van provocar que haguéssim de prescindir d'un nombre determinat d'orientadors, que finalment, doncs, hem pogut recuperar, no en la seva totalitat, però sí en una bona mesura.

En qualsevol dels casos, ho torno a repetir: si l'Estat, aquest que vostès també tant defensen i tant els entusiasma –que en el fons és el seu problema–, no hagués retallat un 57 per cent els recursos l'any passat, hauríem pogut fer el doble d'actuacions; si l'Estat no hagués transferit al mes de desembre –de desembre– els recursos de l'any 2012, hauríem pogut actuar amb més capacitat d'anticipació, cosa que estem reclamant, i espero que ens en sortim al llarg d'aquest any.

Però, perquè vegi que el SOC funciona, dir-li que, doncs, ja s'han iniciat, amb les convocatòries que estan obertes, més de 118.000 actuacions personalitzades previstes en matèria d'oferta de formació adreçada a persones prioritàriament desocupades; que en el programa «Forma i insereix» prop de 3.700 persones estan ja inicialment incorporades al llarg de diferents actuacions al territori de Catalunya, amb més de 240 actuacions previstes en aquest front d'actuació, o que en les accions d'orientació i d'acompanyament a la inserció –programes, ho repeteixo, específics–, hi han més de 18.000 actuacions previstes executant-se en aquests moments per part del Servei d'Ocupació de Catalunya.

En qualsevol dels casos, s'està fent una bona feina, dins de la situació econòmica complexa i difícil; s'estan atenent milers de persones, i, en qualsevol, ho repeteixo, de les perspectives que avui tenim, és que aquests compromisos de calendari per intentar adaptar el SOC a aquesta reforma, que jo crec que compartim molts dels grups parlamentaris d'aquesta cambra, continuïn avançant amb els passos que ja hem donat i amb la voluntat que a finals, doncs, d'aquest semestre puguem ja començar la tramitació definitiva del projecte de llei, previ un consens social, i també un diàleg parlamentari.

Moltes gràcies per la seva atenció.

La presidenta

El punt següent és la interpellació al Govern sobre la creació d'ocupació i la lluita contra l'atur.

Interpel·lació

al Govern sobre la creació d'ocupació i la lluita contra l'atur (tram. 300-00027/10)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Bé; gràcies, senyora presidenta. Intentarem no parlar de perdis. M'agradaria que la interpellació, a més a més de ser un contrast en les maneres diferents d'enfocar el tema de l'atur i de la creació d'ocupació, pogués servir sobretot per trobar punts de confluència; punts de confluència entre maneres diferents d'enfocar aquestes polítiques adreçades a les persones que volen treballar i no poden. Perquè segur que les perspectives des d'un partit que s'ha manifestat de dretes com el seu o d'un partit que s'ha manifestat d'esquerres com el meu poden ser diferents. Algú pot dir que «mimem» els empresaris perquè són els que ens han de treure del pou de la desocupació; d'altres podem dir que podem «mimar» els treballadors; fins i tot podríem parlar «que malament que ho està fent el conseller», i vostès dirien «que malament que ho havien fet altres consellers en l'època del tripartit». Però això ens sembla que no ens serviria de res, ens sembla que no serviria de gaire res, sobretot pels milers de persones que en aquests moments han perdut la feina i per a d'altres, com els companys de Ficosa, que veig que acaben d'entrar, que tenen por de perdre aquesta feina.

Em penso que el que caldria és que manifestem, justament, els punts de camí comú que ens podrien ajudar a treballar conjuntament per pal·liar el problema més greu que tenim en aquests moments com a país, que és l'atur. I dic «el problema més greu» per no dir que la situació en què estem crec que és una situació d'emergència nacional. I ho dic amb totes les lletres. Perquè està posant en perill no només el benestar de la nostra ciutadania, sinó també la cohesió social i la vertebració social. Perquè els abismes que es produeixen entre classes socials i la desigual contribució a la generació de riquesa que hi ha també entre classes socials i, per què no dir-ho?, la situació d'autèntica rapinya d'alguns, que aprofiten la misèria dels altres, crec que són i seran encara més una font de permanent conflictitat, que ens poden desfigurar com a col·lectiu, que ens estan malmetent com a societat i que ens estan hipotecant el país.

Deixin-me manllevar unes paraules que diu sovint el Joan Herrera, per reflexionar: no sé quanta desigualtat podrà suportar la nostra democràcia. Però és bo que hi reflexionem. Perquè jo crec que estem arribant a uns límits que són absolutament insuportables, i encara no hem tocat fons.

Miri, si el Govern de Catalunya tingués només un euro i no pogués invertir-lo absolutament en res més, i no pogués fer res més, i només hagués de dedicar-se a una única cosa, jo crec que aquesta cosa hauria de ser la dedicació plena a garantir el dret del treball als seus ciutadans i ciutadanes, i aquesta responsabilitat, per a bé o per a mal, recau prioritàriament en el conseller d'Empresa i Ocupació. Per tant, crec que és imprescindible que cerquem punts de confluència.

I amb la voluntat de trobar punts de confluència em vaig repassar la seva compareixença a la Comissió d'Empresa i Ocupació, on va explicar el seu programa de govern, i m'he volgut fixar en tres aspectes en què podem coincidir i que podrien definir un hipotè-

tic pla de xoc per fer front a aquesta situació d'emergència: un fa referència a l'anàlisi de les causes, el per què de la destrucció d'ocupació; un altre als aspectes reactius davant de l'atur, com hem de reaccionar davant de l'atur; per exemple, el de les polítiques actives d'ocupació, que n'hem acabat de parlar fa un moment, i un tercer serien aquells aspectes proactius, és a dir, quins són els aspectes que ens poden permetre generar ocupació; podria ser, per exemple, el foment de la indústria.

Miri, el primer, la referència que vostè va fer a revisar els aspectes de la reforma laboral que no han funcionat. Ho va manifestar, doncs, jo m'hi apunto –m'hi apunto–; posem-nos-hi, revisem-los, perquè a més a més, jo crec que aquesta és una de les causes que avui dia estan generant més desprotecció en les persones treballadores i que facilita que les empreses amb dificultats puguin tancar, però que en cap cas facilita que puguin contractar més. Vostè sap les xifres, però en podríem repassar algunes. Catalunya tenia registrades 664.050 persones aturades el mes de març del 2013, amb un increment del 4 per cent respecte de l'any anterior, amb una taxa d'atur del 24 per cent. Escandalós. Si ens fixem en tot el 2012, no ha parat d'incrementar-se l'atur. Però fixem-nos en una altra cosa: la contractació registrada. La contractació registrada, tot i el repunt que hi va haver a principis del 2013, ara ja ha disminuït un 2 per cent respecte del 2012. I si mirem tot el 2012, hi ha hagut una caiguda del 9,6 per cent de contractació, i això significa 15.379 contractes menys que fa un any. Per tant, evidencia una manca d'estímul de les empreses per crear ocupació, donada la incertesa.

No tan sols, doncs, no s'ha creat ocupació, sinó que s'han deixat de formalitzar més de 15.000 contractes en relació al 2011, any en què tampoc es van obtenir resultats positius en termes de contractació registrada. I si ens mirem la relació entre el producte interior brut i la destrucció de llocs de treball, l'any 2009, abans de les dues reformes laborals, la que va començar a fer el Partit Socialista i la que ha fet després el Partit Popular –a les quals vostès van donar suport, per cert–, per cada dècima de caiguda del producte interior brut es van destruir 32.730 llocs de treball a tot l'Estat, segons l'Institut Nacional d'Estadística. L'any 2012 va ser el doble. És a dir, la relació entre un punt de caiguda del producte interior brut i la destrucció d'ocupació eren 60.714 llocs de treball.

Per tant, la realitat, que és tossuda, ens indica que cap dels suposats objectius que perseguia la reforma s'ha assolit –cap– ni tan sols parcialment. I és que el balanç, vostè ho sap, és desastrós: destrucció d'ocupació, augment dels ERO, que amb l'eliminació de l'autorització administrativa alguns d'ells són autèntiques estafes patronals i que serveixen només per disminuir costos laborals i condicions de treball, inclús quan han rebut ajuts públics, com el cas de Ficosa que estàvem parlant, i un panorama social absolutament desolador. Creiem que des de Catalunya hem d'enviar un missatge clar a l'Estat –a l'Estat espanyol– i creure'ns-el des d'aquí, de revisió d'unes polítiques que ens han portat al límit del col·lapse, fent, si cal, un acte de contricció,

que de vegades van bé, reconsiderant les polítiques d'ajustaments laborals com les que ens poden resoldre el problema i apostant decididament per reactivar l'economia a través d'incentivar l'ocupació estable, amb models de futur que siguin sostenibles.

Segon tema: com hem de reaccionar davant d'aquest atur. Els elements necessaris són les polítiques d'ocupació –les actives i les passives–, però, com que n'hem parlat a bastament abans, no hi faré esment. Només dir-li que si l'organisme, el SOC, ha de ser l'organisme competent per a l'ordenació, la gestió i la integració de les polítiques ocupacionals de Catalunya, que ho diu l'acord amb la Llei 17/2002, ens posarem d'acord si ha de seguir sent això, i si els seus principis rectors han de seguir sent la igualtat d'oportunitats en l'accés a l'ocupació, la universalitat, la gratuïtat i la personalització de totes les actuacions, la cohesió social vers els col·lectius amb majors dificultats i la cohesió territorial, si no posem en dubte aquests principis, segurament també ens posarem d'acord, però, en tot cas, en parlarem més endavant.

Perquè al tercer punt m'agradaria parlar de les polítiques proactives, les polítiques de futur, i aquí hi ha un concepte que cada vegada hi ha més gent que tenim més clar. El model que ens ha portat a aquesta crisi no ens en podrà treure. El model de capitalisme financer que s'ha empassat l'economia productiva del país i ha arrossegat tota la indústria catalana, fent fugir els talents més innovadors, fent abaixar les persianes dels comerços propers, aquest no ens traurà de la crisi. Tot el contrari, jo crec que ens enfonsarà més, molta gent creiem que ens enfonsarà cada vegada més. Perquè el seu objectiu és el diner pel diner i no el diner per la producció de béns i de serveis. Per això jo crec que no podem tornar a apostar pel totxo i pel turisme de sol i platja com a úniques sortides econòmiques, o fer apostes arriscadíssimes com Eurovegas o com Barcelona World, que són un miratge avui però que segur que seran misèria demà mateix. Hem d'apostar pel coneixement, hem d'apostar per la innovació, hem d'apostar per la indústria sostenible, hem d'apostar clarament per la indústria catalana, per reindustrialitzar el país aprofitant l'enorme talent que tenim, però ho hem de fer amb unes bases noves, unes bases que siguin de futur.

Vostè va dir en la seva compareixença que creia en l'economia verda com una economia de futur. Va dir moltes coses, eh?, però una d'elles va ser aquesta. Escolti, doncs fem aquesta aposta. Fem aquesta aposta, apostem per regenerar la nostra indústria amb el concepte de futur, de la sostenibilitat, de la producció d'energies netes, de la producció d'elements per una mobilitat més sostenible, de la rehabilitació energètica d'edificis. Entre altres coses perquè resultarà també més econòmic per a les nostres empreses, i per a la mateixa indústria, segurament, si agafem una perspectiva a mitjà termini.

Per part nostra, la veritat és que té la nostra mà estesa si apostem per un canvi de model econòmic, per un canvi de model productiu i per un canvi de model de relacions laborals que ens traguï de la crisi, però pot comptar també amb nosaltres, amb la nostra ferma

oposició, si reincidim en els errors que ens han portat a aquesta crisi.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. (*Pausa.*) No, no, dic gràcies. Era per si em veia. Ja veu que, com que clarejo, no puc ser el conseller Vila, que em sembla que té més pèl que jo, eh? Gràcies, senyor diputat, per la seva intervenció i per la seva oferta de diàleg, que li agraeixo, perquè crec que l'ha plantejat també, tot i que no se n'ha pogut estar en algun moment de fer una mirada al passat, però que jo crec que és positiva des d'una perspectiva d'apostar per les coincidències de futur.

I jo li dic que coincideix el Govern amb algunes de les seves manifestacions. Tant és així que, reiteradament, tant el president Mas com jo modestament també, no deixem de reiterar permanentment: el problema més greu que avui té el nostre país, la nostra societat, és el problema de l'atur, de la desocupació i de la manca d'oportunitats perquè milers de ciutadans del nostre país puguin tenir, a través del treball, doncs, els elements de dignificació, d'integració i d'implicació en un projecte personal, però també, evidentment, comunitari, no? I ho hem titllat d'emergència nacional, sí, coincidim. La situació és molt greu, no només des d'un punt de vista estadístic –que també– sinó des d'una perspectiva global econòmica. També amb una perspectiva de futur, haurem de reflexionar no només amb les polítiques que vostè ha dit, sinó també des d'altres òptiques, que podrien comportar reflexions de quin és, no només el nostre model de creixement en l'àmbit econòmic i industrial, d'ocupació, sinó també sobre les nostres tendències demogràfiques, o les nostres, també, d'alguna manera, possibilitats d'obtenció d'allò que a vegades ens volen fer creure que és un diàleg o un debat estèril, però que és fonamental, no?, el nostre projecte de país des d'una perspectiva d'instruments i d'eines per afrontar, sobretot, la solució a aquesta greu fractura social que l'actual situació econòmica està comportant.

És evident que en aquest sentit vull reiterar que Catalunya no té els instruments que qualsevol país normal té al seu abast per poder atendre aquestes necessitats. Que hem d'entendre tots plegats que estem molt sovint fent un esforç, no només d'imaginació sinó també de compromís, colossal, des d'un punt de vista institucional i comunitari però també des d'un punt de vista personal, empresarial. L'esforç és colossal perquè no som capaços –i segurament seria cansí de fer-ho permanentment– d'integrar els costos d'oportunitat de no tenir aquests instruments, amb els resultats de les nostres empreses o amb els resultats de les nostres polítiques. Per tant, en aquest sentit, és evident que com a instrument, no com a desideratium, obtenir no només les polítiques actives i les polítiques passives..., n'he

parlat a vegades amb el diputat, senyor Corbacho, ex-ministre de treball, en aquest sentit de la importància que té i no compartim a vegades aquestes visions, però és evident que poder disposar dels instruments necessaris per atendre la nostra població, amb recursos i amb capacitat de decisió, forma part, evidentment, d'allò que crec que compartim des d'una perspectiva també de reptes democràtics que el país té també entre mans.

Deixi'm que li doni, de totes maneres, algunes dades que, sense caure, evidentment, en l'optimisme, no hi ha motiu, lamentablement, ni amb una visió cofoista –seríem uns insensats– ens porten a pensar que, malgrat que encara no hem tocat fons i que estem encara en una situació de destrucció de llocs de treball i de no inflexió, podríem pensar que potser d'aquí a uns mesos es poguessin començar a donar alguns indicadors en aquest sentit. La desacceleració o el ritme de menor increment en la destrucció de llocs de treball porta a veure que s'està, d'alguna manera, iniciant, no diré un canvi de cicle, però que s'està presumint un canvi de cicle, si és que la capacitat de resistència de bona part del nostre teixit empresarial i també de les nostres estructures de cohesió encara mantenen aquesta fermesa i aquesta resistència durant els propers mesos, no?

És per això que, malgrat que no estem creant llocs de treball nets, sí que durant el 2012 més de 2 milions de contractes nous, 230.000 d'indefinitos i 1.800.000 de temporals; que el nombre de persones inscrites a la seguretat social a Catalunya continua sent el més alt de qualsevol altra regió; per tant, superem, fins i tot, regions més poblades o que tenen, per diferents motius, més producte interior brut per càpita; que Barcelona és la quarta ciutat europea que registra, per exemple, més ocupació en el camp hotelier a nivell, ho repetixo, europeu; que la creixent demanda exterior, malgrat la situació d'incertesa internacional, ha fet que la reindustrialització en determinats sectors avui sigui un dels elements de fortaleza de la nostra economia i del nostre teixit empresarial, al mateix temps també que l'adaptació de bona part de la nostra indústria diversificada, però amb alguns àmbits referents a les tecnologies, tecnologies emergents, també en l'àmbit de l'economia verda i de determinades opcions que s'han de contextualitzar, no només des d'una perspectiva d'impacte ambiental sinó d'incorporació d'aquesta concepció d'un nou model productiu que estan tenint bona part de les nostres empreses, fan que siguem avui una de les economies més exportadores, ja no només de l'Estat espanyol, per descomptat, sinó d'aquest entorn europeu, no?

Per tant, crec que tenim alguns indicadors –la captació d'inversió–, alguns indicadors –el nivell d'exportació–, algunes tendències –l'oferta turística com a indústria, també, i com a projecte de país–, continua oferint ja no només un model, deia vostè, si no m'equivocho, de sol i platja, sinó d'especialització, de producte, d'experiència i, en definitiva, doncs, de captació de nous mercats, que va consolidant el nostre país en contra de la tendència de països o de territoris molt propers, d'una manera encara incrementalment positiva, tant des d'un punt de vista quantitatiu com des

d'un punt de vista qualitatiu, amb major valor afegit, amb majors captacions de divises i de recursos.

Per tant, crec que, en aquest sentit, malgrat l'entorn difícil i malgrat algunes de les causes, vostè ho atribueix... –i ara entro a contestar breument els seus tres punts, a causes, reacció i proactivitat–, malgrat que vostè ho atribueix d'alguna manera biunívoca als impactes de la reforma laboral, jo li haig de dir que és evident que la reforma laboral té alguns excessos; que ens hem compromès, a un any de la seva aplicació, no de la seva aprovació, que va ser el mes de febrer de l'any passat, sinó de la seva definitiva aplicació, a partir dels mesos de juny i juliol, doncs, per tant, durant aquests tres mesos, també ho socialitzarem, doncs, a fer-ne un cert balanç i també, evidentment, a aportar aquest balanç i aquesta visió crítica amb pros i contres al debat que ara com ara encara pertoca, perquè és on es poden decidir les seves modificacions, que és, com vostè deia bé, en el Congrés dels Diputats a Madrid.

Deixi'm que li digui que hi han altres causes; altres causes que són les que realment afecten aquest cicle que econòmicament, doncs, estem patint des de fa ben bé cinc anys, no?: l'any 2008 ja es comença a precipitar tot, i per tant 2008, 2009, 2010, 2011 i 2012. Per tant, portem cinc anys intensos, molt, molt, molt intensos, doncs, de destrucció i de crisi, no? L'endeutament excessiu. El greu dèficit fiscal que patim, que ens impedeix capacitat de reacció. No hi ha cap altra comunitat o regió que tingui, si més no des d'una perspectiva de petits o grans instruments de gestió de la seva quotidianitat, doncs, que estigui en una situació d'impossibilitat de retorn en capital públic de l'esforç fiscal d'una societat: un 10 per cent, un 8, un 9, un 10 per cent és avui inassumible; en època de bonança, ho anàvem resistint. I un entorn excessivament rígid, evidentment, en aquest sentit, o d'incompliment legal, doncs, en aquest cas, de l'Estat, que s'està esdevenint, i aquesta és una reflexió que molts ciutadans ja han acabat de comprendre, com a greument inútil per ajudar a sortir de la crisi, com a conseqüència, doncs, de l'incompliment dels pressupostos, de les inversions o, en definitiva, d'altres aportacions, no?

Crec que, per tant, si hem de valorar les causes de la situació, no només ho hem de focalitzar, i em sembla bé, en la reforma laboral; que no ens convé fer massa correlacions amb el passat, eh?, perquè potser aleshores hi hauria algú que sense remenar més diria: «Escolti, des que hi ha reforma laboral la velocitat de destrucció de llocs de treball és menor.» I seria fals, oi? Com també seria fals atribuir tots els mals de la situació econòmica que vivim als efectes de la mateixa reforma laboral, no?

Amb el SOC, ja ho ha dit vostè; i, com que n'hem parlat abans, jo també hi estic d'acord. Crec sincerament que, si no hi ha una visió apriorística, de prejudicis, o d'una certa visió encara, doncs, d'orientació més ideològica que pràctica i real com a organisme gestor de la intermediació, de l'orientació i de la formació i, en definitiva, de la intervenció en el mercat laboral, ens posarem d'acord en les seves funcions, en els seus principis i en les seves finalitats. N'estic convençut. Una altra cosa és que els recursos, els mecanismes i, en de-

finitiva, les decisions ja més operatives, doncs, puguin ser plenament compartides, no?

I, finalment, li haig de dir que, si és en polítiques i si de veritat aquesta vocació industrial que vostè manifesta també passa de grans declaracions d'intencions a facilitar-ho pràcticament, també hi coincidirem. Algú dirà: «Home, els d'Iniciativa...» Per cert, deixi'm que el matisi: vostès es defineixen d'esquerres i vostès ens defineixen de dretes. Ho dic perquè, clar, amb aquesta assumpció, diguem-ho així, eh?, de pensament únic que vostès van predicant i practicant, jo li haig de dir que jo no m'he definit mai ni Convergència i Unió s'han definit mai com una força de dreta, sinó que més aviat en alguns moments li haig de dir que ens hem situat fins i tot a la seva esquerra. (*Forta remor de veus.*) Fins i tot a la seva esquerra! Oi tant! –oi tant! (*Persisteix la remor de veus.*) Perquè, clar, si ser d'esquerres o de dretes, si ser...

La presidenta

Senyor diputat...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...progressista o no... Se m'ha acabat el temps?

La presidenta

Sí.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Doncs, continuaré en el segon torn.

Moltes gràcies.

(*Pausa.*)

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Bé; gràcies, presidenta. Jo suposo que dec ser una persona de dretes reciclada. I, bé, no parlarem de dretes i esquerres, perquè de vegades després perdo el concepte d'on tinc la mà dreta i la mà esquerra.

En tot cas, deixi que m'adreci primer a les persones de Ficosa que estan a la sala i per extensió a les persones que com ells s'estan trobant en dificultats per mantenir la feina, i per una cosa, perquè no perdin la voluntat de lluita, la voluntat de lluita per la dignitat que dona el treball. I per això, deixi-m'ho també com a petit homenatge a un lluitador enormement lúcid mort fa pocs dies, que era José Luis Sampedro, amb una cita d'ell que diu: «Porque es tocando fondo aunque sea en la amargura y la degradación donde uno llega a saber quién es y donde entonces empieza a pisar firme.» Per tant, molts ànims.

Està molt bé que hagi donat dades positives de canvi de cicle, penso que és bo per al país que tinguem

també dades positives, però també seria bo que mentrestant què. I els hauríem de dir als senyors que estan aquí avui de Ficosa què podem fer, perquè una empresa que ha tingut muntanyes de diners públics per fer un pla d'industrialització que no ha fet segueix realitzant un ERO rere un altre i no se'n beneficien precisament els treballadors. Aquí hi hauria d'haver algun tipus d'intervenció. I aquí sí que la reforma laboral hi ha ajudat.

Naturalment, la reforma laboral no és la causa. Jo li ho he dit, ens podem posar d'acord en tres qüestions: una és analitzar les causes, i una de les causes, també m'ho ha dit vostè, és la reforma laboral. Segur que si no hi hagués hagut la pèrdua d'ultraactivitat dels convenis, en aquests moments, per exemple, totes les persones que treballen per a la XHUP, uns quaranta mil, no tindrien el pànic que el mes de juliol s'acaba el conveni i passaran a perdre les seves condicions laborals i passaran a l'Estatut dels treballadors directament, i, per tant, perdran salari, etcètera. I això és causa de la reforma laboral. És un exemple.

És a dir, la reforma laboral ha permès que els que se n'han volgut aprofitar, de la situació, se n'hagin aprofitat. I vostè sap que, *como de todo hay en la viña del señor*, hi ha empresaris honrats, honestos, treballadors, esforçats, i hi ha pocavergonyes. I el que passa és que els pocavergonyes són els que s'aprofiten de la situació i *a río revuelto ganancia de pescadores*. I avui em surten tots els rodolins en castellà en homenatge a... (*Rialles.*) En fi, sense homenatges.

Respecte dels diners i del deute, sí, segur –segur, segur–, tenim un problema, però invertim en ocupació el poc que tenim, perquè si tenim en compte els multiplicadors fiscals que ens expliquen molts economistes de prestigi, un euro invertit a generar treball suposa només una despesa de cinquanta cèntims, mentre que un euro de retallada significa gairebé dos euros, 1,90, de pèrdua econòmica del país. I, per tant, les polítiques d'austeritat, que, d'acord, no són les que han manat vostès, però les estan aplicant, les polítiques d'austeritat aplicades dogmàticament des d'Europa fins a Catalunya el que ens estan produint és una recessió profunda de l'economia, mentre que la inversió en ocupació el que faria és dinamitzar l'economia. No ho dic jo que no hi entenc ni un borrall, d'economia; m'ho miro d'alguns economistes experts que no paren de dir-ho, alguns d'ells premis Nobel, per cert.

Respecte dels serveis públics d'ocupació, perfecte, ens posarem d'acord. Només deixi'm dir-li, doncs, ja que estem definint un nou reglament: quin és el model de planificació i gestió que el Govern vol portar a terme per tirar endavant aquestes polítiques?, quin paper jugaran els serveis públics de la Generalitat i dels ajuntaments?, si aprofitarà el potencial, les capacitats i l'experiència dels actors territorials per sumar-los a les missions i objectius que es planteja el SOC en aquest període; quin serà el seu compromís econòmic amb aquest principal problema del país? –perquè els fons econòmics que es destinen a polítiques actives d'ocupació provenen de la conferència sectorial, dels fons estructurals, però també de l'aportació del pressupost de la Generalitat; per tant, com que tots s'han reduït,

quin serà el seu compromís econòmic?—, si el Govern vol establir un nou marc jurídic de relació ajuntaments-Generalitat i si el Govern vol consensuar un nou marc financer.

En conclusió, a mi em sembla que la recuperació del consum passa, entre altres mesures, pel manteniment i millora dels salaris, i que és un element clau per reactivar l'activitat econòmica i crear ocupació; que estem vivint el pitjor moment des de l'inici de la crisi, amb unes reformes estructurals i de treball que jo crec que no són l'única causa, però que han accelerat la destrucció d'ocupació i la pèrdua de drets socials, laborals i sindicals; que és imprescindible que es realitzi inversió pública i que es dotin els pressupostos necessaris per a polítiques d'ocupació; que cal denunciar —i acabo— la voluntat expressada pel Govern central de tallar el pressupost per a programes d'ocupació de la Generalitat, evidentment.

I, per últim, deixi'm dir-li que, davant l'inici de recollida de signatures per a la ILP de la renda garantida de ciutadania, en aquest Parlament hem de fer realitat una llei que garanteixi ingressos mínims de supervivència a qui no té feina ni rendes alternatives.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. Jo també els saludo, i de la mateixa manera que han estat rebuts pels grups parlamentaris, ens reunirem aviat, ja ho estem fent amb l'empresa, però també amb el comitè d'empresa de Ficosa; empresa que jo li haig de dir, en sentit contrari al que..., segurament l'he entès malament, no?, quan ens diu: «No, una empresa que ha rebut molts recursos públics i que no...», vaja, i després parla, doncs, dels empresaris especuladors i tot plegat.

Home, Ficosa és una aposta industrial molt important per al país. I tan important és que és una de les empreses que ens permet avui ser un referent a nivell europeu i mundial, doncs, en el sector de l'automoció. Sense empreses com Ficosa segurament no tindríem la capacitat de generar, per exemple, i ho faran també, doncs, una visualització d'un clúster, d'una associació, que no només passa per tenir dos grans productors com SEAT i Nissan, sinó per tenir unes grans empreses —grans empreses— de complements auxiliars i de tecnologia avançada i al mateix temps un teixit industrial i unes institucions com l'Idiada o com altres fórmules hem anat implantant en altres àmbits que permeten que avui Catalunya sigui un país altament competitiu.

Una altra cosa és que és evident que Ficosa, entre altres problemes, doncs, també pateix d'alguna manera la manca de solidesa de les expectatives internacionals, de determinats projectes que s'han retardat alguns mesos de grans multinacionals que estan prenent..., Alemanya i França també tenen problemes,

que no s'estan complint aquestes previsions, que això genera retards. I que, entre haver de refinançar el deute, que és una operació en què també estem ajudant..., a negociar condicions amb els clients que els permetin gestionar millor la tresoreria, i també, per què no?, la possibilitat d'auscultar possibles socis industrials i que capitalitzin millor l'empresa. Doncs, en això estem acompanyant l'empresa, que vol dir els directius, el capital i els treballadors. Quan parlem de Ficosa estem parlant, evidentment, de tot el que representa l'empresa, òbviament de tots els seus treballadors.

Deixi'm que li digui que jo crec que el consum es reactivarà per la recuperació de la confiança —de la confiança—, i la confiança és un intangible que hem de saber gestionar i que al mateix temps hi hem d'aportar també nivells de sensatesa i de consens que vagin més enllà, doncs, dels nostres interessos, que aquí des d'un punt de vista polític i ideològic a vegades defensem amb una excessiva, d'alguna manera, focalització particular, legítima, eh?, política, cadascú defensant el seu projecte.

Dic això perquè hauria estat bé que haguéssim pogut celebrar, doncs, la cimera política al voltant del compromís social i econòmic del país, no? Però hi ha vegades que això no és possible. Quina bona imatge hauríem donat, no?, que a més de la que intentarem articular amb els agents econòmics i socials també hi hagués hagut un mínim consens polític que, més enllà, doncs, del debat, hagués apostat, en moments, com ha dit vostè, que jo hi coincideixo —el tema de l'atur—, d'emergència nacional, ens haguéssim pogut posar d'acord més enllà de continuar-nos discutint.

És per això que també li agraeixo el to d'aquesta interpellació, que espero veure'l reafirmat, doncs, en la seva moció, que intenten o intentarem consensuar, no?

Però a mi ja m'agradaria fer una declaració —no la faré, eh?— de dir: «No, no; nosaltres ens hem de comprometre a garantir el nivell salarial.» Tot Europa està en aquests moments, tot Europa, eh?, no Espanya, no Espanya i Catalunya, no el conseller d'indústria de Catalunya, tot Europa està revisant com adaptar-se a un entorn molt complicat des d'un punt de vista... La globalització ens ha arribat per quedar-se aquí, i la globalització ens ho exigeix, com van saber fer molt bé —hi vam ajudar una mica, però el compromís va ser d'empresa i de treballadors, de sindicats i direcció—, doncs, la gent de Nissan per garantir la competitivitat i la productivitat i els costos també de producció a un mercat més competitiu.

I aquest és un compromís que haurem de fer tots i que haurem de facilitar, al marge de, evidentment, doncs, fer aquesta revisió crítica de la reforma laboral.

Sap què aniria bé en aquests moments? Perquè, ho torno a dir, fem grans discursos —tots, eh?— i a vegades no anem a allò fonamental: que el país ens ha donat un mandat per arribar a allò fonamental, eh?; el tenim, aquest mandat.

Les retallades que vostès ens imputen estrictament al Govern —vaig acabant, senyora presidenta— represen-

ten, doncs, que haurem de fer ajustos –veurem quin objectiu de dèficit ens fan complir– de 6 milions d'euros el dia –6 milions d'euros el dia–, uns 2.000 milions d'euros, si és que en tenim prou i ho salvem amb una mica més d'un 1 i mig d'objectiu de dèficit –li demanaré quinze segons més, eh?, presidenta. *(Pausa.)*

Clar, quan jo deia allò, deu ser molt progressista..., és molt reaccionari fer inversions que no tenen després rendibilitat social i econòmica, perquè ara estem pagant càrrega financera per ordre de 6 milions d'euros al dia. Potser algunes d'aquestes inversions les hauríem pogut, d'alguna manera, orientar millor en el passat, no?

Però és que al fons del fons del fons..., que digui: «No, bé, és que una certa càrrega financera l'hem d'assumir...» Sis milions d'euros al dia! Si no tinguéssim aquesta forta càrrega financera, dius, bé, els ajustos potser podrien ser millors, menys durs. Però és que el dèficit fiscal representa 45 milions d'euros al dia –45 milions d'euros al dia. Anem a l'arrel del problema, com hi estem anant. Intentem aquí, quan sublimem els debats i els discursos... Volem ser un país normal? Un país normal no tindria un drenatge de 45 milions d'euros al dia de la seva capacitat de retorn amb capital públic, o amb desgravacions fiscals, o amb ajudes a les empreses, o amb cotitzacions socials disminuïdes als nostres treballadors, per intentar fer front a tots aquests problemes.

Per tant, la competitivitat del país en tots aquests àmbits i amb totes aquestes visions... Torno a repetir que crec profundament en els empresaris d'aquest país, en la indústria, en els treballadors, però sobretot en la gent que arrisca i que, malgrat que passa situacions complicades o ha hagut de tancar, continua apostant. Per tant, sobretot aquest discurs de donar una pàtina permanentment de sospita de tot allò que fan, doncs, els bons empresaris, els bons industrials d'aquest país..., crec que aquí també hauríem de fer un esforç de tots plegats posar-nos-hi d'acord, perquè això és el que pot generar aquesta confiança, aquest intangible que ens pot donar a tots plegats encara una major fortalesa de cara a assumir, doncs, els moments difícils que estem vivint i, en definitiva, poder-nos-en sortir encertadament d'aquesta situació de crisi.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem ara al punt 12 de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la situació del món local i la seva capacitat de prestació de serveis –és un d'aquells punts en què s'ha demanat l'alteració de l'ordre del dia.

Interpellació

al Govern sobre la situació del món local i la seva capacitat de prestació de serveis (tram. 300-00029/10)

Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Núria Parlon.

Núria Parlon Gil

Bona tarda a tothom, presidenta, vicepresidenta, consellers, diputats i públic assistent. La interpellació que avui plantejem està clarament vinculada, com diu el seu títol, a la capacitat de prestació de serveis per part del món local, i en concret dels ajuntaments. Capacitat o incapacitat, donada la situació d'excepcionalitat amb què avui es troba el món local per fer front a la prestació dels serveis públics amb garantia en un moment de crisi econòmica.

I m'agradaria referir-me a una de les frases que la vicepresidenta del Govern, a la que vull saludar especialment, va fer el dia 8 d'abril quan ens presentava el nou model d'administració local per a Catalunya que es deriva de l'avantprojecte de la llei de governs locals. Ella deia que s'ha acabat aquella època en què tot havia de ser proveït per les administracions sense que ningú es recordés d'aquella típica pregunta que feia en Josep Pla: «I això, qui ho paga?»

Doncs, aquesta és una mica la pregunta que nosaltres formulem en aquest cas al Govern de la Generalitat de Catalunya, perquè sabem que és qui ens ha de pagar els deutes que avui, a dia d'avui, a la majoria d'ajuntaments, siguin del color polític que siguin, ens estan asfixiant clarament. I estan condicionant de forma molt marcada la nostra capacitat per donar resposta a aquelles necessitats que ens trobem de primera mà, perquè som els que gestionem la realitat ciutadana des de la proximitat. Per això m'agradaria que també estigués avui aquí en aquest moment el conseller Mas-Colell, perquè ell és el que, en bona part, ens ha d'ajudar a resoldre aquesta situació a tots plegats.

Perquè el to de la meua interpellació va molt orientat a la voluntat de trobar aquell consens necessari que necessitem per fer front a aquesta situació clarament delicada. I faré referència a alguns dels deutes que evidentment posen en contradicció les dades que se'ns van portar per part de la conselleria: perquè si només sumem el deute, en aquest cas, de l'Ajuntament de Barcelona reconegut pel seu propi alcalde, el senyor Xavier Trias, que ascendeix a 235 milions d'euros, més el del préstec que va fer la Diputació –que encara no s'ha retornat, malgrat que ja s'ha exhaurit el termini–, superariem aquests 500 milions d'euros que reconeixia el conseller. I, és clar, esperem que això no respongui a un error intencionat, de dir que només cobrirem aquest deute i no el que tenen altres ajuntaments, també grans, petits i mitjans. Em referiré, per exemple, a l'Ajuntament de l'Hospitalet, on tenim un deute de 14 milions, dels quals només 7 són reconeguts. O l'Ajuntament de Lleida, amb 16 milions, en aquest cas sí, reconeguts en el 90 per cent. O ajuntaments mitjans, com és el cas de l'Ajuntament de Molllet, on té un deute de 5 milions, dels quals només s'ha reconegut 1 milió i mig. Un altre ajuntament gran, l'Ajuntament de Sabadell, amb un deute de 23 milions amb només 16 reconeguts...

Per això part de la interpellació que jo avui aquí formulo, que després es concretarà en una moció, que presentarem, va en la línia d'exigir-los la transparència. És a dir, hem de saber a quin volum ascendeix

aquest deute, i l'hem de saber i l'hem de poder compartir. Com a mínim hem de saber les dades, per poder prioritzar i calendaritzar, perquè és una necessitat real dels ajuntaments. Perquè estem en una situació d'excepcionalitat. Perquè part dels recursos que avui dia nosaltres estem prestant en termes del nostre pressupost per cobrir problemes vinculats amb els desnonaments, programes per reforçar les polítiques d'atenció a la ciutadania en moments de crisi econòmica, amb fons de contingència, amb partides que no són competències pròpies..., però ens emparem en el principi de subsidiarietat per cobrir, a vegades, la incompetència d'altres administracions públiques. I, en aquest sentit –i que està clarament obert el debat amb relació a les reformes que es plantegen, tant per part de l'Estat espanyol com de reforma de l'avantprojecte dels governs locals–, creiem que és molt importantíssim que en clau de Catalunya fem un front comú amb relació a la invasió de competències i el menyspreu que suposa la llei del Partit Popular amb relació a l'Administració local. Una clara regressió, o contrareforma, amb relació al principi d'autonomia local.

Però en clau, també, catalana, m'agradaria que la voluntat que ha mostrat en aquest cas la vicepresidenta, de consens, d'arribar a acords perquè aquesta llei sigui una llei consensuada per tots els partits polítics, i que ens permeti evidentment millorar la realitat del món local, per aquesta situació d'excepcionalitat, també contempli la necessitat de reforçar aquesta autonomia local. Perquè ha de ser l'administració més propera al ciutadà la que disposi dels recursos per poder prestar els serveis.

Per tant, davant del problema de liquiditat real que tenim, i que l'hem de conèixer, i que l'hem de calendaritzar, i que l'hem de resoldre, malgrat que els moments siguin difícils –perquè torno a repetir que la situació en clau social és excepcional–, necessitem que aquest nou marc normatiu no només clarifiqui les competències, i qui les té, i qui respon per elles, sinó que, en paral·lel a l'aprovació de la nova llei de governs locals, indestructiblement, hem d'aprovar la llei de finançament local. I ha d'anar alhora. És una necessitat clara, i estic segura que la majoria de diputats i diputades que avui són aquí, molt d'ells alcaldes, o que han estat alcaldes, saben perfectament que aquesta reforma dels governs locals no pot no anar acompanyada d'una reforma de la Llei d'hisendes locals que garanteixi que prestem els serveis amb suficiència econòmica. Perquè l'autonomia local necessita necessàriament la suficiència econòmica per poder prestar aquells serveis de la millor manera possible.

Perquè sabem perfectament que, els ciutadans i ciutadanes, el primer nivell d'Administració pública on s'adrecen és els ajuntaments. I, com he dit, ens trobem en un debat en el qual sembla ser que són els ajuntaments els que han generat proporcionalment més deute, o més dèficit, depenent de com ens ho mirem, si acumulat o anual, quan la majoria d'ajuntaments hem d'aprovar els nostres pressupostos amb equilibri i, en tot cas, els deutes que tenim estan clarament pressupostats de forma anualitzada i complint amb els criteris d'estabilitat pressupostària. I si en molts casos hem

hagut de recórrer al Pla de finançament de proveïdors que ens ofereix el Govern de l'Estat és, precisament, per aquesta asfíxia econòmica i financera per la manca de liquiditat dels deutes que tenim pendants.

Per tant, estem davant d'una situació molt seriosa. És a dir, necessitem, com he reiterat, conèixer el volum del deute, conèixer-lo per al conjunt de municipis del nostre país, i calendaritzar en la majoria dels casos la resolució d'aquests pagaments. I els convenis que tenim vinculats a la Llei de barris, o d'altres que encara a dia d'avui no consten com a tals, també han d'aflo- rar. És a dir, hem de saber quina realitat tenim per poder donar resposta a la nostra situació, perquè realment és excepcional. I necessitem fer, en aquest sentit –i torno a repetir i remarco que som l'administració pública més propera al ciutadà–, fer un bloc comú de defensa del món municipal: bona definició de competències, recursos disponibles i la capacitat d'atendre la necessitat ciutadana.

Perquè, a dia d'avui, com he dit anteriorment, qui està fent front a la majoria de situacions complicades dels nostres ciutadans i ciutadanes, en clau de desnonaments, en clau de mediació en habitatge, garantint la conciliació de la vida familiar i laboral, amb la xarxa d'escoles bressol als nostres municipis, portant a terme i complementant els recursos de la Generalitat de Catalunya en els plans d'ocupació... Podríem posar molts exemples: l'Ajuntament de Cornellà, el meu ajuntament també... Perquè hi ha un front comú que ens ha d'unir a tots, que són els interessos de la ciutadania, i, per tant, aquí, la defensa del món local és clau. I més en aquests moments en què tenim un debat obert on avançar cap a una nova administració local ha de necessàriament resoldre el tema del finançament. No ens podem embarcar en l'elaboració d'una llei de governs locals que no quedi clarament desmarcada, en aquest cas, de la llei que proposa el Partit Popular, i no podem encetar l'aprovació o el debat parlamentari d'aquesta llei sense entrar, alhora, en la llei d'hisendes locals. Perquè llavors estaríem perdent una oportunitat històrica de resoldre realment el problema que a dia d'avui tenim els ajuntaments per poder prestar en bones condicions els serveis que necessiten els ciutadans i les ciutadanes.

Hi ha un aspecte fonamental que no podem confondre, i amb el qual no podem jugar: les competències, pròpies o impròpies, sempre que siguin serveis públics s'han de continuar prestant. I no ens podem emparar, com fa en aquest cas la normativa del Partit Popular, en la decisió que aquells serveis que siguin deficitaris no es prestaran, d'acord amb paràmetres d'estabilitat pressupostària. Perquè... què passarà amb la xarxa de centres cívics que tenim a les nostres ciutats i que garanteixen la cohesió en moments complicats com els actuals? Què passarà amb aquells serveis que no siguin competència de ningú, que no quedin clarament definits? Què passarà quan un servei de caràcter social tingui un dèficit, resultat de la redistribució per garantir l'accés a les rendes més baixes? No es prestaran?

Per tant, demanaria que el debat de la llei de governs locals vagi acompanyat necessàriament de resoldre el problema del finançament, i que, evidentment, fem

una defensa en clau catalana del nostre model de governs locals, que ha estat, des que es van consolidar els ajuntaments democràtics, i a dia d'avui, en moments de crisi econòmica, una garantia clara per mantenir la cohesió social i evitar la fractura en molts dels barris de les nostres ciutats.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, la vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals, l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats... Il·lustríssima diputada i alcaldessa, coincideixo amb vostè en moltes de les coses que ha dit, i celebro, doncs, aquesta voluntat de front comú, perquè crec que és més necessària que mai. I vostè sap que, a més a més, per al Govern de la Generalitat el món local és una prioritat i, per tant, en tant que prioritat, tenim la voluntat d'aprovar aquesta llei de governs locals. Una llei que ha d'anar acompanyada d'una llei de finançament del món local, és cert, però que hem d'avançar, i a més a més que hem d'intentar que tingui el màxim consens territorial i polític, perquè és una llei de país i, per tant, és necessari més que mai que pugui donar respostes a tots aquests reptes que té avui el món local, reptes que, a més a més, doncs, s'agregen per la conjuntura en què estem.

Jo intentaré explicar-li les coses tal com són, tal com les veig. Que vegi aquesta actitud i aquesta aposta pel diàleg, i que vegi que aquesta llei, doncs, és una manera d'actuar amb responsabilitat, amb coratge... Perquè és una llei valenta, perquè és una llei que proposa canvis importants, però sobretot –i en això coincidim perfectament– és una llei que ha d'estar més pensada des del punt de vista de la demanda, i per tant del ciutadà, que no pas des de l'oferta.

I vostè i jo sabem que el món local és complex, molt complex, i també sabem que durant els darrers anys hi ha hagut, bé, una inflació de diferents administracions locals, de consorcis, en definitiva, d'empreses locals públiques, que han anat, per la seva pròpia dinàmica, a vegades, generant duplicitats, ja que diferents administracions o governs, inclús en el mateix territori, prestaven a vegades els mateixos serveis.

Per tant, ara les circumstàncies ens demanen posar una mica d'ordre en tot el sector públic, també en el sector públic vinculat al món local, i guanyar en eficàcia, en eficiència, i guanyar, sobretot, una manera d'evitar duplicitats i millorar la simplificació.

I deixi'm aquí que faci també un apunt en la línia del que vostè deia abans. El Govern de l'Estat ha volgut, d'alguna manera, posar en el centre de tots els problemes econòmics la gestió dels ajuntaments. Jo en puc donar fe, dono fe que des de Catalunya l'Administració local ha demostrat que gestiona bé i que ho fa amb

rigor. Clar que hi ha hagut casos, com hi han sempre casos, en què no ha estat així. Però com a norma ha gestionat molt bé, i, de fet, el 2011 la mitjana del dèficit als ajuntaments a Catalunya ha estat zero; per tant, una bona gestió que posa en valor la tasca que fan els ens locals, la tasca que fan els electes.

Però vostè em parlava de transparència. Jo crec que, a més a més, cal dotar encara de més transparència tot aquest procés i el retiment de comptes, no? I el primer que hem de fer per avançar en transparència, sens dubte, és que tothom tingui molt clar quines són les responsabilitats que té assumides, per tant, la responsabilitat de cada administració. Perquè la transparència no passa per crear més nivells d'administració, sinó per delimitar amb molta claredat quines són les competències i les responsabilitats de cadascú. I això és important, perquè tots els ciutadans han de tenir molt clar a on s'han d'adreçar, i aquesta és la manera de poder gestionar i poder demanar responsabilitats, però també valorar la gestió de les diferents administracions.

Si, a més a més, hi afegim la necessitat, ara més que mai, i la voluntat també del Govern i del Parlament, entenc, de configurar unes administracions locals preparades per afrontar els reptes que ens prepara el futur i, per tant, per assumir i per proporcionar els millors serveis possibles als ciutadans, i que, a més a més, això sigui un factor de dinamisme, un factor de progrés, estic convençuda que vostè coincidirà que cal iniciar la reforma d'aquesta llei. Una llei i una reforma que, de fet, no neix d'ara, l'anterior Govern tripartit ja n'havia fet alguns esborranys, però que l'any 2000, doncs, ja va tenir els seus inicis en el que anomenàvem «l'informe Roca». Per tant, una reforma més necessària que mai, una reforma que ens demana el món local i una reforma que vol garantir aquesta transparència, aquesta claredat competencial, com li deia, més necessària que mai.

I ho hem fet amb un procés que ha volgut ser participatiu, obert, amb un grup d'experts plurals, representants de totes les universitats públiques catalanes i, sobretot, també de les entitats municipalistes, que entenem que la seva aportació és imprescindible, perquè aquesta ha de ser una llei que s'ha de poder aplicar al territori, com li deia, perquè, en definitiva, és una llei per sumar.

I, per tant, aquest és un text que està cridat a desenvolupar l'Estatut i, per tant, aquesta ha de ser una llei de lleis, no? Pretén ser aquella norma bàsica del règim local a Catalunya, una norma bàsica que, a més a més, desenvolupi, com deia, l'Estatut en matèria de règim local.

Però també, i vostè hi feia referència, cal abordar aquesta reforma sobre els principis de suficiència financera i, també, d'estabilitat pressupostària; però també perquè ho han de fer totes les administracions i ha d'aportar aquest plus d'eficàcia i d'eficiència que ha de garantir l'estalvi en tot el seu sector públic.

I els objectius han estat, com li deia, primer, determinar i clarificar quines són les funcions a cada nivell de govern; assegurar, com li deia, aquesta sostenibilitat

financera, aquesta eficiència en la prestació de servei, i per això també és necessari fer una simplificació de les estructures administratives, perquè hem d'evitar per damunt de tot duplicitats organitzatives i duplicitats d'actuació.

Però per damunt de tot el que cal –i en això estic convençuda que coincidim– és assegurar que tots els ciutadans de Catalunya, visquin on visquin, rebin uns serveis similars i dintre d'uns estàndards mínims de qualitat. I segurament aquesta és la gran diferència que en aquest moment ens portarà amb algun altre grup polític, però per damunt de tot, per nosaltres, la clau està a poder donar els millors serveis als ciutadans, i fer-ho des de la proximitat.

I és una reforma que l'hem de fer amb diàleg; és imprescindible. I és una reforma que neix amb el ple respecte a l'autonomia local. I és una reforma que neix també del coneixement del territori, i, per tant, no és una llei que neixi en els despatxos, sinó que respon, com deia, a aquesta demanda també dels alcaldes.

Entrant en tres o quatre aspectes..., i després, segurament, en la rèplica tindrà ocasió de respondre-li alguns altres temes que m'ha preguntat vostè de calendari, però entrant en alguns detalls del que diu la llei, pel que fa als serveis, cada competència, com vostè deia, ha de tenir assegurat i, per tant, clarificat quin és el seu finançament. I en aquest sentit la llei acaba amb aquesta assignació de competències, com una fórmula que ha comportat durant molt de temps la utilització dels ens locals per realitzar la gestió ordinària de serveis propis d'altres administracions, Generalitat inclosa.

I, també amb relació als serveis, el projecte també preveu, com li deia, aquests estàndards mínims de qualitat, d'acord amb les entitats municipalistes i, sobretot, també d'acord amb aquests principis de diferenciació. I en el cas dels municipis en què aquesta prestació de serveis mínims obligatoris no arribi a assolir aquests mínims, aquests estàndards de qualitat, la seva prestació recaurà directament en la comarca, no? També així es promourà, com s'ha anat fent, però encara més, doncs, la mancomunació de serveis. I en aquest sentit, cal afegir-hi també la creació, entre altres figures, entre altres coses, de la figura del lloc de treball compartit. Per tant, parlem no únicament de mancomunar serveis i infraestructures, sinó, a més a més, també altres figures, com són llocs de treball compartits.

I en aquesta reforma les comarques tenen un pes imprescindible, un pes fonamental, perquè es transformen en el principal ens de gestió mancomunada dels serveis i, per tant, agafen aquest paper de gestors de serveis. I evitem d'aquesta manera duplicitats? Segur. Per això preveu, a més a més, la llei, que a les comarques de l'àrea metropolitana, en algunes de les quals ja es generen els serveis que fins ara desenvolupaven els consells comarcals, aquests puguin desaparèixer quan coincideixin els àmbits o bé n'acabin disminuint la mida, perquè, com li deia, una de les voluntats també és evitar aquesta duplicitat.

Per tant, en aquest sentit –i avançant una mica, perquè se m'acaba el temps–, aquesta és, una mica, la volun-

tat d'aquesta llei, una voluntat que per damunt de tot posa que la qüestió més important, més bàsica, més necessària, és com es presten els serveis al conjunt de les persones de Catalunya; hi insisteixo, visquin on visquin, el que s'ha de garantir és que les persones rebin els millors serveis possibles, i creiem –i la llei així ho posa de manifest– que és des de la proximitat com millor es poden servir aquests serveis, i que aquests serveis tinguin el seu finançament i que especialment també es tracti de qüestions sostenibles, és a dir, de serveis necessaris i de serveis amb un cost assumible.

Jo li deia, i en feia esment l'altre dia en la meua intervenció a Tribuna, que hem de pensar que..., durant molts anys potser hem pensat que les administracions podien suportar qualsevol despesa i recórrer a un endeutament il·limitat. Hem vist que això no és possible, no pot ser així, perquè les coses tenen un cost. I per gaudir d'uns serveis avui el que no podem fer és que ho hagin de pagar, si poden, els nostres fills o els nostres néts. Per tant, el que hem de garantir és que aquests serveis tinguin realment el finançament que necessiten.

I, com no podia ser d'altra manera, el Govern, conscient de les dificultats que patim tots plegats, doncs, demana en aquesta llei el màxim consens, la màxima col·laboració per tal d'aconseguir tots plegats superar aquesta etapa de la millor manera possible, però sobretot per posar, per assentar les bases –i acabo, presidenta– del món local català per al segle XXI, un món local i un model que hem de marcar des de Catalunya, des de la proximitat i que, com li deia, ha de tenir per damunt de tot aquests principis.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula la il·lustre senyora Núria Parlon.

Núria Parlon Gil

Sí, gràcies, vicepresidenta. A veure, hi ha dos aspectes que hem de diferenciar: el debat que es generarà en seu parlamentària amb relació a la nova llei de governs locals i en el qual, doncs, podrà trobar la voluntat de consens del nostre grup, tal com bé he anunciat anteriorment, si es mantenen tota una sèrie de principis i propostes que vagin en la línia de garantir que els ajuntaments puguin prestar aquells serveis de manera pròxima al ciutadà, de manera eficaç i eficient... És a dir, estem d'acord que, en un moment de necessitat de racionalització a les administracions públiques, l'austeritat és un valor; però és un valor en clau organitzativa, no pot esdevenir un valor si aquesta austeritat es tradueix en la no-prestació d'un servei que és necessari per als ciutadans i les ciutadanes, i més en moments de dificultats, com són els actuals.

Què necessitem? Doncs, necessitem que aquesta llei ens permeti garantir aquesta eficiència i eficàcia en els serveis públics, però evidentment, i ho torno a reiterar, com he dit anteriorment, això no ho podem fer amb un finançament local situat en una situació d'insufici-

ència crònica, com és l'actual. Perquè si ho fem i reformem l'Administració local en clau que cada administració tingui una competència, i suprimim aquells nivells de duplicitat que tots hi podem estar d'acord, i només ens quedem aquí, si no resollem la situació de la manca de finançament per prestar aquells serveis en una situació d'excepcionalitat com la que té avui dia el nostre país, ens trobarem, lamentablement, que molts dels serveis no es prestaran, tal com vostè deia i amb la intenció que vostè deia, amb la mateixa qualitat en qualsevol indret del territori del nostre país.

Per tant, reitero que és importantíssim que la reforma dels governs locals vagi de la mà de la reforma del model del finançament, perquè aquelles competències que tinguem delegades, ja sigui amb la fórmula mancomunada, ja siguin els consells comarcals, disposin dels recursos necessaris per garantir el bon servei al conjunt de ciutadans i ciutadanes, i en moments en els quals, com també he reiterat anteriorment, estem assumint des dels ajuntaments competències que potser no ens són pròpies però que realment són necessàries. La cobertura per donar suport a les persones que pateixen les dificultats derivades de no tenir una feina, doncs, evidentment, porta que hàgim de prestar molts més serveis en clau de serveis socials, d'assistència en moments en els quals la gent s'ho està passant malament i requereix més recursos, d'incrementar els ajuts per atendre les necessitats escolars de les famílies... I això ho fan el conjunt dels ajuntaments, evidentment –i ara passo a la segona part que donarà cos al contingut de la moció–, amb problemes de liquiditat molt importants.

Per tant, i amb aquesta voluntat que vostè demostra, creiem que és fonamental que puguem disposar de quin és el deute real que té la Generalitat en el conjunt d'ajuntaments del nostre país. I és fonamental que ho sapiguem per, realment, tenir la constància... Perquè ara mateix no ho sabem: ho sabem de forma fragmentada, sabem que hi ha convenis de llei de barris que encara no s'han liquidat, hi ha deute reconegut, deute no reconegut... I, per tant, això ens genera també una situació de manca de transparència que va clarament en contra dels principis que contemplava la llei mateixa.

Per tant, necessitem disposar de quin és el deute que té la Generalitat de Catalunya, en aquest cas, a favor dels ajuntaments, tant el que hi ha a través de convenis signats com els que consten per altres partides, i que es liquidi aquest deute, perquè la situació d'estrangulament per la qual a dia d'avui passem ens porta a haver-nos d'acollir en molts casos als plans d'estabilitat que ens proposa el Govern de l'Estat espanyol per pagar als proveïdors a un cost molt elevat, que són els interessos. I, per tant, disposar d'aquest líquid per resoldre la situació realment excepcional a la qual hem de donar resposta, mentre s'aprova o no s'aprova la llei, mentre es defineixen les competències o no, ha de ser una prioritat clara d'aquest Govern.

I d'aquí la incidència que nosaltres fem. És a dir, ens trobarem en el debat parlamentari de la llei de governs locals; nosaltres continuarem remarcant molt la necessitat que vagi acompanyada necessàriament d'un nou

model de finançament, i, evidentment, creiem que és del tot necessari conèixer ben bé quin és aquest deute i, en la mesura de les capacitats que tingui la Generalitat de Catalunya, anar-lo liquidant, perquè, evidentment, els ajuntaments tinguem, almenys en el curt termini, la possibilitat de continuar prestant els serveis que hem de prestar en moments d'excepcionalitat i de crisi econòmica, que afecta el conjunt de ciutadans i ciutadanes, en les millors condicions.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Sí, senyora diputada, sí; la llei ha d'anar acompanyada, i anirà acompanyada, de la llei de governs locals. Començarem el tràmit d'aquesta llei de governs locals tan aviat com sigui possible. A mi m'agradaria, sincerament, que pogués entrar en tràmit parlamentari abans de l'estiu, si més no que comencessin ja el seu camí de debat i de participació. I mentre estem treballant aquesta llei que l'ha d'acompanyar, però no hem d'esperar a tenir la llei de finançament local per anar tramitant aquesta; per tant, totes han d'anar en paral·lel.

També ha d'anar en paral·lel una altra llei que ens permeti simplificar, també, tots els tràmits i facilitar encara més de cara a la ciutadania tota la gestió en el món local. Però en tot cas li agafo la paraula; vostè sap que estem treballant aquesta llei de finançament local, i esperem també que a finals d'any pogués entrar al Parlament.

Austeritat, deia vostè; sí, sí, austeritat, i coincideixo amb vostè, com un valor no com un dogma, però sí, sí, austeritat. I això significa, com molt bé explicava, que en el centre de totes les polítiques han d'estar els serveis públics, i hem de veure des de la proximitat, que és des d'on millor es poden prestar, com ho hem de fer.

Vostè parlava d'una manca de finançament del país, estructural. Sí. I aquí ens hi hem de sumar tots. I, per tant, jo crec que darrerament les majories que es van assolint en aquest Parlament, de defensa del país, posen de manifest aquesta voluntat de tots de començar una nova etapa que ens permeti gaudir d'un finançament just per al nostre país, d'un finançament que en definitiva reculli totes aquelles aportacions que nosaltres fem. Per tant, en aquesta suma jo crec que és important que hi siguem tots plegats.

Vostè em parlava del deute que hi ha en aquests moments. Jo voldria significar-li que des del departament i des del Govern de la Generalitat hem fet un gran esforç. Vostè sap que ens vàrem trobar una situació econòmica molt complicada, amb un dèficit molt elevat, un 4,2, amb uns incompliments..., que això ens genera, com molt bé deia ara el conseller d'Empresa i Ocupació, que cada dia paguem més de 6 milions d'euros d'interessos –això és una barbaritat, no?–; sumat als incompliments flagrants de l'Estat, inclús en aquelles

despeses i aquells compromisos signats en les comissions bilaterals, fa que la situació econòmica de la Generalitat estigui en un moment complicat.

De totes maneres, hi estem posant rigor. De fet, aquests darrers anys des del mateix departament hem pogut fer despeses i hem pogut afrontar un PUOSC i uns documents comptables superiors a l'any 2008, 2009 i 2010. Per tant, l'any 2011 hem pogut fer front a tota una despesa que venia demorada i que s'ha anat demorant aquests darrers anys. També de la Llei de barris, vostè hi feia referència abans, hem hagut d'assumir un deute que s'havia suscitat en l'anterior Govern. Per tant, en aquest sentit, estem fent i hem fet grans esforços per poder adaptar el deute amb les mínimes conseqüències.

Tot i això, és veritat, hi ha una situació complicada. Li asseguro que hem parlat molt clar i hem explicat als alcaldes la situació quina és. Perquè creiem que això també és un símptoma de lleialtat. Potser fins ara no s'havia fet així, potser fins ara creixia la despesa d'una manera potser desmesurada en el moment en què creixien els ingressos. Però, bé, en tot cas estem parlant amb els alcaldes, coneixen perfectament la situació, estem intentant a més a més fer un calendari que permeti dir quan podrem fer aquests pagaments, però també hem dit que no donarem un calendari fins que realment aquest calendari pugui ser cert i es pugui fer efectiu, no? Per tant, no podem donar una data sense tenir la certesa que la podem complir.

La nostra primera prioritat és pagar, la nostra primera prioritat és mantenir l'estat del benestar, i en aquest sentit, doncs, els ajuntaments fan una aposta importantíssima. I, per tant, entre la incertesa de quan arribaran els ingressos de l'Estat que ens han d'arribar, doncs, la data clara, en aquest moment, la data exacta, en aquest moment no la tenim. El que sí que hi ha és aquesta voluntat d'explicar les coses i també de cercar altres instruments financers necessaris per als ens locals de Catalunya, perquè puguin rebre aquests pagaments pendents de la Generalitat. Ben aviat li asseguro que veurem solucions també en aquest sentit, solucions concretes que podran millorar la situació financera dels ens locals.

Per tant, amb aquesta voluntat de diàleg i amb aquesta voluntat que aquesta pugui ser aquella llei de país que el món local espera, i que a més a més vagi acompanyada, com vostè hi feia referència, d'aquesta llei de finançament local, espero que siguem capaços tots plegats de trobar aquest acord polític i necessari que ens permeti donar solucions en un moment important i en un moment d'una conjuntura complicada, però que siguin solucions ja a llarg termini per al nostre món local.

Moltes gràcies.

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les participacions preferents, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Interpellació

al Govern sobre les participacions preferents (tram. 300-00031/10)

Té la paraula la il·lustríssima senyora Montserrat Ribera.

Montserrat Ribera i Puig

Gràcies, presidenta. Conseller, vicepresidenta, senyores i senyors diputats... Conseller, fa aproximadament un any, diria jo, en aquesta mateixa sala de sessions vaig defensar també una moció respecte a la problemàtica generada per les participacions preferents.

I la meua intervenció va començar d'aquesta forma: «Una participació preferent és un valor financer complex, de risc elevat, no tenen dret a vot, són a perpetuïtat, per tant sense venciment, amb rendibilitat no garantida, si aquell any l'entitat no té beneficis, es perd el cobrament, i això de "preferents"..., l'única preferència que dóna és que en cas de fallida cobres abans que els accionistes, per tant, cobres el penúltim.

»Això» –també vaig dir– «és el mateix que si algú ve i ens diu: "Escolta, deixa'm deu mil euros per sempre i sense cap mena de dret, i no hi diguis la teva, si us plau, no diguis res, i, si tot em va bé, et pagaré un interès del 5, del 6, del 7 per cent, i, si em va malament, no et pago res, i, si encara em va més malament, escolta, oblida't dels teus deu mil euros perquè no te'ls tornaré." M'imagino que, si a tothom li haguessin explicat això, haurien dit: "Doncs, no, gràcies, no en vull, de participacions preferents"».

Avui també hi afegeixo el que és el deute subordinat, un producte financer, també emès per les entitats financeres, en què el cobrament dels interessos també està condicionat als beneficis, en què el titular també té dret a cobrar, però també molt tard; per tant, uns bons relativament arriscats i que s'assemblen molt a les participacions preferents. Per tant, tant les participacions preferents com el deute subordinat estan catalogats com a productes financers d'alt risc.

Mentre aquests productes varen tenir mercat actiu, de poder comprar i vendre, no va passar res, uns se'ls treien i els altres els compraven, i així anava tirant. Però quan les entitats financeres van començar a tenir problemes de liquiditat, una ràtio de morositat més alta del que era previst i la bombolla immobiliària es va desinflar, aquest mercat va quedar aturat i molts petits estalviadors catalans i d'arreu de l'Estat espanyol es van trobar atrapats i enganyats.

I quan busques si realment es varen complir les condicions posades per la Comissió Nacional del Mercat de Valors respecte a aquests productes que només es podien col·locar o vendre a persones físiques amb els coneixements suficients per entendre que es tractava de productes amb alta rendibilitat, sí, però resulta que ningú els va explicar que aquests productes eren complexos i d'alt risc, i molts, sense haver passat aquell test d'idoneïtat que es demanava, que és la Mifid. Segons algunes fonts, en el mercat espanyol es parla que entre el 70 i el 80 per cent dels inversors de les participacions preferents són clients minoristes, que no tenen

un perfil d'inversors d'aquest tipus de productes financers d'alt risc.

I de qui estem parlant realment que tenen participacions preferents? Doncs, estem parlant de persones grans, que hi han posat els estalvis de tota una vida de treball i esforç, que ara moltes vegades necessiten aquests diners per fer-se cuidar ells mateixos o per ajudar els seus fills que estan a l'atur o els seus néts per tenir un plat a taula. O persones de mitjana edat que en una situació actual d'atur necessiten aquests estalvis per fer front al dia a dia o donar als seus fills una bona educació.

I aquest és el principal símptoma d'engany i d'estafa, perquè el segment de persones a què es van dirigir aquestes emissions fins el 2011 van ser minoristes, i sobretot clients de les mateixes entitats financeres, i, en canvi, no es van col·locar allà on s'haurien d'haver col·locat i a qui anaven dirigits aquests productes.

I a qui anaven dirigits aquests productes? Doncs, anaven dirigits normalment als inversors institucionals i als professionals. I per què no van comprar, aquests? Doncs, no van comprar perquè la Comissió Nacional del Mercat de Valors va fer posar en alguns casos en els seus fulletons que els interessos que es pagaven eren menors dels que ells mateixos demanaven. Solució: si no ens els compren els professionals, col·loquem-los als particulars.

I el desconeixement financer de la ciutadania juntament amb la gran pressió que les entitats financeres feien als seus propis empleats –i després en parlaré– i una alta rendibilitat que era atractiva per als estalviadors minoristes ens ha portat el gran drama de les preferents.

I per què la Comissió Nacional del Mercat de Valors ho va permetre? Doncs, la resposta que ells donen és que els compradors ja havien d'omplir uns formularis, obtenint una qualificació mínima per poder anar-hi, i, per tant, ells ja ho signaven. I què passava? Doncs, que, en molts casos, amb la confiança que es diposita en el director de l'oficina bancària o en molts dels treballadors empleats de la banca, els consumidors ho firmaven entremig d'un pilot de papers i sense cap mena de sospita del que estaven comprant; inclús alguns no van arribar a signar aquests formularis.

I a partir d'aquí vam entrar en el bescanvi. En el bescanvi, algunes de les participacions preferents a dia d'avui els bancs ja les han bescanviat per altres productes financers, en la majoria dels casos per accions de les mateixes entitats financeres, amb pèrdues del principal que moltes vegades han anat des del 30 i en alguns casos poden haver arribat inclús fins al 90 per cent, com, per exemple, en el cas de les persones que tenien preferents de Caixa Laietana, que se'ls van bescanviar per accions de Bankia i que a dia d'avui gairebé no valen res.

Les entitats que no van participar del FROB van fer els seus bescanvis; per exemple, el desembre del 2011 ho va fer CaixaBank, el desembre del 2011 també el Banc de Santander, el gener del 2012 el Banc de Sabadell, i més endavant també el mateix Banc de Sabadell amb els que tenien preferents de la Caixa d'Estalvis

del Mediterrani. I després van venir les entitats participades pel FROB, les venudes a altres entitats financeres, com podien ser Bankia, Banc de València, Caixa Galicia. I em deixo Caixa Catalunya expressament, perquè a aquesta entitat bancària sembla que se li vol donar un tracte català, i quan dic «un tracte català» ho dic d'una forma una mica pejorativa, perquè sí que l'han deixada en condicions pitjors que les altres que abans he mencionat.

I, per últim, dir que, segons el president de la Comissió d'Economia del Congrés dels Diputats, encara la setmana passada va dir que els clients de Caixa Laietana que havien bescanviat per accions de Bankia podrien recuperar igual o podrien fer l'arbitratge igual que podran fer els de les altres preferents.

I a dia d'avui, doncs, els principals problemes que tenim és amb les preferents bescanviades per accions de Bankia, és a dir, els clients de Caixa Laietana, i les preferents de Caixa Catalunya, que, segons algunes informacions aparegudes en alguns mitjans de comunicació, poden arribar a desvaloritzar-se al voltant d'un 60 per cent.

I és aquí on la Generalitat pensem que pot ajudar, sobretot amb l'arbitratge a través de l'Agència Catalana de Consum, ja que la majoria dels que falten per bescanviar són estalviadors catalans: Caixa Laietana i CatalunyaCaixa.

I des de Madrid ja s'ha fet un esgraonat a l'hora d'entrar en la via d'arbitratge de dir: «Bé, doncs, primer les persones d'edat més avançada, que no tenien coneixements financers i amb un historial financer de no haver consumit mai aquest tipus de producte.» I això és positiu, però pensem que no és suficient.

Conseller, la Generalitat no hi podia fer res respecte al producte, perquè tampoc tenia les competències, però ha de ser bel·ligerant per defensar els interessos de la nostra gent i que tothom pugui accedir a l'arbitratge marcant prioritats, si s'escau, però aquest ha de ser un servei que puguin accedir-hi tots els afectats.

Conseller, què pot fer..., una mica la nostra interpellació va en el sentit de què pot fer la Generalitat per totes aquestes persones afectades per aquesta qüestió i que fa perillar els estalvis d'anys i anys de molts petits estalviadors catalans; què pot fer el Departament d'Empresa i Ocupació, i sobretot què pot fer l'Agència Catalana de Consum i fins a on pot arribar aquesta agència per poder ajudar totes aquestes persones que en definitiva pensem que moltes d'elles han estat estafades i enganyades.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, diputada. Crec que ja ho ha introduït raonablement bé; deixin-me que

ho emfatitzi encara més. Perquè per abordar aquest complex tema que afecta d'una manera fins i tot dramàtica milers de persones –petits rendistes i gent que havia dipositat la confiança en les seves entitats financeres i en els seus agents, amb els seus petits fons–, doncs, val la pena recordar que, en primer lloc, hi ha una entitat que es diu Comisión Nacional del Mercado de Valores, que té entre les seves funcions, atribuïdes per llei, tenir cura de la protecció de la inversió i que, a més, té les competències inspectores i la potestat sancionadora; en aquest sentit, per a tots els productes que comercialitzen les entitats financeres. I val la pena recordar, a més, que a partir de l'any 2003, amb una modificació, el Banc d'Espanya també hi intervé i apareix com aquell que autoritza les entitats financeres en la seva emissió de participacions preferents, amb càrrec als seus recursos propis, i assigna a la Comisión Nacional del Mercado de Valores la supervisió i control de la comercialització d'aquests productes.

Dic això perquè, des de l'any 2003 i fins a finals de l'any 2011, les participacions preferents s'han comercialitzat lliurement per les entitats financeres sense cap control estricte de com i a qui..., i com i a qui s'oferien i es venien; control que havia d'exercir i no va exercir aquesta Comisión Nacional del Mercado de Valores.

L'any 2011, ja amb aquest problema començant a aflo-
rar, l'Agència Catalana del Consum va programar una campanya de control de serveis financers. S'inicia això el mes d'abril, i, ja dins del segon semestre d'enguany, es duen a terme inspeccions i requeriments de documentació pertinent a diferents entitats. A finals d'any, el desembre del 2011, l'Agència Catalana del Consum registra i recull la primera reclamació per participacions preferents d'un ciutadà. A primers del 2012 ja s'analitza aquesta documentació que faciliten les entitats financeres, motiu pel qual l'agència catalana obre diligències prèvies a totes les entitats que tenien presència a Catalunya i que van, d'alguna manera, ser exigides a aportar encara més documentació.

Val la pena recordar, en aquesta visió petita històrica..., perquè els nostres ciutadans entenguin que, malgrat aquest intent d'intervenir per part de les autoritats catalanes –en aquest cas, l'Agència Catalana de Consum–, l'any 2011, el 22 de març del 2012 la Comisión Nacional del Mercado de Valores, curiosament, s'adreça a l'Agència Catalana de Consum i ens diu que en la comercialització, la col·locació i la venda de participacions preferents la llei atribueix les competències a la Comisión Nacional del Mercado de Valores, i que l'irrenunciable principi d'unitat de l'ordre econòmic com a mercat únic no es pot convertir en un model territorialment fragmentat, i ens ordena que deixem sense efecte els requeriments que havia fet l'Agència Catalana del Consum. Per tant, en definitiva, fins i tot intervenint, doncs, d'una manera decidida per part de la *comisión nacional*, que durant vuit anys no havia fet res, el que fa és, en lloc de situar-se al costat dels petits inversors, més aviat intentar obstaculitzar i aturar la feina de l'Agència Catalana del Consum. Ens hauria agradat que aquest zel i que aquest «prurit» de l'actuació de la *comisión* hagués estat amb les entitats

que comercialitzaven aquests productes, i no pas, en aquest cas, amb una agència catalana del consum que començava a intervenir en un problema greu.

Però, com que del que es tracta no és de la comercialització de productes financers, sinó d'una vulneració clara de drets de persones consumidores i usuàries, com vostè ha dit, per part dels ciutadans afectats, i que es tractava de manca d'informació, d'informació enganyosa, de no facilitar documentació preceptiva per contractar, de clàusules abusives o d'operacions sense consentiment explícit del client, les competències les hem continuat exercint, i en aquest cas l'Agència Catalana de Consum es va posicionar davant de la mateixa *comisión*.

Aquesta esclatxa que vàrem continuar exercint des del Govern de Catalunya va permetre entrar en un problema en què durant set anys les autoritats reguladores havien deixat barra lliure a les entitats financeres. En aquest sentit, vull recordar que l'agència catalana ha desenvolupat, d'una banda, la visió dels problemes, entenent que les entitats que han mantingut solvència i que han pogut oferir solucions més o menys reeixides per a les persones tenidores d'aquests productes, doncs, han anat d'alguna manera també recuperant la seva inversió, en part o totalment. S'han treballat juntament amb aquestes entitats les diferents solucions, les diferents possibilitats de recuperació dels diners d'una manera justa i equitativa, i s'ha mitjançat en aquells casos en què es presenta fins i tot una reclamació, perquè moltes vegades, com ha dit vostè, afecta un problema social per a la família afectada. Per tant, amb les entitats no intervingudes hem mitjançat, hem ajudat i hem conduït.

La segona via –la més preocupant, òbviament– són aquestes dues entitats intervingudes ara ja definitivament pel FROB, que són, en aquest cas, doncs, CatalunyaCaixa i Caixa Laietana, bàsicament –Caixa Laietana, dins del grup Bankia i que afecta Catalunya amb Caja Madrid i Bancaja. Unnim en el seu moment a donar solució, d'alguna manera, amb anterioritat als seus clients del banc per resoldre els problemes preferents.

Ens queda, per tant, CatalunyaCaixa; CatalunyaCaixa i Caixa Laietana. En aquest sentit, amb CatalunyaCaixa s'està treballant intensament. S'ha preparat un protocol per realitzar una prova pilot, en el seu moment, de dues-centes reclamacions, que es va posar en marxa el darrer trimestre d'enguany. El mes de novembre la Unió Europea ens dona, a més, llum verda per continuar ampliant aquest arbitratge des del consum amb CatalunyaCaixa. I li haig de dir que en aquests moments ja tenim unes previsions d'atendre dotze mil persones afectades, d'usuaris de CatalunyaCaixa.

En aquest sentit, hem rebut més de 7.000 reclamacions amb sol·licitud d'arbitratge, acceptat ja per CatalunyaCaixa; s'han fet més de 4.500 visites, n'hi han més de 1.900 programades; 1.200 reclamacions ja s'han acceptat i estan en procés de registre i de compulsa, i 1.650 laudes s'han notificat, tots ells favorables als demandants, laudes que obliguen CatalunyaCaixa a

retornar el cent per cent de la inversió a les persones contractants.

Més de 31 milions d'euros s'han tornat o estan ja en procés, dels afectats per CatalunyaCaixa, perquè l'entitat, quan rep el laude de l'Agència Catalana del Consum, té quinze dies per fer-ho efectiu, després, ho repeteixo, de la notificació.

Crec, per tant, que val la pena que remarcuem que la intervenció del Govern de Catalunya, discretament però efectivament, està tenint uns resultats favorables en aquest cas a les persones afectades.

El cas de Bankia –Caixa Laietana. Afecta 5.600 contractants amb Caja Madrid, 520 contractants de Bankia i 4.500 contractants de Caixa Laietana. Aquí també vam intentar seguir la mateixa via, i vam iniciar el darrer trimestre de l'any 2012 converses amb Bankia. Però, lamentablement, després d'haver enviat tota la documentació, tot el protocol, fins i tot un model de conveni d'acceptació de l'arbitratge, es van iniciar fins i tot reunions a Mataró amb l'alcalde i amb els representants de Bankia a Catalunya per intentar començar a mitjançar el mes de gener... Vam treballar-ho, com he dit, juntament amb l'alcalde de Mataró, amb persones afectades, perquè l'impacte de famílies representa més de quinze mil ciutadans afectats, en aquest cas, per aquests productes de Bankia.

Va haver-hi un acord en aquells moments, doncs, en el Congrés entre el Partit Popular i el Partit Socialista, que va deixar en suspens les converses que havíem iniciat per arbitrar i per mitjançar amb Bankia. Aquest acord deixava al marge també, una vegada més, lamentablement –i no és la cançó de l'enfadós–, les capacitats o possibilitats d'intervenir de les comunitats autònomes. I designen com a òrgan competent la Junta Arbitral Central. Un acord que es ratifica amb un reial decret, a Madrid, del 22 de març.

I, si bé aquest acord significava obrir la via de solució per als preferentistes de Bankia, un nou problema s'hi va afegir: i és que no va contemplar la situació d'aquells clients que havien bescanviat amb anterioritat, com a conseqüència d'una gran oferta de Bankia, els seus productes de preferents per accions de l'entitat financera. Aquest acord del Partit Popular i del Partit Socialista a Madrid no va contemplar aquesta possibilitat, amb la qual cosa, d'una banda, limitava la nostra capacitat d'intervenció com a organisme mediador, i de l'altra, deixava al marge milers de persones que ja no eren titulars de preferents, de productes preferents, sinó que eren titulars d'accions de Bankia, perquè l'acord no contemplava aquesta situació. Tot això va portar que ciutadans, en aquest cas clients de Caixa Laietana, van sentir-se, òbviament, enganyats dues vegades.

Vam tornar a mitjançar, vam donar suport a l'Ajuntament de Mataró, vam intentar, doncs, amb vistes al Defensor del Pueblo, al Congrés dels Diputats també, amb reunions aquí, al Parlament de Catalunya..., per tal que, d'alguna manera, això es reconduís. I en aquests moments sembla que, per aquesta pressió, s'ha aconseguit finalment que el ministre d'Economia es comprometí en el Ple del Congrés a atorgar la mateixa

condició de beneficiats per aquest acord als afectats de Caixa Laietana que havien accedit a bescanviar els seus productes preferents per accions.

Aquest compromís obre la porta a la solució del problema i tranquil·litza, en principi, però la veritat és que encara no està confirmat, no està publicat i, per tant, encara no hi ha cap formalització d'atenció a aquests clients de Caixa Laietana –vaig acabant, presidenta.

En qualsevol dels casos, continuem mantenint la pressió des d'un punt de vista administratiu. Hem enviat a aquesta entitat, a Bankia, un plec de càrrecs referent al primer expedient sancionador que va incoar l'Agència Catalana del Consum, i es requereix també a Bankia tot el llistat de contractes d'aquelles persones que van bescanviar preferents per accions. Estem preparats.

En qualsevol dels casos –i acabo–, continuarem estant al costat de les persones perjudicades, com vam fer amb els que ja han bescanviat o han recuperat la seva inversió, amb els que estem mitjançant amb CatalunyaCaixa i amb els que els oferirem l'acompanyament, malgrat que el Govern i la decisió de Madrid no ho contemplen amb els usuaris, amb els clients de Caixa Laietana.

La millor solució serà aquella que restitueixi el cent per cent dels estalvis a aquestes persones afectades. Qualsevol solució que s'allunyi d'aquest objectiu no l'acollirem amb satisfacció i intentarem que no s'accepti. Continuarem oferint la via de mediació i d'arbitratge a aquestes entitats i als seus afectats. I, finalment, el que reclamem és que no es continuï retardant la solució definitiva i una solució satisfactòria a un problema que afecta i neguiteja milers –milers– de petits estalviadors.

Per tant, continuarem treballant intensament per intentar ajudar aquests inversionistes que han resultat, d'alguna manera, enganyats en un moment determinat per l'acció de determinades entitats financeres.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula la il·lustríssima senyora Montserrat Ribera.

Montserrat Ribera i Puig

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats... Conseller, sí, només molt breument, perquè gairebé crec que m'ho ha contestat tot, però sí fer des del nostre grup una referència als afectats de Caixa Laietana –que vostè ho ha dit molt bé, no?–, que van passar de tenir unes preferents a tenir unes accions de Bankia valorades al voltant d'un cèntim l'acció; per tant, a no tenir bàsicament res. I que sortia aquesta problemàtica afegida: és a dir, els bescanvien un cop per després tornar-los a donar un altre tipus d'actiu financer que acaba reduït a res. Per tant, aquest doble engany a totes aquestes persones, i que en el cas de Mataró –ho ha dit vostè– afecta gairebé quinze mil persones, quan les comptem; però no només a Mataró, sinó a tota la comarca del Maresme i a tots els llocs on aquesta entitat estava més implementada, perquè era una de les

que precisament va emetre més preferents. I, a més a més, dir que el 90 per cent dels afectats de Caixa Laietana van bescanviar aquestes preferents per accions de l'entitat de Bankia –vol dir que gairebé el total–, perquè gairebé s'hi van veure, doncs, obligats: o era això o gairebé no tenien res més a fer, no? I aquesta situació genera molta preocupació social, ja ho dic, a Mataró, a tot el que és el Maresme, però també a totes aquestes zones d'implantació de Caixa Laietana.

I, respecte a CatalunyaCaixa, algunes informacions de mitjans de comunicació, que ja ho he dit que parlaven que es podia perdre al voltant del 60 per cent del valor de les seves preferents..., doncs, dir també que bàsicament són estalvis de catalans i de catalanes. I que com s'entén que Bankia fes fallida i les seves accions no valguessin res, i resulta que les persones que en un principi van bescanviar, abans de tot això de Caixa Laietana, les seves preferents amb aquesta entitat han perdut menys en el bescanvi que no pas el que podrien perdre els de CatalunyaCaixa, que és una entitat que a dia d'avui el seu negoci pràcticament, que és el de agafar i deixar diners, li està donant beneficis? I com s'entén que les entitats financeres intervingudes pel FROB, gairebé totes s'hagin venut a un euro, i CatalunyaCaixa s'ha de vendre a molts més diners? I com s'entén que el FROB en principi deixés entrar l'arbitratge –que també ho ha comentat vostè– a tot arreu, no?, per exemple a Nova Caixa Galicia, i, en canvi, aquí en un principi a CatalunyaCaixa només deixés fer una prova pilot, i sembla que ara s'ha obert a moltes més gents?

Jo és que hi ha moments que no ho podem entendre, tot això. Potser és que Madrid, a banda d'arruïnar el Govern català i Catalunya, també vol arruïnar els estalviadors catalans, perquè és que gairebé no s'entén d'una altra forma. Els mateixos treballadors de CatalunyaCaixa ens ho han vingut a explicar; i no només a nosaltres, sinó que diria que a la majoria dels grups parlamentaris d'aquesta cambra.

I després, un últim només apunt, que he dit que ho faria, i és que volia fer esment dels treballadors de les entitats financeres, als quals moltes persones culpen pel tema de les preferents. Algunes d'aquestes persones simplement complien ordres o complien objectius imposats pels seus caps i superiors, i alguns d'ells no sabien que aquest mercat secundari podia parar-se en algun moment, i, per tant, en aquestes participacions preferents es quedaria també ells enganxats, perquè molts d'ells tenen accions preferents dels seus estalvis, molts d'ells tenen o els pares, o els sogres, o molts familiars, que també en tenen. Per tant, no crec que, si ells haguessin sabut exactament que aquest podia ser un producte de tant alt risc, l'haguessin aconsellat ni als seus clients, ni als seus familiars, ni als seus propis estalvis. Per tant, dir que també ells formen part d'aquesta gent que d'alguna forma ha estat estafada.

Conseller, penso que l'arbitratge..., que haurien de lluitar perquè l'arbitratge arribés primer als casos més urgents, però sobretot arribés a tothom. I per això penso que el Govern, doncs, hauria de lluitar per aconseguir-ho i deixar-ho en última instància, doncs, quan ja no hi hagi altra solució, a la justícia, i potser d'aquesta

forma obriríem una llum d'esperança a totes aquestes persones que han quedat atrapades en tot aquest tipus de productes financers.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Senyora diputada, li haig de dir la veritat, si no sóc més contundent és perquè prefereixo que continuem intentant portar la via de la mediació i de l'arbitratge i de la intervenció discreta com a mecanisme real per satisfer problemes gravíssims de milers de ciutadans. Ho dic perquè aquesta situació donaria per fer-ne un gran escàndol; un gran escàndol de l'actuació comercial d'entitats financeres, però també de supervisió, d'inútil supervisió, d'institucions de l'Estat.

Deixi'm que li ho digui. CatalunyaCaixa, hi insisteixo, més d'onze mil reclamacions ja estan presentades davant de l'Agència Catalana de Consum; més de set mil ja han estat acceptades per part de CatalunyaCaixa, i per tant ja estan arbitrant-se els laudes pertinents; més de 1.650 ja s'han notificat els laudes, tots ells favorables als contractants, amb retorn del 100 per cent de la seva inversió; 31 milions d'euros ja han estat retornats per CatalunyaCaixa. Aquesta és l'actuació efectiva de consum del Govern de Catalunya.

Deixi'm que li recordi que, i vostè ho ha dit molt bé, clar, quan un pobre ciutadà espantat per tot el que està passant, perquè li duen que el seu producte preferent ha deixat de valdre, que no li poden retornar la inversió, que no hi ha mercat, rep una carta el mes de març del 2012 en què se li ofereix el bescanvi de preferents per accions del banc i on li deien que l'acceptació els permetrà formar part d'una de les principals entitats financeres *del món*, i que si decideixen no vendre en el futur obtindrien un preu molt inferior del que en aquests moments els estem oferint de valor nominal bescanviat per accions, i «no els garantim una negociació ràpida». Què van fer el 90 per cent dels afectats al rebre aquesta carta? Anar corrents a acceptar un canvi que dos mesos després, amb la fallida de Bankia, feia que perdessin radicalment el 100 per cent dels seus estalvis.

Això és el que s'ha aconseguit, jo diria, recuperar i remuntar. Però no en tenim prou, amb l'anunci del ministre, per això li he dit que estem treballant a preparar, per si és el cas que fracassi aquesta via de mediació o d'arbitratge, d'incorporació dels accionistes ara de Bankia per tornar a la seva situació de preferentistes, perquè aleshores es pugui intervenir immediatament, cosa que volen fer des de Madrid, amb aquestes institucions tan efectives que durant vuit anys no han impedit res.

Per tot això l'Agència Catalana de Consum, què està fent? Miri, de moment, per si de cas, per si això no acaba bé per aquesta via que marquen des de Madrid,

estem preparant, com li he dit abans, el primer expedient sancionador que requereix a Bankia tota la llista de contractes, tota la informació d'aquells clients que van bescanviar les seves preferents per accions.

Tot això què ens permetria? Bé, doncs, acollint-nos, d'alguna manera, a un decret que hem aprovat recentment des del Govern, exercir no només la nostra potestat sancionadora en matèria de consum, sinó també iniciar el procediment de restitució de quantitats percebudes indegudament, reposició de situació alterada o rescabament de danys i perjudicis de cara als contractants i aquests ciutadans. Aquesta fórmula, si fracassa la via que avui s'està plantejant, que encara no hi ha un compromís fet, permetria que des de l'Agència Catalana de Consum s'orientés per reconduir la situació abans del bescanvi i aleshores actuar per la via de l'arbitratge, o jurídica, o judicialment, per la via de la reclamació com a preferentistes, no com accionistes, que no val res.

Per tant, continuarem aquesta política seguida en atenció als afectats, amb resolucions mitjançant l'arbitratge del consum i informant a través dels mitjans de comunicació que l'Agència Catalana del Consum està a la seva disposició i que tenim aquests instruments; continuarem donant xerrades i informació, donant suport a tots els afectats, a les seves organitzacions, a l'alcalde i alcaldes del Maresme i de Mataró, i en qualsevol dels casos repeteixo que no descartem, si és el cas, adoptar aquestes mesures disciplinàries.

Per tant, deixin-me que acabi dient que en aquest afer han fallat les estructures d'estat que haurien hagut de vetllar pels ciutadans; no es van valorar els riscos dels productes; s'han desentès durant massa temps dels perjudicis que s'estaven ocasionant a ciutadans, a clients, que s'han sentit, amb raó, enganyats. Ara ens diuen que s'ha creat una comissió de seguiment dels procediments d'arbitratges a escala estatal. Benvingut sigui! Nosaltres ja hem començat fa mesos, fa més d'un any; s'han retornat ja més de 30 milions d'alguna entitat com CatalunyaCaixa, i hi seguirem treballant. Ara diuen: «Quiets i parats, que ens n'ocupem nosaltres.» Després de vuit anys de no fer res!

Bé, si aquesta institució a nivell estatal... Amb la presidència en mans de qui? Sap qui la presideix? Representants de la Comisión Nacional del Mercado de Valores que durant vuit anys no van fer res, amb vicepresidència del Banc d'Espanya, que tampoc va tutellar cap d'aquests processos.

Bé, la veritat és que hauríem estat molt més tranquils si la direcció d'aquesta comissió no hagués recaigut en les institucions que van fallar a l'hora de vetllar pels interessos dels ciutadans i dels seus clients. En el cas concret de Caixa Laietana, tot apunta que l'arbitratge es farà a través d'aquest organisme central. Reivindiquem des d'aquest moment, i ja ho hem fet per escrit, que aquest rol l'assumeix l'Agència Catalana del Consum a Catalunya.

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

No em sembla oportú que tot es vulgui resoldre des de Madrid i a Madrid, perquè la distància i l'eficàcia s'han demostrat uns factors negatius.

I acabo, senyora presidenta. Si no aconseguim exercir aquesta funció des de Catalunya, en paral·lel crearem un grup de treball entre institucions públiques catalanes i les organitzacions que agrupen els perjudicats per tal de fer un seguiment acurat del procés i advertir, si cal, sobre les deficiències o desviacions que es puguin produir. I, en qualsevol dels casos, els expedients sancionadors i de rescabament els tenim preparats.

Moltes gràcies, senyora diputada.

La presidenta

El darrer punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política comercial, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Interpellació

al Govern sobre la política comercial
(tram. 300-00032/10)

Té la paraula l'exce·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats... Senyor conseller, vostè i jo ja fa dos plens que me recorda com si estiguéssim a la cua d'un forn de pa, no? Nosaltres anem passant, passant, i veiem que tot Déu se va colant per un costat i l'altre i sempre al final ens quedem vostè i jo els últims a la cua. Tinc l'esperança que hi hagi pa i no ens quedem sense el subministrament.

Senyor conseller, jo li vull donar unes dades, per entrar en tema, del que és avui la situació del comerç a Catalunya, i molt especialment ho voldria fer amb la urgència de tenir una llei de comerç al més aviat possible.

Miri, segons l'EPA, l'últim trimestre del 2012 l'activitat comercial a Catalunya té un pes específic, el 15,4 per cent, vull dir 433.900 persones que es dediquen al comerç; d'elles el comerç al detall, el que nosaltres en diem el comerç tradicional, al que és el comerç d'aproximació, representa un 10,2 per cent, és a dir, 287.200 persones.

Amb relació a l'any passat el comerç ha estat, ha tingut una davallada d'un 5 per cent; és a dir, la davallada d'ocupació ha estat de 23.000 persones que han perdut el seu lloc de treball i molt especialment al que és el comerç d'aproximació, al que és el comerç tradicional, que ha estat de 13.800 persones, en xifres absolutes.

Miri, durant cinc anys s'han perdut a Catalunya 46.300 llocs de treball al sector i han desaparegut 3.400 establiments comercials. I tot això comporta realment d'alguna manera que és necessari i urgent que tinguéssim una nova llei de comerç; una nova llei de comerç, senyor conseller, que jo no vull dir que sigui la culpa

de Convergència i Unió. Aquesta nova llei de comerç comença a tindre els seus obstacles amb el Govern del tripartit. Quan realment en aquest Parlament de Catalunya havíem d'aprovar una nova llei de comerç que vingués a aplicar-se tota la Directiva de serveis de la Unió Europea, el que és la directiva més coneguda com a Bolkestein, aquí ens adonem que les desavinences amb el model de comerç entre Esquerra Republicana i el Partit Socialista impossibiliten realment que aquesta llei de comerç, que estava ja preparada i feta, continués endavant.

Què és el que es va fer? Doncs, bé, al Parlament vam presentar la convalidació de la normativa del Govern de l'adequació de la directiva europea i van votar en contra aquí, al Parlament de Catalunya, el tripartit que poguessin o pogués entrar una nova llei de comerç.

Això, què ha passat? Doncs, que han anat sortint decrets, decrets, decrets com bolets, i el que ha fet és crear un entramat legislatiu que no dóna una flexibilitat, que no dóna realment una contundència al que ha de ser la simplificació del que és el comerç. I ho necessitem, perquè, la veritat, hi ha nous models de comerç, hi ha noves formes de venda; hem de modernitzar les activitats comercials, hi ha d'haver un major control i sancions del comerç il·legal, i tot això no es pot trobar de la manera que ho tenim i de la manera que ho està patint el comerç amb una legislació gruixuda i burocràtica.

I per donar-li alguns exemples del que estic dient..., no ho dic jo, ho diu l'Autoritat Catalana de la Competència. L'Autoritat Catalana de la Competència diu molt clar que Catalunya és una de les comunitats autònomes amb la regulació més restrictiva, i no ha vingut a donar un servei ni ha vingut a aturar la caiguda del comerç, que ha caigut un 2,7 per cent de quota de mercat en deu anys. Ho diu l'Autoritat de la Competència; vol dir que alguna cosa passa.

Jo no sé si vostè em dirà que s'ha donat un pas, sí, li reconec que també s'ha donat un pas, amb el que ha estat la llei òmnibus, en el que ha estat la simplificació administrativa, però no ha sigut prou –no ha sigut prou.

Per tant, fa falta que continuéssim en aquest camí, en el camí, realment, de portar una llei, una nova llei de comerç, que vingui a refondre tota aquesta expansió de normatives que hi ha. I és necessari també que aquesta llei, nova llei de comerç, sigui capaç de coordinar o crear un marc legislatiu bàsic entre totes les administracions.

Avui les administracions locals són administracions que estan donant unes respostes diverses i diversificades al món del comerç. I, especialment, li ficaré un exemple. Els més perjudicats d'això és la venda ambulants i la venda estacional. Jo vull agrair que, per primer cop, se tingui en compte els marxants, se tingui en compte la venda ambulants, se tingui en compte la venda estacional, perquè pels governs que han passat per la Generalitat de Catalunya ha sigut sempre com aquells segons que no estaven a cap «puesto» i que no formaven part d'aquest paisatge que vostès dibuixen, aquest paisatge de Catalunya.

I, miri, els vaig a dir una cosa, si això és veritat. I li fico un simple exemple, pel que fa a la transmissió de llicències. Aquí l'Administració local ha vist que és un filó per recaptar. Doncs, bé, l'Ajuntament de Sabadell –l'Ajuntament de Sabadell– no ha tingut cap escrúpols de cobrar mil euros per metre de transmissió. Sap el que vol dir això, senyor conseller? Si la mitjana de parades és de vuit metres, estem parlant de vuit mil euros per transmissió. I hi ha uns altres ajuntaments a Catalunya que és encara menys que la meitat, o sigui, que hi ha una desigualtat total i absoluta referent a això.

Sí que s'ha avançat i s'ha tingut en compte el que és la venda ambulants. Per cert, s'ha aconseguit la segona pròrroga de quinze anys, automàtica, per a les llicències antigues. Per cert, una còpia literal de la Comunitat Valenciana. Jo celebros que a vegades se copien aquelles qüestions que donen resultats i que són bones. Però continuem tenint, en el que és la venda ambulants, en el que és els marxants, encara una situació de debilitat total i absoluta, i de fiscalitat davant d'unes altres administracions o d'uns altres ajuntaments.

També és necessari, senyor conseller, regular més específicament altres tipus de vendes, com són, per exemple, els *outlets*. Vull dir, sí que existeix un decret, però aquest decret ha d'anar acompanyat d'una millora substancial per saber què és lo que volem o no volem. Perquè, per cert, a mi m'agradaria saber quina opinió li mereix a vostè l'*outlet* de Viladecans, si la seva opinió és la mateixa que la del senyor Santi Vila, o buscar criteris d'unificació a l'hora de decidir al respecte.

També, senyor conseller, pensem que la nova llei de comerç ha de ser una llei valenta –valenta– quant al control i les sancions. I quan dic «valenta» és que no nos hem de trobar una altra vegada amb problemes com la venda il·legal del *top* manta, que veiem les coreries que hi ha per les platges, la policia darrere dels que fan la venda il·legal, i realment no trobar cap solució ni cap reforç de Mossos d'Esquadra en aquesta activitat; o bé arribar a situacions, com amb l'alcalde del Vendrell o l'alcalde de Calafell, de buscar un espai diferent per poder cometre la il·legalitat i la facilitat que es pugui vendre.

Ara, això sí, en el que sí que vostès tenen molta cura en el control i la sanció és si se retola o no se retola en castellà; això sí. Qüestions de sancions que vostè sap que estan allí, que estan administrant ara perquè no se'n vegi realment el volum..., però jo li demano: és que realment hi ha temes més importants per controlar i fiscalitzar que no solament retolar en català. Que es retoli en l'idioma que els doni la gana, que es vulgui; què més dóna?, si al final el interessant és poder vendre i el interessant és que amb la venda puguin no solament fer el negoci els botiguers o els comerciants, sinó l'Administració, amb els seus ingressos via impostos.

Jo també li voldria dir que nosaltres li demanàrem a vostè, en aquesta nova llei que proposem, una nova llei que serà la moció que nosaltres presentarem, que per què a Catalunya no hi ha un registre de co-

merç al detall. Per què no existeix? Sí que hi ha un registre per a grans superfícies, però per al comerç no existeix. Falta una informació de transparència, quins són i on estan registrats aquests comerços.

I també demanarem i volem que amb aquesta nova Llei de comerç hi hagi una major representativitat territorial. És a dir, sí que hi ha una representativitat dels òrgans a nivell autonòmic, de representativitat del comerç, però nosaltres volem anar al territori, volem que les províncies també tinguin els seus representants, que tot no siga «Barcelunya», que també sigui i tingui la representació el que és el territori.

Senyor conseller, és important...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'anar acabant.

Rafael Luna Vivas

Bé, després, per a la rèplica.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyor diputat. A veure, és necessària una nova llei reguladora de l'activitat del comerç, dels serveis i de les fires. I aquest, que és un compromís del Govern de l'anterior legislatura, que va començar-se a treballar en l'anterior legislatura..., no m'ho faci recordar, ho sap vostè, doncs, que l'anterior legislatura va ser estroncada per diferents decisions, però que no es va poder completar. És per això que ja li avanço que aquesta vegada no començarem de zero, sinó que estem en condicions, ben aviat, de començar, doncs, a treballar ja un projecte de llei que tenim elaborat i que, en definitiva, ens hauria de portar a iniciar tant el que és el treball de diàleg i de recerca de consens sectorial i econòmic com també de diàleg polític i parlamentari.

I és necessària, aquesta nova llei; hi coincidim, senyor diputat. Ha d'incorporar en un únic text normatiu tota l'ordenació del comerç a Catalunya, que avui es troba dispersa en diverses normes, algunes de les quals ja són obsoletes pel temps, requereixen ser adaptades a l'evolució del comerç, a les noves tendències de futur, o fins i tot, evidentment, perquè en el moment en què van ser redactades no van recollir realitats, doncs, que s'han desenvolupat i que s'han trobat els darrers temps. Aquesta llei regularà l'accés a l'activitat, les modalitats de venda, les activitats de promoció, les pràctiques prohibides, els equipaments comercials, els horaris, l'activitat firal...

Per tant, deixin-me que ho sintetitzi. Primer, volem compilar en un sol text normatiu la legislació en matèria de comerç, serveis i fires. Volem millorar la regula-

ció normativa, actualitzant-la, sistematitzant-la, clarificant conceptes, tenint en compte l'evolució d'aquesta activitat comercial i les noves demandes del sector i dels usuaris i dels ciutadans. I finalment, per simplificar la regulació, aprofitarem per reduir càrregues administratives, d'acord amb els paràmetres emanats per directives europees, en el sentit que es refereixen als serveis en el mercat interior. També incorporarem la regulació de serveis que es poden considerar assimilables a l'activitat comercial. I regularem aspectes i instruments destinats a fomentar la dignificació i la professionalitat del sector. Tot això ho farem amb la participació de les entitats patronals, i ja s'ha anat fent, però ho farem. I, finalment, hi incorporarem tota la normativa d'activitats, a algunes de les quals vostè s'ha referit.

Deixi'm, de totes maneres, que li faci un comentari. Com és que tenim tanta provisió de normatives i tants decrets i contra decrets? Vostè ho sap molt bé; i tant, si ho sap molt bé! Perquè si no haguéssim tingut una sistemàtica, d'alguna manera, intenció del Govern de l'Estat de regular i normativitzar sota el criteri de «la economía y los principios de ordenación de la economía general» –i «general» vol dir *los metros cuadrados* del rebost que ha de tenir una botiga de..., vaja, de vetes i fils, o el nombre de diumenges, o el nombre d'hores, o el nombre, en definitiva, de dies que es pot fer la promoció–, doncs, no hauríem hagut d'estar permanentment amb una actuació excessivament, sí, li ho reconec, defensiva d'un model, d'un model d'èxit. I d'un model que va més enllà de l'activitat estrictament empresarial, econòmica i comercial, perquè estructura un model també de relació i de convivència, i d'ordenació dels nostres centres de pobles i ciutats, i d'articulació de la nostra mobilitat al voltant d'una activitat que és molt digna i molt necessària, però que també es basa en una determinada estructura empresarial, d'empresa petita, microempresa, empresa familiar, de gent autònoma. I si això no ho tenim en compte, com no s'ha tingut en compte en altres models econòmics, es destrueix no només activitat econòmica, sinó que es destrueix també seguretat, convivència, urbanitat, ordenació i, fins i tot, un model, ho repeteixo, de conciliació. És per això que tenim a vegades una mica d'excés de provisió, no per un excés de zel de normativitzar-ho tot, que més aviat no és el nostre.

Per tant, deixi'm que li digui que, en aquest sentit, espero que aquesta llei, que aviat podrà tenir entrada, en les properes setmanes, aquest segon trimestre molt segurament, doncs, amb la seva tramitació, pugui venir a normalitzar això. I, com que vostè hi tenen alguna cosa a dir, els demano que facin el possible perquè aquesta pressió que sentim des de l'exterior, en aquest cas de Madrid, doncs, es relaxi una miqueta. Perquè intentar alterar el nostre model d'ordenació comercial, doncs, creiem sincerament que no respon només a una voluntat de lliberalitzar... Que podria ser, eh? –podria ser. Algú podria interpretar: «No, és que aquests del PP a Madrid, doncs, són còmplices clars dels grans operadors i de les grans distribuïdores, i tota la resta no...» Jo estic segur que el senyor Millo, el senyor Luna i el senyor Rodríguez i tots vostès, doncs, tenen

la voluntat també de defensar els nostres petits botiguers i comerciants i les nostres empreses de proximitat; n'estic convençut. Per tant, estic segur que vostès faran d'ambaixadors davant del Govern de Madrid, perquè no intenti, sota la suposada lliberalització, una uniformització i, en definitiva, una conseqüència: carregar-se les nostres estructures comercials de proximitat i del petit comerç urbà.

És curiós, senyor Luna..., bé, perdoni, deixi'm que ho digui prudentment i correctament. Jo haig de respectar l'informe de l'Autoritat Catalana de la Competència, però també puc valorar-lo. El seu informe és inoportú, de rigor feble i visiblement tendencios (*remor de veus i rialles*), basat en una teoria econòmica neolliberal que passa per alt els avantatges urbans, mediambientals i socials del model català de comerç. Eh que m'he quedat ample? Ho crec fermament. Ho respecto, és l'agència catalana! Nosaltres tenim l'obligació de governar; l'agència, d'opinar, informar... I, per tant, doncs, li haig de dir que crec sincerament que té un esbiaix i que, a més, no observa i no valora alguns indicadors que no li donaré amb profusió però que, si li interessa, li'n puc fer arribar algun informe, no?

Com és que la densitat comercial catalana és de 13,3 locals per cada mil habitants, mentre que a la Comunitat de Madrid és de 10,71, si estem limitant la competència, si estem rigiditzant el nostre model comercial? Com és que diu l'informe de l'Acco que la normativa catalana «disminueix el nivell de competència entre els operadors»? S'han mirat els números? Vostè segur que sí. Doncs, miri, els hi recordaré. A Catalunya, els tres principals operadors de la distribució comercial tenen una quota de mercat aproximadament, en superfície de venda, del 35,5 per cent –els tres més grossos, 35,5. Què passa a Madrid? El 38,14. Què passa a Andalusia? El 42,8. Què passa a València? El 55,6. On es protegeix més o, en tot cas, es defensa millor la competència i hi ha un equilibri entre operadors, formats i models? Aquí. Perquè li haig de dir que, de totes les llicències sol·licitades a Catalunya, només un 10 per cent han estat rebutjades els darrers anys en base a aquesta normativa «tan rígida».

Crec, sincerament, que el nostre model comercial –el nostre és un «nostre» de país, que quedi clar, de país, de diferents governs, de diferents grups, on sempre hem consensuat majoritàriament aquest model amb normativa, amb regulació i amb respecte al sector i als empresaris, i també als consumidors– és un model d'èxit. Que l'hem d'anar adaptant? I està clar que sí, i per això tenim també la normativa turística, que intenta donar també particularitats. Però és un model relativament d'èxit.

Miri, vostè em deia: «A veure si regulen finalment els *outlets*.» Benvingut al club, senyor Luna! Si som els únics que ho hem normalitzat i regularitzat! No hi ha cap altra regió espanyola que hagi regulat els *outlets*. (*Veus de fons.*) I tant, i tant. (*Veus de fons.*) No, no, aquí. I estem treballant amb els marxants un decret per veure si també aquesta activitat més, diguem-ho així, quotidiana, de proximitat, la podem, d'alguna manera, incorporar.

Diu: «Escolti, a veure si el conseller de Territori i el conseller d'Empresa i Ocupació, doncs, tenen diferents criteris a l'hora de donar llicències a *outlets*» –a Viladecans, oi?, m'ha parlat vostè? Oi, i tant, que tenim el mateix criteri. Estem en un estat de dret. El nostre criteri és el compliment de la llei. I si durant dos anys vam tenir una llei, aprovada el 2009 i modificada l'any 2011, que permetia la implantació de grans equipaments territorials comercials fora de la TUC, de la trama urbana consolidada, això sí, amb continuïtat, amb «colindància», però fora de la trama urbana consolidada, i es presenta una sol·licitud de llicència mentre aquesta llei és vigent, què ha de fer un govern d'un estat de dret? Tramitar aquesta llicència. Puc imposar jo un criteri de model comercial diferent del que preveu i contempla la llei? No. Ho pot fer el conseller de Territori? Tampoc.

Per tant, li haig de dir que –i vaig dir-ho– benvinguda la inversió, està molt bé, doncs, que hi hagi gent que inverteixi, que creï llocs de treball, però haig de recordar que, com que el 2011 es va modificar la llei, una llicència d'aquest tipus avui a Catalunya no és possible. Ha estat possible perquè es va sol·licitar amb temps i en forma deguda, d'acord amb una llei que es va aprovar l'any 2009 i que va permetre aquesta singularitat. No n'hi ha hagut cap més. I esperem, en tot cas, doncs, que el model l'anem consensuant i que no ens permeti fer això.

Ja acabo, senyora presidenta...

La presidenta

Senyor conseller, ha d'acabar, eh?

El conseller d'Empresa i Ocupació

Ja estic –ja estic. Després em resta temps a la rèplica.

La presidenta

Li resto temps.

El conseller d'Empresa i Ocupació

M'hi resta temps. *Top* manta? És que no ho he entès. Vostè m'ha parlat dels rètols en català parlant del *top* manta. Jo ja m'imagino que s'ha trabucat, no?, perquè els *top* manta no retolen, no... No, ja sé.... Però vostè, allò..., *si el Pisuerga pasa por Valladolid*, doncs, «aprofito i ja parlo de la retolació en català», no? Vol que parlem del *top* manta? Doncs, estarem d'acord vostè i jo que si a Catalunya tenim més estructures d'estat, més capacitat de decisió en les polítiques d'immigració, més capacitat de gestionar les nostres infraestructures per on ens entren les grans mercaderies, i tenim, doncs, un control duaner potser una mica més efectiu, potser la facilitat de determinada activitat de *top* manta no hauria de ser tan tensionada per part d'autoritats locals, d'autoritats nacionals, i també, evidentment del mateix sector. Per tant...

I també li garanteixo que no tenim una persecució especial, però hi ha una normativa de defensa del que

és la llengua aquí, a Catalunya, com a França, com al Canadà, com a qualsevol país normal, i qui no compleix la normativa, doncs, de tant en tant té un expedient sancionador; en això o en temes de sanitat. El tema de la llengua, senyor Luna, forma part del nostre projecte de país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

(*Remor de veus.*)

Rafael Luna Vivas

Bé, senyor conseller, miri –senyora presidenta...–, vostè abans, quan l'estava interpellant Iniciativa per Catalunya Verds, feia una dissertació de dretes/esquerres; al final jo no sé on estava vostè. Jo sempre he considerat que vostè és un lliberal, però avui sí que la veritat és que li puc dir que vostè és un intervencionista cent per cent. I reafirma més el que estava dient: no m'estranya que aquest intervencionisme, que és propi de l'esquerra, practicat per vostè, pugui comportar el que està portant realment o el que té pensat portar al que és la regulació del comerç.

Gràcies a Déu que està vostè d'acord amb mi en tota la part que ha d'haver-hi una nova llei i que la nova llei i tal..., hi estem d'acord totalment. I després vostè què ha fet? Del que acusava abans la diputada de Ciutadans: la perdigonada. Vostè ha fet la perdigonada en dir: «La culpa de tot la té Madrid.» Jo no he dit que vostè tingui cap culpa. Li he començat dient que la té el tripartit! Entenc i comprenc, senyor conseller, que arribi als seus límits inclús a defensar Esquerra Republicana quan estava governant en un govern d'esquerres! Però no arribi tan lluny, home –no arribi tan lluny.

Miri, jo penso que, si vostè creu el que ha dit avui de l'Autoritat de la Competència, el que ha de fer és retirar el milió sis-cents mil euros que està pagant. Jo penso que un membre del Govern no pot desqualificar de la manera que ha desqualificat l'Autoritat de la Competència. Sap per què? Perquè no toca la música que vostès volen, i perquè li han dit les veritats a la cara, i perquè és un òrgan que depèn de la Generalitat de Catalunya. I vostè, com a govern, ha de respectar les seues institucions i les seues entitats, li agradi o no li agradi; però no el que avui ha fet.

I sap el que li diu... –se sent massa, o he d'abaixar el volum? (*Veus de fons. Pausa.*) D'acord. No es preocupin, és qüestió de retirar-se una mica, eh?

Vostè està dient, senyor conseller... Jo li torno a dir: si tan bé va tot..., el mateix estudi de la competència els està dient que, en cinc anys, 3.400 establiments tancats, 46.300 llocs de treball que s'han perdut. Escolti, això ho diu; no ho dic jo, ho diu l'Autoritat de la Competència. És clar que, per vostè, està manipulada, no se li ha de tindre confiança... Doncs, miri, li ho torno a dir: proposi que realment desaparegui i que aquest 1.600.000 no existeixin.

Vostè ha anat una altra vegada als horaris comercials. Per exemple, i li'n poso un exemple, jo l'altre dia estava parlant amb un representant, doncs, del sector, no?, i m'estava aconsellant que no parlés de liberalització d'horaris; diu: «Perquè això de la liberalització d'horaris no queda bé, no és bonic, perquè sembla que estiguen defensant la llibertat perquè no existeix.» Però, escolti, estem donant un compliment al que és la directiva de serveis europea. Sap el que estem dient? Que de vuit diumenges passem a deu. Sap el que li estic dient? Que la llibertat d'horaris comercials sigui exclusivament en el que són municipis turístics. No hem dit absolutament res més.

I vostè ara està criticant un model de comerç que van fer vostès! Qui va autoritzar Carrefour? Qui va autoritzar aquestes grans superfícies fora dels municipis, que han sigut un fracàs a França i avui se n'han adonat? Han sigut els governs de Convergència i Unió, no ha sigut ningú més! I vostè ara ve a salvar el petit comerç, el comerç tradicional, quan vostès són els culpables de la situació del comerç, perquè les llicències i les autoritzacions les han fet vostès? No es pot vindre a dir aquí el que no es creu, senyor conseller. No és així. I vostès tenen molta responsabilitat. Diguin que s'han equivocat.

Diu que als *outlets* som els únics... Agafi la Llei del comerç de Galícia, i veurà que estan regulats, els *outlets*. Però vostè no m'ha contestat. Me pot dir quina opinió té vostè sobre l'*outlet* de Viladecans? Quina opinió? La mateixa que el senyor Santi Vila?

I vull acabar dient-li una cosa. Miri, vostè ha parlat dels *top manta*. A mi m'ha donat la sensació que la culpa dels *top manta* és d'aquells que vénen de la resta d'Espanya a fer el *top manta* aquí. Jo he rebut això: que del *top manta* la culpa la té l'Estat, la té Espanya, la té la resta d'Espanya, perquè vénen aquí i fan una activitat il·legal. Jo no he vist encara que vinguin, doncs, guitarres, o que vinguin sevillanes, o tot allò que vostè o el conseller de torn d'Esquerra Republicana volia prohibir, els *souvenirs*, a Barcelona.

Anem a veure una cosa: del *top manta* la culpa la tenen vostès. La tenen vostès per una qüestió molt simple: perquè no ho controlen, perquè no ho inspeccionen, perquè no donen els suficients agents als municipis i a les localitats perquè puguin realment exercir el que és una activitat comercial. I vostè diu el contrari.

Jo continuo insistint: vostè té una mania total i absoluta que les sancions han d'anar a si se retola o no es parla... Li'n ficaré un exemple –i acabo, senyora presidenta–, un simple exemple: miri vostè, molts establiments asiàtics, vagi-hi i preguntí què parlen; segur que no l'entenen ni en català ni en castellà. Ara, això sí, el que retola en castellà, sanció. Això és el que han de controlar. I el que han de fer realment és que aquest país sigui un país d'oportunitats per al comerç, i no, realment, una imposició diària per crear vostès encara un reducte més petit on ningú pugui créixer.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyor Felip Puig. Li trec un minut, eh?

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. I fa bé, perquè abans m'he excedit; per tant, en tinc quatre.

Miri, la normativa catalana en matèria de comerç no té per objectiu defensar explícitament el comerç tradicional o determinades fórmules de petit operador, sinó garantir que el consumidor pugui disposar d'una oferta variada, equilibrada, en diferents formats; que s'integri, aquesta oferta, en ciutats compactes, complexes, socialment cohesionades; que s'evitin mobilitats innecessàries per motiu de la compra. I gràcies a aquest model avui tenim un model relativament d'èxit. Li haig de dir que si es compara el que ha passat els darrers quatre anys, doncs, entre Catalunya i altres comunitats, com la de Madrid, hi ha hagut menys destrucció de teixit comercial –no dic que no n'hi hagi hagut: n'hi ha hagut menys–, o hi ha hagut menys destrucció de llocs de treball.

Val a dir que quan citen vostès la directiva europea..., deixi'm que li recordi que la mateixa directiva, la Bolkenstein, la de serveis, estipula molt clarament que poden haver-hi altres criteris d'interès general que portin, d'alguna manera, a introduir mecanismes de regulació en la normativa d'horaris comercials. I tant és així que hi han hagut sentències del Tribunal de Justícia europeu que validen el nostre model de règims comercials en diferents, d'alguna manera, àmbits, no?

Vaig acabant. Ja ho entenc, eh?, que vostè..., a vegades quan un està en un extrem costa ubicar –diguem-ho així– la geografia, no? Nosaltres estem al centre, senyor Luna. Per això ens hi troba sempre –per això ens hi troba sempre. Vostè vagi d'un extrem a l'altre; sempre estem al mig. Per això la gent d'Iniciativa, doncs... Sempre estem al centre, eh? (*Rialles.*)

Tenim la nova llei. Ara, abans no ha escoltat massa bé, eh?, perquè amb la diputada de Ciutadans no hem parlat de perdigonada, oi que no? S'hi assembla una mica: no, hem parlat de marejar la perdiu; la perdiu, no el perdigó. Tot va de caça, però hem parlat de marejar la perdiu, no del perdigó, eh? Ho dic, això, per-

què, clar, jo li he dit a la diputada que la perdiu ells la maregen sempre, i vostè també aprofita sempre i fa la perdigonada; qui la fan són vostès! Passa el *top* manta per aquí, i em surt amb la retolació.

Escolti, la retolació, si hi ha algun «paki», o algun ciutadà autòcton, o algun ciutadà de qualsevol altra, d'alguna manera, procedència, qualsevol ciutadà, si el rètol no està retolat d'acord amb la normativa catalana, s'aplica la sanció. Vostè diu: «No, no, només els que retolen en castellà.» No és veritat –no és veritat. Home, vostè diu que sí; no és veritat.

Ara, ens acusa d'intervencionisme i em diu: «Escolti, vostè el que hauria de fer, doncs, és retirar la subvenció a un organisme independent.» Déu n'hi do, no? Home, no em faci aquestes propostes; no. Puc donar la meua opinió, oi? I tant si la puc donar! Perquè al cap i a la fi l'agència fa el que creu que ha de fer: emetre un informe, i jo, doncs, quan l'informe és preceptiu i vinculant, l'haig d'acatar, però quan és un informe que fa una valoració determinada en un moment, curiosament, determinat, doncs, em sembla que el seu conseller o el conseller en la matèria pot dir-ho.

Deixi'm..., que hi ha una fallàcia que jo estic convençut que vostè no la comparteix, però per si de cas, perquè es pot haver donat la confusió que el PP la comparteix. Com més hores d'obertura de comerços hi haurà més consum? O estarem, d'alguna manera, carregant més costos laborals amb el mateix consum i amb les mateixes vendes?

Per tant, el que hem de fer, ho repeteixo, és tenir molt clar quins són els efectes de la crisi, actuar per intentar, d'alguna manera, tenir un mecanisme flexible però que endreci i ordeni amb consens, no per imposició –amb consens, no per imposició–, el nostre model comercial. Estic convençut que amb la nova llei ho farem i que també comptarem amb la seva participació i amb el seu diàleg.

Moltes gràcies per la seva atenció.

La presidenta

Se suspèn la sessió fins demà a dos quarts de deu –dos quarts de deu.

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i nou minuts.

